

Klaus Kenneth

Doză milioane de kilometri
în căutarea Adevărului

Agnos

© Editura *Agnos* – Sibiu, pentru prezenta ediție
str. Șoimului, nr. 14, sc. E, et. 1, ap. 58
tel. 0745 / 679038; 0766 / 530777
www.agnos.ro
e-mail: editura_agnos@yahoo.com
ISBN 978-973-1801-05-6

KLAUS KENNETH

**DOUĂ MILIOANE DE KILOMETRI
ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI
– LUNGUL MEU DRUM SPRE CREDINȚĂ –**

Traducere din limba germană de
Raluca Toderel

Ediție îngrijită de
Laurențiu Dumitru și Radu Hagiu

Apare cu binecuvântarea
Î. P. S. Laurențiu STREZA
Mitropolitul Ardealului

Editura *Agnos*
Sibiu, 2011

Consilieri editoriali:

Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula

Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Coperta:

Andrei Rosetti

Traducerea s-a făcut după textul original: *Zwei Millionen Kilometer auf der Suche. Mein langer Weg zum Glauben* de Klaus Kenneth, publicat de Paulusverlag, Fribourg, Elveția, 2001.

Editorii mulțumesc Domnului Klaus Kenneth pentru amabilitatea de a le fi acordat permisiunea de a traduce și publica în limba română prezenta lucrare.

*Închin această carte
iubitei mele soții, Nikica*

CUVÂNT ÎNAINTE AL EDITORILOR ROMÂNI

Aveți înaintea o carte grea. După lectura ei, modul contabilicesc de a ne raporta la Dumnezeu, dar și părutele noastre așezări sufletești se vor răsturna în parte. Autorul ei, Klaus Kenneth, un elvețian acum în vârstă de 63 de ani, este unul dintre puținii oameni care pot zice, în acest veac, că L-au aflat pe Dumnezeul Cel Adevărat în Ortodoxie, la capătul unei peregrinări de 2.000.000 de kilometri de-a lungul și de-a latul pământului, vreme de aproape patru decenii. Călătoriile sale prin India, Tibet, Thailanda și multe țări islamice, până în Mexic, Alaska și Brazilia, l-au purtat în cele din urmă în Anglia, unde l-a cunoscut pe cel ce avea să-i devină nemincinos povățuitor și părinte duhovnicesc – Arhimandritul Sofronie Saharov. Vom afla din această mărturie un Dumnezeu viu, Care, ca și „Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov”, vine în întâmpinarea celui ce-L caută cu ardoare și nu Se rușinează a întinde mâna, chiar de nenumărate ori, unui Klaus îndărătnic, căzut între tâlharii înșelării minții.

Cartea aceasta are o deosebită valoare și însemnătate în zilele noastre, când atât de mulți au nedumeriri în privința adevăratei credințe, rătăcind prin lumea ezoterismului, vrăjitoriei, credințelor asiatice precum yoga sau buddhismul, iar uneori și mai aproape de „casă”, în sânul unor secte așa-zis creștine. Putem spune – folosind cuvintele unui alt căutător al acestei epoci, Părintele Sera-

film Rose, pe care autorul cărții de față îl numește „unul din uriașul număr de suflete vii și sfinte ale Bisericii Ortodoxe” – că „nu a existat niciodată un asemenea veac al învățătorilor mincinoși precum acest secol al 20-lea, atât de bogat în înlesniri materiale și atât de sărac în cele ale minții și sufletului. Orice părere imaginabilă, chiar și cea mai absurdă – până și cele respinse până mai deunăzi de toți oamenii civilizați – își găsește acum susținerea și propriul ei «dascăl»... Filosofia are o mie de școli și creștinismul o mie de secte”. Așadar, în acest veac al sincretismului religios, e de mare folos să auzim un glas limpede care vorbește despre Adevăr nu dintr-o perspectivă teologico-academică, ci dintr-o experiență de viață – „din cercare”.

Cartea se adresează cu precădere celor ce sunt, la rândul lor, într-o căutare de un fel sau altul, încercând să le deslușească, prin împărtășirea celor trăite, unele din necunoscutele care îi frământă. Mai presus de toate, după cum o și mărturisește autorul, „înțelesul și rostul acestei cărți este de a da mărturie asupra faptului că iertarea și schimbările sunt cu putință întotdeauna și oriunde, atunci când dragostea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh ne atinge inima. Dragostea de negrăit a lui Dumnezeu plutește asupra noastră, la fel ca înainte de facerea lumii. Cel ce își va deschide inima sa o va primi. Aici și acum”. Autorul își arată nădejdea că „și în România, unde mulți, din păcate, înțeleg Biserica nu ca pe tainicul Trup al lui Hristos, ci ca pe o instituție, un rit, o cultură, această carte le poate arăta că Iisus Hristos este viu și lucrător”.

Aflăm din carte și adevărata deosebire dintre credințele orientale, precum buddhismul, hinduismul sau yoga, și creștinism: deși toate par să aibă un punct comun, afirmând că există undeva un singur Dumnezeu, Klaus Kenneth ne arată că religiile orientale sunt potrivnice cre-

dinței creștine, fiind plăsmuite de om. Dumnezeuul creștinilor este o Persoană, pe când în credințele asiatice dumnezeirea este socotită un absolut impersonal. Doar printr-o revelație îl putem întâlni pe Dumnezeu-Omul Hristos. Iar cartea aceasta ne dovedește că Hristos S-a descoperit pe Sine lui Klaus. Mai aflăm de aici și că la Dumnezeu nu există cauze pierdute. Oamenii renunță în cele din urmă când au de-a face cu dependenți de droguri, cu alcoolici, cu fumători, cu obsedați sexual etc., însă cartea ne mărturisește că Dumnezeu nu renunță niciodată. Dumnezeu îl caută pe fiecare om cu negrăita Sa dragoste și, prin cartea aceasta, Dumnezeu îi cheamă pe mulți să iasă din împrejurări cu adevărat deznădăjduite la viața cea nemincinoasă și dumnezeiască. Unora ca aceștia să le fie de îmbărbătare! Dacă cea dintâi parte îl va deprima, poate, pe cititor, cea de-a doua parte și încheierea îl vor bucura.

Autorul ne mărturisește că, în Apus, Dumnezeu lucrează prin această carte și, „în chip uimitor, mii de protestanți, biserici independente și catolici încep să se întrebe despre adevărata credință”.

Pe calea căutării

Născut în Cehoslovacia anului 1945, în niște împrejurări dramatice – refugiul familiei din calea trupelor rusești –, K. Kenneth are una dintre primele experiențe ale morții, scăpând ca prin minune de la moarte prin împușcare, gazare și înfometare. Copil răzvrătit, ajunge în 1957 șef de bandă și infractor înrăit, având nenumărate confruntări cu poliția. Suferă o perioadă traumatizantă din pricina unui preot romano-catolic pedofil, în urma căreia ajunge să urască întreg creștinismul. O dată cu prima jumătate a anilor 1960, viața sa devine tot mai aventuroasă și mai trepidantă; astfel, călătorește pe bicicletă prin Roma,

Nisa, Paris și sudul Franței; ajunge baterist într-un club de noapte din Viena și întemeiază „The Shouters”, o trupă *beat* de succes din Germania de sud. În 1966, călătorește în Spania și face cunoștință cu lumea islamică în Maroc, ajungând și pentru întâia oară la închisoare. Un an mai târziu, reușește să-și dea bacalaureatul și să devină student al Universității din Tübingen, unde participă la revoltele studențești din acea perioadă, căpătând convingeri marxist-leniniste; tot acolo începe să se drogheze. Se căsătorește cu Ursula, însă numai pentru a divorța trei ani mai târziu. Între 1968-1970, călătorește în Turcia, Persia, Grecia, Iugoslavia, Bulgaria, Suedia, Norvegia, Finlanda, Laponia, Spania, Portugalia, Maroc, ajungând până în deșertul Sahara. După un an, face prima călătorie în Asia și Orientul Mijlociu, trecând prin Persia, Afganistan, Pakistan, India și Nepal, iar la întoarcere, prin Irak și Siria. Cu acest prilej, capătă o fascinație pentru demoni. Pe de altă parte, în Irak scapă ca prin minune dintr-un câmp minat. Criza sa lăuntrică începe să se adâncească, ajungând să ducă în Hamburg o viață de noapte împinsă la extrem – pornografie, droguri și exces de alcool. Cuprins de ură față de toți și de toate, are o încercare nereușită de sinucidere. În această deșertare sufletească, dă peste secta Meditației Transcendentale (MT), condusă de Maharishi Mahesh, în care intră după puțină vreme, fiindu-i trezit interesul pentru ocultism și vrăjitorie.

În 1972 începe, astfel, pentru Kenneth un nou capitol al vieții, încă și mai întunecat decât cele de până atunci. După o vizită într-o tabără revoluționară din munții Mexicului și o călătorie de 40.000 de kilometri prin SUA, se întoarce în Europa, trecând prin Anglia, Scoția și Germania Democrată. Părăsește drogurile și se apucă de *yoga*, ajungând în relativ scurtă vreme să cunoască stări de extaz și levitație. După trei ani, hotărăște să se mute în

India, la Calcutta, unde va renunța la MT în favoarea hinduismului. Călătorește prin India de sud, Thailanda, Malaezia, Bhutan, Tibet și Bangladesh, cunoscând numeroși *guruși*; puterile sale oculte sporesc – devine medium și începe să primească mesaje „de dincolo”, cunoaște numeroase stări de transă și extaz, ba chiar are parte și de o întâlnire drăcească cu „zeița” indiană a morții, Kali.

După șase ani, hinduismul ajunge să îl dezamăgească și, după o scurtă călătorie prin Israel, Ierusalim și Sinai, Klaus Kenneth își continuă peregrinarea în căutarea păcii lăuntrice prin Bangkok, Pattaya, Laos și Cambodgia, trecând în cele din urmă la buddhism.

În 1980 se întoarce în Europa, trecând prin Rusia, Polonia și Spania, și rămâne să lucreze ca profesor în Elveția. Atacurile demonice asupra sa se intensifică, iar Kenneth își găsește refugiul în alcool și în dans până la epuizare. Aflat la limita deznădejdi, caută ajutor în spiritualitatea sud-americană, călătorind în Peru, Ecuador, Columbia, Venezuela, Brazilia, Paraguay și Bolivia. În munții de lângă Bogotá are loc, însă, un eveniment care îi schimbă definitiv cursul vieții: scapă de la moarte, prin minune, dintr-un atac tâlhăresc. Simte în lăuntrul său că Dumnezeu a lucrat în chip vădit cu el și că trebuie să dea un răspuns tuturor chemărilor din partea lui Hristos de până atunci.

Primirea Ortodoxiei

Întors în Elveția, K. Kenneth cunoaște creștinismul prin intermediul unor grupări neoprotestante. Prin întâlnirea ipostatică cu Hristos, viața sa începe să se schimbe. Din iconomia lui Dumnezeu, are parte de numeroase minuni, care îl întăresc în adevărul creștinismului. Începe să ia parte la numeroase „turnee” și „cruciade” evanghelice, în care mărturisește tuturor povestea de până atunci

a vieții sale. Cu toate că are parte de o primire foarte călduroasă, ajungând să aibă un renume în cercurile protestante și catolice din Apus, simte în adâncul său că totuși ceva îi lipsește. Căutarea nu se sfârșise încă.

În 1983, se înfiripă legătura duhovnicească dintre Klaus și Arhimandritul Sofronie Șaharov, întemeietorul și starețul Mănăstirii Cinstitului Înaintemergător din Essex, Anglia. Celor familiarizați, fie și în parte, cu moștenirea duhovnicească a Părintelui Sofronie, orice cuvânt despre el le-ar putea fi de prisos. Vom spune doar că drumul vieții sale cuprinde aproape întreg veacul trecut. A părăsit Moscova după 1922 și, ajuns la Paris, s-a îndeletnicit cu pictura. Frământat de o încordată căutare lăuntrică pentru dobândirea veșniciei, s-a dus în 1925 la Muntele Athos să devină monah. Șase ani mai târziu, s-a întâlnit cu Sfântul Siluan Athonitul. Învățătura și experiența Sfântului s-au făcut temeiul duhovnicesc în devenirea Părintelui Sofronie.

Klaus găsește, astfel, împlinirea a tot ceea ce îi lipsea până atunci, ajungând să cunoască, după cum însuși mărturisește, „o predanie veche de 2000 de ani, în care, în tot acest răstimp, nu s-a schimbat nicio iotă din învățătura lui Hristos” – Dreapta-slăvire. După o perioadă de „coacere” duhovnicească, primește în 1986 botezul ortodox la Geneva. Părintele Sofronie îi devine povătuitor duhovnicesc, până la fericita sa adormire din 1993.

Astăzi, K. Kenneth își continuă cu smerenie lucrarea de propovăduire a Adevărului-Hristos – pe Care acum L-a aflat a fi un „Cine”, și nu un „ce”, în duhul rugăciunii lui Iisus –, prin traducerea în limba germană a Sfinților Părinți și prin mărturisirea cu cuvântul și cu lucrul a Dreptei-slăviri.

Ne alăturăm și noi doririi sale, adresate cititorilor români: „Fie ca și cititorul să își îndrepte inima, gândurile și întreaga simțire, potrivit întregii predanii ortodoxe și a tuturor slujbelor ortodoxe, către Iisus Hristos, fie ca el să

Îl poată cunoaște în chip simțit în Liturghie și, astfel, să treacă de la omul cel «vechi» la omul cel «nou».

Așezarea cărții în contextul dogmaticii dreptslăvitore

Atât dramatismul vieții lui K. Kenneth – pecetluită de o durere și suferință care ne par aproape cu neputință de dus pe plan omenesc, chiar și pentru cei ce se fac părtași indirecti, prin lectură, la acesta – cât și incredibilul celor istorisite par să dea cheazășie de acea dragoste a lui Dumnezeu care ne smintește pe unii dintre noi, din perspectiva la care Îl mărginim uneori pe Dumnezeul cel iubitor de oameni. De multe ori, ne surprindem la gândul că nu e drept ca Dumnezeu să iubească, fără măsură și fără socoteală, chiar pe oricine, călcând orice bună rânduială și orice închipuire a noastră despre dragoste, însă tocmai despre acest lucru ni se dă aici mărturie.

Autorul a avut parte de niște cercări ale harului în afara Bisericii, iar aceste experiențe pot fi așezate într-o înțelegere ortodoxă abia spre sfârșitul cărții, de aceea vă îndemnăm a vă înarma cu răbdare și rugăciune. Tocmai acest lucru ar putea fi piatra de poticnire pentru unii cititori, de aceea în mod special lor ne adresăm cu această preîntâmpinare de lectură, dar și prin notele care punctează cartea. O încredințare indirectă despre autenticitatea celor istorisite în carte ne-o oferă și Părintele Sofronie, care i-a dat lui K. Kenneth blagoslovenie pentru apariția acestei cărți.

Zăbovirea lui Kenneth în afara Bisericii după cele trei „întâlniri” cu acel „Cineva”, adică cu Dumnezeu ipostatic, descoperă neputința omului de a purta cunoașterea dumnezeirii, cât și o necoacere duhovnicească a persoanei. Cu siguranță, la acea vreme, Klaus n-ar fi putut primi Ortodoxia (după cum n-a putut primi oarecând creștinismul nici măcar într-o altă formă, mai „ușoară”).

În teologia dreptslăvitoare se vorbește despre un har chemător, care îi îndeamnă pe oameni înspre Ortodoxie, și pe seama acestei iconomii trebuie puse toate întâmplările „miraculoase” din carte, nefiind deci o lucrare „obișnuită” a harului în tainele eterodocșilor (lucru întărit și de faptul că cei ce se aflau în comuniune cu Klaus recunoșteau că nu aveau trăirile lui).

Tainele, ne zic Sfinții Părinți, sunt numai în Biserică. Știm, dacă avem credință în Biserică (Biserica Ortodoxă, cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească) și în Sfinții Părinți ai ei, și în Sinoadele Ecumenice, că în afara Bisericii nu sunt Taine, dar aceasta nu înseamnă că **știm** că nimeni din afară nu poate avea o experiență a Dumnezeirii, fiindcă nu știm ce poate și ce nu poate Dumnezeu în afara Bisericii.

Iată ce spune astăzi K. Kenneth despre acestea: „Știu și cred că este o singură Sfântă Împărtășanie, cea ortodoxă – fără nicio îndoială! Cred că Hristos mi-a arătat într-un fel foarte aparte că trupul Său și sângele Său sunt pâinea și vinul preschimbate în timpul Liturghiei. E un lucru limpede. Mai mult, cred că Hristos, când mi-a vorbit, a vrut să-mi arate prin aceasta (în clipa aceea, ca o pre-gustare) ceea ce va urma mai apoi – și anume, lumea dreptslăvitoare (n-aveam pe atunci nici cea mai mică idee despre Ortodoxie!)”.

Klaus Kenneth și-a scris mărturia gândind-o ca o adresare către apusenii care, conform propriei mărturii, „spun de la amvoanele lor că gândirea ortodoxă și ascețică îi afectează distructiv pe oameni și pe creștini... Mă lupt și mă străduiesc astăzi, prin cărțile și prin traducerile mele în germană... să aduc adevărata credință (Ortodoxia) mai aproape de apuseni, să-i fac pe oameni să se deschidă pentru ea și să-i insuflu – expunându-mă, astfel, atacurilor lor”. În duhul Apostolului Pavel – care zicea:

„tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să măntuiesc pe unii” (I Corinteni 9:20-23) – trebuie înțeleasă și încercarea lui Kenneth de a-i lua pe cei din afara Bisericii „cu binișorul”, de a-i pregăti mai întâi pentru creștinism, și abia la sfârșit pentru „cununa credinței”, Dreapta-slăvire.

Într-una din scrisorile sale către alt convertit la Ortodoxie, englezul David Balfour, Părintele Sofronie spunea: „Creștinul neapărat trebuie să fie un nevoitor”. Nevoința căutării și a cunoașterii lui Dumnezeu, care s-a făcut înțeles și cuprins vieții lui Klaus Kenneth, depășește cu adevărat măsura omului. Înțelegerea omenească rămâne neputincioasă să priceapă această chemare, însă, cu toate acestea, rămân nestrămutate cuvintele Domnului, Care ne-a poruncit: „Îndrăzniți!” (Ioan 16:33).

Editorii

CUVÂNT ÎNAINTE AL AUTORULUI

Jumătate din viață mi-am petrecut-o în căutarea dragostei și a adevărului – un traseu care, exprimat în kilometri, e mai mare decât înconjurul pământului de cincizeci de ori.

Din India, Tibet, Thailanda și multe țări islamice (Maroc, Persia, Afghanistan...) până în Mexic, Alaska și Brazilia. De la filosofie la un adept convins al comunismului, dintr-un ateu devenit hipiot, ani de zile am încercat marile credințe ale Asiei (hinduismul, budismul, islamismul), dar și învățăturile indienilor din America. Am petrecut 6 ani în lumea distrugătoare a drogurilor și am făcut un popas cutremurător în ocultism, în lumea ezoterismului... Nimic nu mi-a putut umple golul din suflet până în ziua în care – stând în fața a șapte puști – am avut parte de o întâlnire dramatică și ipostatică cu acel Dumnezeu „necunoscut” și am fost izbăvit în chip minunat. Fugeam de Dumnezeu, de oameni și de mine însumi. Era o cale drăcească, plină de ură și moarte, dar și o fugă în căutarea lăuntrică.

De câte ori nu mi se vorbise de Iisus Hristos și de câte ori nu Îl îndepărtasem și nu Îl tăgăduisem? Doar nu aveam nevoie de El, nu? Iubit și călăuzit tocmai de către Acest Dumnezeu, mai sunt încă pe drumuri pentru a da mărturie și a cânta minunata și nemăsurata dragoste a lui Hristos.

Unii vor lăsa această carte din mână când vor auzi numele lui Hristos, lepădând-o ca pe o „născocire”. Cel

Klaus Kenneth

ce se nevoiește însă cu adevărat în căutarea adevărului
va urmări cu încordare și cu bucurie felul viu și plin de
dragoste în care Dumnezeu ne călăuzește și ne ocrotește
în tot cursul vieții noastre.

Partea întâi

NĂSCUT PENTRU URĂ

CAPITOLUL 1

COPILĂRIA ȘI TINEREȚEA

– Recunoaște că ai furat mărul!

– Nu!

Zbaaang... și o palmă puternică m-a lovit peste față.

– Ai de gând să recunoști odată că tu ai luat mărul?

– Nu! am strigat eu deznădăjduit, și pentru a nu știu câta oară loviturile s-au revărsat asupra mea.

– Te-am văzut, și vei recunoaște, acum!

– Nu, nu, nu!

Eram deja vânăt de bătaie și totul se învârtea în capul meu, până când aproape mi-am pierdut conștiința... Din nou, s-au abătut lovituri grele asupra mea.

Cu cât primeam mai multă bătaie, cu atât mă împietream mai tare și îl uram pe el, cel mare de 18 ani, care mă bătea pe mine, cel mic de 5 ani.

– Nu! Niciodată! Nu! țipam eu din răspuțeri. Nu am furat mărul!

Dacă nu ar fi intervenit adulții, cred că nu aș fi supraviețuit acelei torturi. Am fost despărțiți cu forța de către părinții șocați. Prin neajutorarea mea, le câștigasem mila și nimeni nu s-a mai ocupat de problema vinovăției. De fapt, eu furasem mărul. Totuși, mândria și ura mea de oameni nu mi-ar fi îngăduit niciodată să-mi recunosc fapta. Mai degrabă aș fi primit să fiu omorât în bătaie. Eram rău și uram lumea, iar lumea mă ura pe mine.

În următorii 30 de ani, am scăpat – Dumnezeu știe cum! – încă de 25 de ori de la moarte prin foc, gaz, arme, apă, cuțit, șerpi, droguri, război, suicid, accidente, demoni, linșaj ș.a. Între timp, m-am încredințat că Dumnezeu știa cu adevărat totul. Harul Său, care pe fiecare ne cunoaște și ne caută, era cel ce mă ajuta de fiecare dată să supraviețuiesc groazei și iadului. Eu eram un visător, iar visul meu era frumos. Din păcate, picam regulat în plasa oamenilor, pentru că aveam încredere în ei. Lumea – așa aveam să descopăr în scurt timp – era atât de rea, că „pur și simplu nu putea fi adevărat”. Nu îmi rămânea decât o singură nădejde, aceea de a avea încredere în continuare.

Întreaga mea poveste, plină de suferință, a început încă dinainte de nașterea mea, deoarece mama nu mă dorea, nu își dorea noua viață dintr-însa. Cum trebuie înțeles acest lucru? Astăzi, când, prin darul Duhului Sfânt, pot recunoaște și deosebi dracii și stăpânirile întunericului, știu că puteri oculte (nevăzute) călăuzesc adesea viața omului, fără ca acesta să-și dea măcar seama de înrâurirea străină – cel puțin atât timp cât omul nu se află sub pavăza Duhului Sfânt. Aceste puteri sunt vrăjmașii vieții. Sfânta Scriptură ne spune că influențele oculte se pot chiar moșteni și transmite până la a patra generație¹. Acest lucru îmi lămurește, măcar în parte, atitudinea mamei mele, care, fie prin contactele ei cu lumea duhurilor, fie prin moștenire de la mama ei, era neputincioasă în a iubi, cu toate că își dorea copii. Mai presupun că, de vreme ce îi fusese luat realmente totul de către cele două Războaie Mondiale, dorința de a avea ceva care să nu poată fi pierdut a fost un alt motiv pentru ucigătoarea și posesiva ei „iubire”. Ea însăși a stat, încă de la nașterea-i, între aceste puteri nimicitoare. Înainte de moarte, îmi povestea adesea despre experiențele sale și ale mamei ei în

¹ Cf. Ieșire 20:5. (n.a.)

ceea ce privește spiritismul. Din aceste motive, mama mea trebuia să respingă noua viață – adică pe mine. În gestul ei nu era implicat un act conștient al minții, ci o atitudine a sufletului ei.

Respingerea aceasta am simțit-o într-o zi cât se poate de limpede în sufletul meu. Atunci am trăit o puternică explozie lăuntrică. Chiar la zămislirea mea, am plesnit ca un balonaș de săpun. Abia-plăsmuita mea ființă s-a chircit de durere în timpul acestei experiențe a morții, iar sufletul meu nemuritor știa: eu nu mai sunt. (...) Din punct de vedere biologic, dezvoltarea mea a urmat totuși cursul firesc, însă la nouă luni, când am venit pe lume, nu am zărit lumina, ci întunericul ei – și aceasta din două pricini.

Se întâmpla în fosta Cehoslovacie, în mai 1945.

Ura și dorința de răzbunare împotriva Germaniei naziste determinau acțiunile Aliaților și lăsau urme corespunzătoare. Orașe și sate erau arse și bombardate, iar cadavrele soldaților germani masacrați atârnau de felinarele străzilor. Fugind din calea rușilor, care intrau în Reich-ul german dinspre nord-est, părinții mei au găsit adăpost într-un staul pentru ca mama mea, care intrase în durerile facerii, să se poată întinde undeva. Moașa pe care reușise tata să o găsească era beată moartă când a venit să asiste la nașterea mea; așa că a încercat și el, pe cât a putut, să ajute, și peste puțin timp stăteam în ieslea grajdului bătut de vânturi. Nu pentru mult timp, însă, pentru că soldații se apropiau. Sus și mai departe, înspre sud, într-un tren de marfă...

– Afară de aici! a strigat un glas aspru în trenul de marfă. Refugiații au tresărit și s-au ghemuit, temători, într-un colț. Până să aibă timp să își adune lucrurile, gloanțele din mitraliere au început să-i biciuiască, iar familiile germane, care căutaseră în acel vagon de animale salvarea din necazul lor, au căzut secerate de gloanțe. Familia noastră

a scăpat în chip minunat de furia oarbă a gloanțelor trase de către soldatul american. Asta mi-a povestit tatăl meu 40 de ani mai târziu. Aceasta a fost prima mea supraviețuire.

Nu mult după aceea, am supraviețuit și pentru a doua oară. Nu se mai găsea nimic de mâncare în zona în care ne adăposteam, iar eu eram pe punctul de a muri de foame. Deznădăjduită, mama mea mergea prin spitalele din împrejurimi, întrebând de ceva de mâncare. Mă arăta, plină de milă, medicilor și asistentelor. Răspunsul lor era, însă, mereu același, aspru și tăios:

– Mai bucurați-vă câteva zile de copilul dumneavoastră. Curând va muri!

Un nou semn al dragostei dumnezeiești, care se pare că nu voia ca nou-născutul Klaus să moară. Un soldat american cumsecade i-a dăruit mamei două cutii de lapte condensat și alte alimente necesare supraviețuirii.

Ajunși în Germania de Sud, mama mea, o femeie tânără și foarte atrăgătoare, a fost smulsă de către soldații americani din vagonul de vite în care ne ascundeam și târâtă în căsuța mică a șefului de gară. Lividă, cu fața descompusă și hainele rupte, a fost aruncată, după o vreme, din nou în vagon. Înecată în lacrimi, mi-a povestit, puțin înaintea de a muri, toate câte a trebuit să îndure din partea soldaților americani pentru a scăpa cu viață.

În ciuda lipsei de hrană, creșteam tot mai mult. Lipsa mâncării era, de fapt, mai puțin groaznică decât lipsa iubirii. Tata a părăsit-o pe mama după puțin timp. Nici azi nu știu cum e să ai un tată. Starea de nestatornicie cauzată de război nu îl mulțumea și, pe lângă asta, era de părere că ar fi meritat ceva mai bun decât să mănânce coji de cartofi. Ciorba de pâine, pe care o pregătise mama pentru noi din pâine uscată, a aruncat-o pe fereastră, remarcând cinic că nu va permite să i se așeze așa ceva în față. Poate că, până la urmă, a fost mai bine pentru mine să nu am tată deloc, decât să fi avut unul ca el.

Mama mea, pe de altă parte, era stăpânită într-atât de anumite „puteri”, încât nu putea dăruî iubire; ea voia să își posede copiii. Ne folosea, pe mine și pe frații mei, fiecare cu câte un an mai mare, ca surogate ale iubirii. Într-o astfel de situație, nu mai aveam pământ sub picioare și curând am devenit un străin în casa „mea”. Încă din fragedă copilărie, aveam un dor de ducă de „acasă”. Din ceea ce îmi mai amintesc astăzi, știu că petreceam zile nefericite afară, pe stradă, așteptând pe marginea drumului până treceau tancurile americane – soldații mai aruncau câteodată pâine uscată sau biscuiți; dacă aveam noroc, prindeam ceva de mâncare. Dacă nu găseam nimic, atunci beam apă din bălți și, câteodată, mâncam râmele moarte care pluteau prin ele. Noaptea plecam adesea din casă. Dacă eram prins, totul se sfârșea cu bătaii și represiuni psihice. Ca urmare, ieșeam neobservat din casă. Când mama mă credea în pat, eu mă furișam în cimitir și mă întindeam pe morminte ca să dorm, sau umblam prin păduri, pentru a-mi dovedi mie însumi curajul și pentru a mă feri de lumea cea rece. În zori zilei, mă întorceam în casă pe fereastra din pod. O dată cu mine creșteau și complexele mele, pentru că nimeni nu mă dorea.

În această perioadă de singurătate, căutam adesea senzații tari, încercând, într-un fel, să suplinesc prin ele lipsa părinților. Când mă așezam noaptea pe morminte, alăturându-mă morților, îmi doream făpturi din împărăția adâncurilor, care să vină și să îmi dea putere, curaj și un înțeles pentru care să trăiesc în continuare. În unele după-amieze mă strecuram în morga deschisă de lângă cimitir și prindeam în mâini trupurile reci și moarte. Ele exercitau o atracție magică asupra mea. O „forță” puternică, plină de disperare și ură, își făcea simțită prezența încet, dar sigur. Ură față de mama, față de adulți, față de lumea înconjurătoare, de școală, de profesori – și, mână în mână cu ea, creștea și deznădejdea mea.

În nopțile cu lună plină eram mânat să mă plimb pe acoperișul casei sau mă răsuceam în pat, chinuit, strigând. Eu nu aparțineam niciunui loc, pentru că nicăieri nu simțeam iubire. Lipsa iubirii atârna ca o umbră amenințătoare asupra mea și preschimba lumina vieții în întuneric – tot ceea ce îmi amintesc astăzi din acea vreme poartă pecetea răcelii, a golului, tristeții, temerii și singurătății. Nu am avut niciodată un „cămin” unde să mă simt „acasă” și nu știam de ce sunt pe lumea această lipsită de sens. De unde aș fi putut bănuî că Dumnezeu are pentru fiecare om un rost, un scop, o însărcinare? Nimeni nu părea să știe ceva despre asta.

Așa-numiții „adulți” au început să se folosească de mine și să mă înjosească. Toți vecinii se jucau cu mine, cu complexele și fragilitatea mea. Nu doar cu trupul, ci și cu sufletul și duhul meu – iar asta era și mai dureros; eram neajutorat, expus jocului lor sălbatic; cum aș fi putut, copil fiind, să mă apăr? Am fost bătut, chinuit, iar ei se amuzau pe seama mea. Dacă, cel puțin, m-ar fi vrut – dar nimeni nu mă voia! Nu știam ce înseamnă să ai un prieten, iar acasă mă zdrobea iubirea sufocantă a mamei. Îmi era teamă să pășesc în casă și să mă întâlnesc cu acea „femeie întunecată” care își spunea mamă și care vorbea mereu despre dorința de a muri. Într-adevăr, într-o zi a mers în bucătărie cu copiii ei și – ascultând de porunca glasurilor lăuntrice – a dat drumul la gaz... Pentru a treia oară, mi-a salvat Dumnezeu viața. De data aceasta m-a ferit de moarte prin inhalare de gaz.

În această singurătate, am început să îmi construiesc o lume interioară plină de eroi mari și strălucitori, care se luptau pentru adevăr și dreptate – adică pentru mine; un astfel de „crăișor cu inimă de fier” mi-aș fi dorit și eu să fiu; mare și puternic ca să „le-o arăt lor”, ca să mă răzbun pe adulții cei răi, ca să le plătesc toate câte îmi făceau.

Așa îmi făuream lăuntric propriile legi și ajungeam incapabil de a învăța legile celorlalți. Nu mai ascultam de nimeni. Nici de mama, nici de profesorii de la școală, nici de adulții pe care îi uram cu atât mai mult cu cât mă răneau mai adânc. Avea să se arate curând că nici poliția nu mai avea vreun impact asupra mea, întrucât am intrat foarte repede în conflict cu ea.

Spre marea-mi uimire, atitudinea mea răzvrătită, „anti”, a atras repede numeroși tineri. Încă de la o vârstă fragedă am înțeles că aveam un fel de „fire de conducător”, întrucât în jurul meu s-au adunat curând și alți copii de pe stradă și am ajuns capul unei bande. Împreună cu acest grup umblam periodic prin magazinele orașului pentru a le prăda. Din când în când, se dădeau adevărate războaie între găști, care se lăsau cu sânge, adulții sperați fiind nevoiți să intervină pentru a pune capăt violenței. Pentru a mă apăra și a scăpa fără pedeapsă, trebuia să mint. Când se îngroșau problemele, mă retrăgeam în pădurile din împrejurimi, unde amenajasem o peșteră. Acolo nu mă găsea nimeni, iar eu mă puteam dăruia planurilor și fanteziilor mele. În această perioadă, cuvântul „ascultător” s-a estompat încetul cu încetul, până a dispărut din vocabularul meu. Când eram „prea necuviincios”, biata mama mă bătea, cu ajutorul celor doi frați ai mei, lăsându-mă plin de sânge și pe jumătate mort. Ajungeam în halul acela pentru că cei doi erau siliți să mă țină întins pe podea – unul de mâini, celălalt de picioare – în timp ce mama mă lovea neîncetat cu vâtraiul, până când trupul întins în fața lor se umplea de sânge și rămânea nemișcat. Frații mei plângeau din pricina șocului. Mama nu știa altă cale. Care dintre noi doi era mai neajutorat?

Fără nicio îndoială, firea omenească se comportă ca apa: aceasta caută mereu cel mai jos nivel. În fața unei stavile, aceeași forță se transformă în energie

pozitivă. Iubirea este o astfel de stavilă. Cum eu însă nu o cunoșteam, dezvoltarea mea mergea în jos, iar ura creștea spre infinit. Sub influența bătailor descrise mai sus și a suferinței, am făcut un jurământ: nu voi mai plânge și nu îmi voi dezvălui niciodată sentimentele. Dacă aș fi făcut oricare din ele, ar fi fost o dovadă de slăbiciune din partea mea și, atunci, ceilalți ar fi fost învingători – o astfel de victorie nu voiam să mai ofer adulților. În loc de aceasta, m-am baricadat în ură și a trebuit să treacă 28 de ani până când – la Maica Tereza în Calcutta – am vărsat din nou lacrimi.

Era, deci, foarte firesc ca gândul răzbunării să se ivească tot mai des în mine. Știam că, într-o zi, dorindu-mi aceasta, voi deveni mai puternic decât toată lumea. Pentru a da sens vieții mele și pentru a ajunge la scopul propus, trebuia, însă, mai întâi, să plac oamenilor, pentru ca prin aceasta – după cum aveam să îmi dau seama mai târziu – să îi pot influența. Am devenit un cameleon care putea lua orice culoare, orice mască. Simțeam că am capacitatea de a mă transpune în toți oamenii, de a intra în pielea fiecăruia, de a face pe măscăriciul și, prin aceasta, de a avea acces la psihicul lor. Sâmburele dorinței de răzbunare crescuse în mine, și eu am învățat să mă impun prin minciună și rafinament, până am devenit un conducător puternic, combătut, dar și temut de profesori și adulți.

CAPITOLUL 2

RĂZBUNARE

Aveam destulă voință și, evident, inteligență pentru a reuși pasul intrării la liceu – unde, în foarte scurt timp, am reușit să stabilesc un record în școală cu 76 de notări (!) în catalog și 9 ultimatumuri (amenințări cu exmatricularea). Dacă nu mi se acorda o recunoaștere pozitivă, atunci mă impuneam printr-un comportament negativ – mereu oscilam între cădere și provocare. Școala era pentru mine un alt mijloc pentru a mă expune și pentru a-mi ascuți ghearele. Privind cu superficialitate, e adevărat că aveam câteva succese; totuși, în lăuntrul meu ceva îmi lipsea și mă durea: lipsa iubirii mă împiedica să-mi găsesc pacea lăuntrică. De fapt, Klaus era mereu oaia neagră atunci când lipsea ceva, când ceva era suspect sau când un lucru era, în vreun fel, distrus. Nimeni nu pregeta să vină la mine și să mă acuze. Oare nu împrejurările sociale erau cele care mă privaseră de libertate? Cine sau ce îmi omorâse conștiința? Pe cine, deci, trebuia să acuz? Pe mine? Poate că, într-adevăr, eu eram vinovat. În orice caz, se pare că în orașul acesta toți știau că doar Klaus poartă răspunderea pentru orice pagubă. S-a ajuns până acolo că poliția m-a scos din clasă în timpul orelor pentru a mă duce, sub pază, la audiere. Odată am stat trei zile la închisoare, pe care am aflat-o ca un fel de „școală a infracțiunii” și prin care am luat contact cu maoiștii din

China. Scriam până și articole comuniste pentru ziarul „China în imagini”. Acuzație după acuzație, învinuire după învinuire; chiar dacă ele corespundeau realității, erau totuși săgeți dureroase în sufletul meu. Ce mult mi-aș fi dorit o altă lume cu o altă dreptate, care să mă ia în brațe și să îmi ușureze singurătatea!

Dar nu era nimeni și nimic care să pună o vorbă bună pentru mine; toate erau împotriva mea. Simțeam cum rămășițele de căldură și de umanitate din mine se vestejeau încetul cu încetul. Sângele pe care ele îl pierdeau se întărea și se preschimba în piatră, și ceea ce era mai groaznic s-a întâmplat: acea piatră a luat locul inimii mele. Mama, o catolică ferventă, mergea la biserică să plângă, în loc să îmi fie aproape; și, din păcate, făcea lucrul acesta și atunci când eram acuzat pe nedrept. Să recunosc, în sfârșit, toate faptele de care mă acuza poliția – așa suna sfatul ei. Acesta a fost blestematul sfârșit. Punctul culminant fusese în sfârșit atins: eu mă săturasem de ea, iar ea de mine – nu ne mai puteam suferi.

În sfârșit, m-a cărat într-o zi după ea la biserică. Îmi amintesc exact cum a îngenuncheat lângă mine pe bancă, suspinând, și a început să se roage cu glas tare.

– Dumnezeuule, nu mai pot. Nu mai vreau să trăiesc cu acest copil nenorocit. Te rog să-l iei de la mine.

După aceea, mi-a spus:

– Klaus, să știi că de acum nu mai ești copilul meu, iar eu nu mai sunt mama ta. Nu te mai suport!

Mai departe, s-a rugat Maicii Domnului. Auzeam:

– Marie, Maica lui Dumnezeu, te rog să îi fii tu de acum mamă lui Klaus. Îl încredințez grijii tale.

Prin aceste cuvinte, scăpase de responsabilitate, iar eu scăpasem de ea. Cine poate însă judeca dacă acest pas n-a fost unul drept? Și Maica Tereza m-a încredințat, mulți ani mai târziu, pazei Maicii Domnului.

Pe moment, însă, răspunsul Maicii Domnului s-a lăsat așteptat. În locul acestuia, a venit, în mod surprinzător, răspunsul unui preot catolic, care mă cunoștea foarte bine pentru că era răspunzător de activitatea organizației de tineret „Neudeutschland” din oraș; prin intervenția lui, am fost integrat și eu în acel grup al tinerilor catolici. La scurt timp după aceasta, i-a propus mamei mele să îl lase pe „needucat” și „needucabil” să locuiască permanent în casa lui. I-a promis că va reuși cu siguranță să mă educe. Acesta trebuie să fi fost, pentru o femeie catolică ce mergea în fiecare zi să se cuminece, un răspuns al Cerului. Trebuie să fi fost foarte ușurată să mă știe în sfârșit în așa „mâini bune”, reușind, în același timp, să scape de mine.

– Doamnă dragă, i-a spus acela într-o zi, eu înțeleg că vă temeți, acum că fiul dumneavoastră e așa de mare și de puternic, că, la un moment dat, nu va mai accepta nicio observație. După cum știți, eu sunt responsabil pentru organizația de tineret de aici și am experiența, mijloacele și metodele necesare pentru a-l cuminți – vă puteți bizui pe mine.

Era salvarea unei persoane care nu vedea altă cale de ieșire. După această discuție, nu a mai durat mult până m-am mutat – o cădere din lac în puț.

– Klaus, vino, te rog, cu o fotografie tip pașaport în biroul meu, la ora 8.

Am așteptat, tensionat, să vină seara.

În timp ce ședeam împreună, iată că a pus poza pe masă, scoțând brusc un mic pendul argintiu din buzunar și lăsându-l să penduleze liniștit deasupra fotografiei. A urmat un murmur de neînțeles pentru mine. Prin fel și tonalitate, părea a fi o rugăciune ciudată. Părea să cheme unele puteri în ajutor, înainte de a începe să-mi pună întrebări.

– Ți-ai făcut astăzi temele?

– Da.

Pendulul începu să se miște într-o parte. Mă uitam cu atenție la degetele sale.

– Minți! a răspuns el. „Blufează”, m-am gândit eu.

– Ai fost la masa de prânz la mama ta?

– Nu!

Din nou, pendulul începu să se miște ușor. Mințeam intenționat pentru că voiam să aflu dacă într-adevăr era capabil să îmi descopere minciunile. Părea că este.

– Iarăși nu spui adevărul.

La naiba, de unde știa? Ce putere ciudată era în acest joc? Ce puteri sau ce duhuri chemase? Întrucât nu eram în stare să interpretez neobișnuitul său dar, nu îmi rămânea altceva de făcut decât să fiu foarte atent. Din păcate însă, nici asta nu mi-a folosit prea mult. Cert este că, în numai câteva ședințe, a reușit să îmi subjuge voia. Am înțeles fatalul situației într-una din seriile care au urmat. Porunca lui suna în felul următor:

– Dacă în noaptea asta vii acasă după ora 22, treci, te rog, pe la mine prin cameră, ca să pot dormi liniștit și să știu că nu ți s-a întâmplat nimic.

În jurul orei 23, am venit acasă. La sosire, am văzut de departe că sus, în sufrageria lui, mai ardea lumina. Când am încuiat ușa de la intrare, s-a stins brusc lumina la el. Ce însemna asta? Am intrat încet în dormitor, pentru a anunța că am venit. Părea că doarme, dar era limpede că se prefăcea, până mai adineauri arsese încă lumina.

– Bună seara, am spus destul de tare.

Tăcere deplină. De ce nu-mi răspundea? Am mai încercat o dată:

– M-am întors. Merg acum în pat.

Tăcere prelungă. Nesfârșită și penibilă. Prin crăpătura ușii, pătrundea în cameră puțină lumină de pe coridor. Mă cuprinse neliniștea, ca mai apoi să aud din nou acel

grohăit straniu, pe care și înainte îl auzisem la „rugăciunile” sale. Fiori reci îmi treceau pe spate în timp ce stăteam acolo nemișcat. Era ca și cum o mână de fier încerca să mă sugrume. Ceva era extrem de putred aici, ceva ce, în condiții normale, m-ar fi făcut să ies din acest „joc” ciudat – da, m-ar fi făcut să ies dacă aș fi avut puterea necesară. Dar unde îmi era puterea, unde voința? Brusc, am înțeles că sunt paralizat. Voiam să țip, dar niciun cuvânt nu-mi ieșea din gâtul uscat. În schimb, m-a cuprins teama. Copleșit de spaimă, totul s-a făcut negru în fața ochilor mei. Din pat, îmi porunceă un glas mălos, lîngușitor și ademenitor:

– Vino mai aproape!

Șocat, am înțeles ce mă aștepta și, cu toată puterea lăuntrică, am încercat să mă împotrivesc. Imagini grotești, cu figuri ce provocau greață, începuseră să urce în mine. Capul mi se învârtia și riscam să leșin de frică.

– Să vii încoace!

Glasul, și mai respingător, căpătă un ton amenințător. Eu mă împotriveam, când, deodată, am intrat într-un fel de transă. Luptam deznădăjduit cu sau împotriva aceluia ceva. Totul din mine se răzvrătea, nu mă lăsa să fac cei patru pași până la pat – la prăpastie – pentru că îmi era limpede: acolo mă aștepta iadul. Dar și omul acesta odios aștepta într-o tăcere amenințătoare, doar din când în când grohăind și mormăind. Eram biciuit de furtună, iar sufletul îmi era chinuit. Și totuși, nu mă puteam mișca din loc.

Cât de mult îmi uram mama, care era responsabilă de tot ceea ce se întâmpla! Și mai mult îi uram pe polițiști, care îngăduiau existența unor astfel de oameni. Și, din nou, uram școala cea plină de pedagogi reci. Uram, uram și iar uram adulții, care nu știau decât să exploateze și să rănească, la fel ca porcul de aici. Uram totul, toată lumea și chiar pe mine însumi, care stăteam aici distrus,

neputând să mă apăr. Dar nu voiam să renunț. Ura mă făcea puternic, îmi dădea rezistență mare împotriva celui libidinos care aștepta trupul meu. Trecea oră după oră. Ceasornicul strălucea în întuneric. Miezul nopții – eram mort de oboseală. Ora 2 dimineața – de-abia mai puteam sta, picioarele mă dureau, mușchii îmi erau amorțiți. Ora 4 dimineața – cum să mă trezesc pentru a merge la școală? La ora 5, fiind pe jumătate leșinat, m-am prăbușit ca un furtun fără aer în patul său. Atunci m-a violat!

Eram distrus. Siluit și pângărit, mi-a dat drumul. M-am târât până sus, în camera mea, și m-am chinuit o oră și jumătate cu gânduri groaznice de moarte, până când a trebuit să mă ridic și să merg la școală.

Așa s-au petrecut lucrurile timp de șapte ani. Zilnic. La final, de la îndelungatul stat în picioare din nopțile acelea groaznice și nesfârșite, am început să am probleme cu coloana vertebrală, cu picioarele și tălpile – probleme pe care le mai am și în ziua de azi. Iadul din deșertul singurătății mele și fătărnicia așa-zișilor creștini făcuseră o nouă victimă.

Întrucât, în astfel de condiții, rezultatele mele școlare au înregistrat scăderi vertiginose, omul acela a început să-mi plătească, plin de mărinimie, ore de meditații la un cunoscut de-al lui, iar iadul a primit acum un nume. În timp ce făceam exerciții de latină, simțeam, sub masa profesorului de meditații Günther U., o mână rece, care se cățara încet pe coapsele mele. Sângele îmi pulsa în vene. O, iadule!, de ce conspiri împotriva mea?

După 7 ani, i-am spus mamei mele această poveste groaznică. Laconic, ea mi-a răspuns:

– Minți. P. R. e un bun catolic și, de aceea, el nu poate să mintă.

Cred că, la auzul răspunsul ei, mi-a fugit pământul de sub picioare. Aș fi putut să o strâng de gât. Aceasta era iubirea mamei mele! Cantitatea de silă, greață și ură care

se strânsese în perioada aceasta în mine a fost hotărâtoare pentru viitorul meu. Astfel, fuga era definitiv hotărâtă.

Într-o asemenea manieră execrabilă am făcut, deci, cunoștință cu creștinismul romano-catolic. Totuși, de parcă experiența acumulată nu ar fi ajuns, „domnul” m-a trimis la un seminar preoțesc din Roma, în speranța că m-aș putea hotărî într-o bună zi să devin preot și cu recomandarea de a merge să văd o dată și această „instituție”. Am făcut acest lucru, întrucât călătoriile îmi făceau mereu bine. Într-o noapte, am urcat neobservat treptele unui turn, pentru că auzisem de sus gemete stranii. Printr-o ușă de fier întredeschisă, am văzut ceva ce mi-a înghețat sângele în vine. Ce se petrecea acolo, sub ochii mei, între preoți și înalți prelați pe care îi cunoșteam de la seminar, m-a făcut să înțeleg noul iad în care mă aflam. Un strigăt mut a izbucnit în inima mea.

N-ar mai fi nevoie să mai spun că am tras o linie de final capitolului „creștinism”. De acum, acești așa-numiți creștini meritau să fie nu ignorați, ci urmăriți cu ură și exterminați. Drumul spre acest țel urma să îl găsesc, chiar dacă pe moment îmi fugea pământul de sub picioare. Mă simțeam, la propriu, într-o gară mare și neagră. Mai existau valori? Mai existau legi? Totul nu era decât părere și fățarnicie!

*Singurătatea și disperarea le-am depășit
doar prin relații cu fete*

CAPITOLUL 3

TEAMĂ, URĂ ȘI MOARTE

Din acel moment, m-am simțit lipsit de orice răspundere și liber ca pasărea cerului; cui ar fi trebuit să fiu dator a da explicații, dacă lumea era alcătuită din astfel de fățarnici? Dacă vreodată va fi fost vreun Dumnezeu în viața mea, acum nu mai era. Forța mea, încărcată de ură, mă purta mai mult ca niciodată, plin de neliniște, în căutarea puterii, pentru că mă temeam de această lume nenorocită – era, însă, și o chemare, o nevoie care mă făcea să caut dragostea, să caut un tată și o mamă.

„Neatinsul vânt” mi-a devenit tată, m-am lăsat înfiat de el, atunci când, pe timp de furtună, mă așezam lângă un râu sau pe câmp pentru a simți cum îmi trece prin păr și cum îmi mângâie fața. Pe mama mea biologică o numeam acum „crăiasa nopții”; întrucât ca o astfel de „crăiasă” m-a marcat din fragedă copilărie. Odată, într-un vis groaznic, am avut o viziune a ei: stătea într-un mormânt umed și întunecos, săpat în stâncă. Frumusețea ei fizică era fascinantă și mă ținea legat; nu mă puteam mișca – eram vrăjit, și abia când mi-a făcut ea semn să mă apropii s-a rupt acea vrajă. Cu cât mă apropiam de ea, cu atât se schimonosea mai mult chipul ei, cel până atunci frumos și luminos, preschimbându-se în fața schimonosită a unui drac – în acel moment, ghearele-i lungi s-au aruncat spre mine ca să mă tragă la ea, să-mi sugă sângele cu dinții

ei ascuțiți. Țipând de groază, m-am trezit din somn. Treizeci și șase de ani am fugit de această femeie, care îmi spunea mama mea. Totuși – mânat de un instinct necunoscut – o căutam în toate femeile și fetele la care, deznădăjduit, căutam iubirea și pe care voiam să le posed.

Fără recunoaștere, însă, viața mea era goală și lipsită de valoare. Trebuia să îmi dau eu însumi o valoare, pentru a putea supraviețui. Am făcut acest lucru în 1962, în epoca Beatles, când am înființat, în sudul Germaniei, o trupă *beat* cu destul de mare succes – „The Shouters” („Cei ce țipă”). De strigat, cu adevărat aveam ce să strig. Era logic să consider potrivit orice mijloc prin care mă puteam remarca, prin care puteam deveni faimos, prin care puteam câștiga influență. În asta vedeam valoarea și rostul vieții mele. De mult îmi doream un cât de mic succes, care să-mi acorde recunoașterea ce îmi fusese îndelung refuzată. Cred că pot îndrăzni să spun că am reușit destul de bine acest lucru cu „The Shouters”. Chiar și în compunerile școlare se scria despre persoana mea, iar ziarele vorbeau despre faptele mele. În ciuda sau tocmai din pricina părului meu lung până la umeri – un afront la adresa regulilor impuse – eram una din persoanele cunoscute din oraș. Dacă acest lucru mă umplea de mândrie, în schimb mă ajuta să trec peste singurătatea mea tot atât de puțin cât mă ajuta și sexul în grup, care puneă tot mai mult stăpânire pe mine. Comportamentul meu îi provoca pe unii într-o asemenea măsură, că aruncau după mine cu pietre. Acest lucru îmi confirma, în mod cinic, ura și dorințele de răzbunare. Nimeni nu putea ști ce se ascunde în spatele măștii mele – că, în fond, îi disprețuiam pe oameni și că trăiam doar așteptând momentul răzbunării. Și totuși, inima mea tânjea atât de mult după dragoste...

Cine este bolnav are nevoie de un doctor, dar bolnavi – și de acest lucru eram convins – erau ceilalți. Succesul

avut cu trupa m-a ajutat să-mi păcălesc dezechilibrul lăuntric și să aduc la tăcere neliniștea care mă rodea. Însă, în ciuda acestor lucruri, eu încă mai fugeam de mama mea, de toți oamenii și de mine însumi. Faptul că m-am născut când părinții mei „fugeau” nu fusese, oare, un semn că lumea aceasta e mizerabilă? Îmi stătea însă în față o fugă de peste 2 milioane de kilometri, din țară în țară, din continent în continent, o fugă în căutarea unei ipotetice chei a inimii mele, în cazul în care ar fi existat așa ceva. Fiecare mică bucurie pe care o aflam îmi părea a fi raiul. Dar, cu durere, aveam să observ de fiecare dată că, mai devreme sau mai târziu, omul distruge orice paradis.

De unde am avut, în astfel de condiții, voința necesară pentru a rezista până la bacalaureat și chiar de a-l lua, este și astăzi o enigmă pentru mine. Un lucru mi-a fost, în orice caz, întotdeauna limpede: nu îmi doream „o muncă normală” sau să fac „carieră”, așa ca frații mei sau foștii colegi de școală. Nu-mi amintesc să îmi fi făcut vreodată planuri despre viitorul meu profesional, pentru că eram convins că, mai întâi de toate, trebuia să aflu cine sunt și pentru ce venisem pe această lume. În ciuda tuturor neplăcerilor, se părea că am o putere sau o încredere pe care niciuna din experiențele negative de până atunci nu a putut să o nimicească. Dar tocmai această încredere era cunoscută și de „stăpânul întunericului”, care s-a pregătit de atac, pentru a-mi lua și acest ultim lucru ce îmi mai rămăsese.

Contextul care mi-a oferit prilejul de a mă rupe pentru totdeauna, după 7 ani plini de suferință, din ghearele agresorului meu pedofil a fost unul strict exterior; anume, începutul studiilor mele, în anul 1967. În plus, acest context mi-a dat timp să câștig bani și să călătoresc. Căutam fericirea și sensul vieții. În această perioadă de răzvrățiri hippie, când se urmărea „tăierea tuturor vechilor legături”,

Îmi plăcea să merg miercurea la întâlnirile unui grup într-un cămin studentesc, grup al cărui țință declarată era distrugerea statului. Gruparea „Baader-Meinhof” făcea aici recrutări, și părea să nu se dea în lături nici de la violență, pentru a-și putea împlini scopurile. Acest lucru dădea apă la moară unuia ca mine, pentru că statul era format din adulți, care, atunci când fusesem copil, mă înjosiseră. Ura! În mintea mea, totul suna foarte simplu, chiar dacă nu înțelegeam întru totul adevăratele motive ale lui Andreas Baader. Pentru scopurile mele, însă, era de ajuns. Aceasta era prima parte a distrugerii, iar a doua îi urma imediat. Socotesc că era mai obscură și mai primejdioasă decât toate cele dinainte: apariția drogurilor. Nu trebuia să renunț la prea multă educație ca să fiu „liber” pentru droguri. Dar, despre aceasta, mai târziu.

Mai întâi, am cunoscut într-o discotecă din Tübingen, unde lucram de la ora 18 până la ora 2 dimineața ca DJ, o fată care avea o atitudine spirituală diferită de cea a prietenelor mele precedente. Aceasta îmi povestea despre „lumi lăuntrice”, valori adevărate și iubire. Îmi dădea cărți de psihologie, mă motiva să încep o psihoterapie, purta cu mine lungi discuții filosofice. Îmi spunea adesea – într-o manieră drăgăstoasă – că sunt un „câine râios”, acest lucru fiind însă numai la suprafață; în lăuntrul meu, îmi spunea că recunoaște un suflet vulnerabil și valoros. Suflet? Înțelesul unor astfel de cuvinte îmi rămânea ascuns, întrucât în timpul zilei trăiam ca un student merituos de la educație fizică, iar noaptea ca DJ plin de succes și de bani, făcându-mi, plin de mândrie, show-ul și plimbându-mă apoi cu uriașa mea mașină turco-americană. Cu Chevrolet și pantofi argintii, cu haină de blană albă și multe iubite, eram invulnerabil la teoriile ei despre – după cum ea însăși se exprima – devastata mea viață spirituală. Cum putea un astfel de fanfaron să înțeleagă ceea ce

voia să spună această nouă prietenă? Vechea ură încă lucra, la fel și dorința de a mă folosi de ceilalți și de a-i stăpâni. În astfel de condiții, nu era bine – de fapt, nu era nici măcar posibil – ca cineva să aibă o relație adevărată cu mine. Această prietenă totuși a încercat. Pentru iubirea ei, a trebuit să plătească un preț mare, întrucât eu nu eram în stare să-i înțeleg „limba”. Mă baricadasem în spatele zidurilor groase de apărare ale închisorii mele și nu eram pregătit să îmi asum riscul de a suferi iarăși sub mantaua protectoare a așa-numitei dragoste – „dragostea” mamei mele îmi fusese de ajuns. Ca și cu o pastilă, în care doar substanțele amare din straturile interioare vindecă, eu mă bucuram întotdeauna numai de stratul dulce de la suprafață, iar restul îl scuipam. După câteva luni de insuportabilă suferință, cea care voise să-mi dăruiască, zicea ea, dragoste adevărată se lovise dureros de prea multe ori de peretele meu obtuz, fără a izbuti să facă nici o spărtură în gheața inimii mele. Rămasă fără nădejde, a încercat să își ia viața. Nu mai avea putere. Am văzut-o luptându-se cu moartea vreo șase ore: înghițise o supradoză de somnifere, iar eu am lăsat-o să se zvârcolească în propria ei vomă; voiam și trebuia să scap de ea. Îmi zdruncinase lumea cu iubirea ei pentru mine. În prezența ei, mă simțeam „vinovat”, iar pentru asta o uram; de fapt, eu nu puteam decât să urăsc – prea adânc fusesem rănit în copilărie.

Grija lui Dumnezeu a fost însă mai puternică: cu câteva minute înainte ca moartea ei să survină, s-a născut în mine un sentiment pe care nu îl pot descrie. Numărul datoriei pe care le aveam la Dumnezeu încă necunoscut mie era, poate, deja prea mare, astfel încât El nu a îngăduit să se mai întâmple ceva care să mă arunce drept în iad. Am mers la telefon și am chemat salvarea. Plictisit și dur, am reprimat în mine tot ce se întâmplase și am fugit

din Tübingen. Am dispărut, pentru o perioadă mai lungă, în Nisa, la o altă prietenă. Eram sătul de filosofie, psihologie și alte belele. La ce îmi folosise că am devorat toate acele cărți? Poate că, de fapt, ele mă devoraseră pe mine. Ele nu reprezentau o soluție de ieșire din situația mea. Ca un rege orb, ședeam pe tronul mândriei mele. În ochii mei, toată lumea era proastă și vinovată – numai eu nu. Mizeria asta blestemată ajunsese pur și simplu de neîndurat! Unde puteam găsi fericirea în această lume? Ca un călător din romanele lui Kafka, nădăjduiam în fiecare gară să îmi ating țelul, numai pentru a observa mai târziu că iar nu e nimic și că acea călătorie în căutarea grădinii Edenului trebuia să continue.

Nu m-am mai întors niciodată la Universitatea din Tübingen, ci am mers, după ce am plecat din Nisa, direct în Hamburg. Am primit vestea că ea supraviețuise. Într-o oarecare măsură, am fost, totuși, mișcat. Cum? Ce se întâmplase? Într-o pornire plină de nădejde, am pornit spre nord. Ne era, oare, „scris” să avem ceva mai mult decât relația din Tübingen? Era, totuși, posibil să duc o viață normală? Am mai făcut o încercare și ne-am căsătorit. Pe de o parte, simțeam dorința unei stabilități, iar pe de alta, ca hipiot, disprețuiam „instituția cetățenească” a căsătoriei. În plus, mai aveam dorința de a-i juca o festă viitorului meu socru, ce nu mă putea suferi și care tuna mereu împotriva „relației sălbatice” în care trăia fiica sa. Așa că, într-o bună zi, am apărut amândoi la Oficiul Stării Civile.

– Bună dimineața. Vrem să ne căsătorim astăzi!

– O, dar nu se poate așa de repede! E nevoie de câteva formalități și de un anunț matrimonial, cu perioada de așteptare de o săptămână.

– Deci, când se poate cel mai devreme? mă grăbeam să rezolv această problemă.

– Săptămâna viitoare – sâmbătă dimineața.

– Dimineața e prea devreme pentru noi. Suntem persoane care dorm mult. Ați putea să o programați cât mai târziu? am rugat eu.

– Păi, nu e ceva normal, dar pentru dumneavoastră vom face o excepție și o să venim mai târziu. Aveți martori? Dar fotograf aveți?

– Nu fotograf! mi-a scăpat. Doar nu vreau amintiri de la așa ceva!

– Aveți nevoie de martori pentru încheierea căsătoriei, a spus funcționarul.

– Atunci o luăm pe secretara dumneavoastră.

A trecut săptămâna și, în sâmbăta următoare, am apărut, neînsoțiți de nimeni, pentru a îndeplini actul căsătoriei. Ofițerul Stării Civile a fost foarte drăguț și ne-a spus că ne stă bine împreună. Când a terminat cu ceremonia și cele câteva cuvinte de felicitare, am făcut, în discuțiile ce au urmat, o remarcă prin care voiam să îi împărtășesc părerea mea despre căsătorie:

– Știți dumneavoastră, noi oricum vom divorța curând.

Voiam să îi arăt că eu nu cred cu adevărat în instituția căsătoriei. Mi s-a părut că expresia feței sale, până atunci foarte prietenoasă, a devenit nedumerită. Chiar asta intenționasem. Să deranjez, să distrug, oriunde mi se dădea prilejul.

Următorul pas a venit imediat după nuntă. Citiserăm câteva cărți despre istoria Bisericii Catolice, despre cruciade, inchiziție, Papa

Klaus și Ursula

Pius al XII-lea și Hitler, și eram hotărâți să nu mai avem nimic de-a face cu o astfel de instituție. Ieșirea din Biserică era doar un pas formal. În locul binecuvântării ei, îmi căutam vindecarea și fericirea în orașul cosmopolit Hamburg. Perspectivile de aici făgăduiau multe. Satana este, însă, un maestru rafinat, care ne face autodistrugerea atât de plăcută, încât nu mai băgăm de seamă prețul pe care îl cere pentru ceea ce oferă. Am spus-o deja, diavolul avea în vedere încrederea pe care o aveam în puterile proprii, ce până acum fusese atât de solidă.

Ce avea Nimicitorul de oferit în numele fericirii? Care era tactica lui? Gândul pasional al fericirii aduse de droguri mă atrăsese încă din Tübingen; aici, în Hamburg, însă, duhul dependenței a pus definitiv stăpânire pe mine. Voia și gândurile mele s-au aflat șase ani de zile (1967-1973) pe de-a-ntregul sub stăpânirea lui. Aplecarea spre desfătare – sub forma sexului, a bețiilor, a curviei, a puterii sau a drogurilor, ce puteau fi prafuri, ciuperci, hașiș, marijuana, esențe și alte chimicale (însă nu heroină sau cocaină) – a pus stăpânire tot mai mult pe rațiunea mea, paralizând-o. Astfel, pătrundeam tot mai adânc în lumile uimitoare și iluzorii ale fericirii. Evident, așa reușeam, în sfârșit, să scap de logica rece a Occidentului analitic. Pe de altă parte, tot sub influența drogurilor, am trăit o înghețare a sentimentelor mele, am devenit lipsit de răspundere, fiind în permanentă căutare de îndreptățiri și – mai ales spre sfârșitul acestor ani devastatori – având viziuni cu chipuri groaznice. Acestea semănau cu caricaturile groțeste de pe copertile discurilor *heavy-metal* (AC/DC, Judas Priest etc.). Chiar și atunci când luam doar hașiș, oamenii din jurul meu se preschimbau în monștri și de fiecare dată – fără excepție – toate capetele din jurul meu se preschimbau în cranii. La astfel de experiențe sau, mai degrabă, „întâlniri”, rămâneam fără aer și asudam de

frică. Am început să am accese de panică. Trăiam un amalgam format din speranță, promisiuni și dezamăgirea care le urma. Era ca și cum un naufragiat, în mijlocul oceanului, ar începe să bea apă sărată ca să scape de sete. Cu cât mă dedam mai mult acestor „plăceri”, cu atât mă înlănțuiau mai tare. Era un cerc vicios care mă împingea tot mai adânc spre dependență, iar voința lipsea cu desăvârșire. În loc de a găsi fericirea promisă, am fost aproape de a-mi distruge nu numai trupul, ci și – mult mai rău – sufletul. Plăcerea și dorința oarbă lucrau la nimicirea mântuirii mele, dar acest lucru tot nu era de ajuns!

Acestei vieți de la marginea societății i s-a adăugat la un moment dat, după cum era de așteptat, și criminalitatea. Înșelătorii, arestarea mea de către poliție în rău-famatul cartier St. Pauli, procese, amenzi judecătorești, experiența închisorii – chiar și numai pentru câteva zile – pe toate acestea le aveam în spate. Eram ținut legat în robia pornografiei: trupul meu dezbrăcat a apărut în toată presa „pestriță”, vindeam în bordelurile din St. Pauli articole porno furate. Noaptea cântam în felurite bodegi din Hamburg și beam alcool tare pentru a nu simți atât de puternic singurătatea și fatalitatea vieții mele lipsite de valoare și de dragoste, întrucât relația cu prietena sau soția mea era de mult ruptă. Fugeam – ca întotdeauna – de mine însumi, de poliție, de mama mea, de lume și de Dumnezeu. Nu mă apropiasem nici măcar cu un pas de fericirea promisă.

Nu mă puteam numi nici măcar „fiu rătăcitor”, pentru că nu avusesem niciodată un tată de la care să plec, pentru a mă lupta singur cu lumea, din mândrie – acest Klaus era mai degrabă o frunză moartă pe care vântul o purta pe străduțe, până când va putrezi.

Eram încă înscris la Universitatea din Hamburg ca student, când, la fel ca la Tübingen în 1968, am găsit plăcere în participarea la demonstrații împotriva statului și a

capitalismului, factori pe care îi socoteam vinovați de starea mea. Sloganul era „anarhie”. Credeam că acesta este rezolvarea problemelor mele. Anarhia îmi permitea să transfer întreaga mea ură asupra unui sistem social și bisericesc putred și corupt. În toate acestea, însă, nu am băgat de seamă că venea „lovitura înapoi”: ura mea a devenit o autodistrugere, preschimbându-mă într-un singuratic insensibil. Suferința nemărturisită se pecetluise pe chipul meu; o mutră contorsionată, care dimineața mă privea urâcios din oglindă.

Acțiunile mele împotriva legii au devenit tot mai îndrăznețe, pentru că eram mai nestăpânit ca niciodată; ce aveam de pierdut? Cu golul și amărăciunea mea lăuntrică, abia îmi mai găseam mulțumirea în alcool, sex sau alte droguri. Nu-mi mai puteam ascunde durerea lăuntrică și îmi zdrobeam creierul în căutarea unei soluții. Exista, oare, vreo cale prin care să devin fericit? În orice caz, nu mai puteam trăi ca până acum. Și, iarăși, înaintea mea stătea moartea, așteptându-mă. Am încercat să mă omor! Dar, în urma consumului mare de droguri, supradoza de somnifere nu mi-a împlinit voia: trupul meu a rezistat otrăvii și am supraviețuit. Curând după aceea, la cea de-a doua încercare, am luat o supradoză de droguri în combinație cu alcool. Amețit, bâjbâiam pe afară, prin noapte, pe jumătate dezbrăcat la minus 22 de grade. Într-un parc întunecos, mi-am pierdut orien-

*O icoană sfărâmată,
lucrare a dorințelor nestăpânite
și a lipsei de dragoste.
Asta eram eu!*

tarea, am crezut că zăpada și chiciura sunt nisipurile din Caraibe și m-am rostogolit prin tufișul spinos al straturilor de trandafiri, rămași acum fără flori. În ciuda nopții întunecoase, am fost găsit zgâriat tot și plin de sânge; încă o dată, am supraviețuit. Eram oare blestemat să nu pot nici măcar muri? Dacă eu singur nu reușeam, atunci însemna că trebuie ca alții să facă aceasta pentru mine! Am provocat moartea și ea mi-a răspuns. Am dat naștere la situații în care să mă port atât de rău, încât ceilalți să fie nevoiți să mă omoare.

Îmi amintesc de o întâmplare când, fiind la furat de benzină, m-am trezit înconjurat de un grup de garajști puternici ca niște urși. Îi văzusem venind, dar nu mi-a trecut prin gând să fug; câteva secunde mai târziu eram făcut terci, la propriu, cu bare de fier. De acolo trebuie că m-a scos Dumnezeu Însuși, altfel cum aș fi putut supraviețui? O altă situație: de această dată într-un bar din Hamburg, în prezența a vreo 10 marinari asiatici. I-am întăritat la culme și, înainte să îmi dau seama, zăceam plin de sânge sub masă. În aceeași noapte, cu o comoție cerebrală, am fugit din spitalul portului, în care tocmai fusesem adus, de teama urmărilor; având comoție și dureri înțepătoare de cap, am condus peste 1500 de kilometri la volanul mașinii mele! Altă dată, Dumnezeu trebuie să mă fi păzit de cineva care mă împungea în gât cu vârful unui cuțit, amenințând că mă omoară. Motivele sale îmi erau clare și știam precis că are dreptate. Cum a fost posibil să scap? Acest lucru a rămas neexplicat.

Mai apoi, mi s-a pus un revolver în piept; eram urmărit de câteva zile de un criminal periculos, căruia îi jucasem o festă. Mă amenințase cu moartea și, deodată, l-am văzut înaintea mea în semiîntunericului holului casei... ce emoții! Iarăși, am supraviețuit. Sau... cum s-a întâmplat în acea zi din New York când, în ciuda avertismentelor, m-am îmbrăcat

provocator cu niște pantaloni scurți albi, având pieptul gol, și m-am încumetat să merg prin cartierul de negri Harlem, de două ori fiind înconjurat de negri care voiau să mă tâlhărească. De fiecare dată, însă, am scăpat nevătămat. De ce oare? Își apăra Satana colaboratorul sau era sprijinul de neînțeles al lui Dumnezeu, mila Sa plină de dragoste, care nu voia ca lucrul mâinilor Sale să se piardă? Dar ce știam eu despre viață? Cunoșteam doar cântecul morții. Eram făcut din piatră. Asprimea și neîndurarea îmi marcau comportamentul. Îmi petreceam viața pe stradă, iar setea mea de aventură mă ducea dintr-o fundătură în alta – la capătul fiecăreia dintre ele fiind așteptat de moarte.

Într-o zi, cineva a sunat la ușă. M-am uitat prin perdelele trase și am văzut-o pe mama mea stând la ușă – călătorise 1000 de kilometri pentru a-și vizita fiul de la care nu mai primise de mult nici o veste. A sunat și a tot sunat, a bătut în geam și în ușă. Eu stăteam în spatele ferestrei și o urmăream – dar nu i-am deschis. O uram pe ea și pretențiile ei de proprietate asupra mea. Nu o puteam suferi. N-avea decât să mai călătorească 1000 de kilometri până acolo de unde venise. Eu am rămas neclintit, iar ușa mea închisă. Într-o zi, am ajuns la punctul în care, în sfârșit, am știut că nu mai merită să mă trezesc și să mai trăiesc. Partenera mă părăsise de mult, și eu trăiam din nou singur. De data aceasta voiam să mă încredințez că – dacă mă va găsi cineva – voi fi mort.

Era după-masă, pe la ora 15, când, singur fiind în sufrageria mea, am căzut într-un uriaș hău negru. Nu mai puteam și nu mai voiam să trăiesc așa. M-am hotărât să sar din balconul locuinței mele, de la etajul superior, pe betonul curții din spate și, astfel, să pun capăt suferinței mele. Totul era mort în mine. Mă pregăteam de săritura în hău. Tot trupul îmi tremura de frig. Eram sigur: de data aceasta mă vor găsi mort.

Atunci a venit surpriza. Chiar în clipa în care mă îndreptam spre ușa de la balcon pentru a face pasul fatal, s-a ivit, pe neașteptate, „Cineva” în spatele meu... Da, chiar în spatele umărului meu drept era o Ființă – simțeam foarte limpede acest lucru. „Cineva” care răspândea o căldură de negrită – căldură ce m-a pătruns până în străfunduri. Apoi, spre marea mea uimire, am auzit un glas care a rostit puternic: „Nu ești singur!”

Nu mi-am putut explica acea întâmplare – sau, mai degrabă, întâlnire – nici atunci, nici mulți ani mai târziu. Dar „glasul” acela fusese atât de plin de mângâiere, nădejde și căldură, încât trista mea împietrire s-a topit de îndată. Eram prea adânc mișcat pentru a mai putea sări.

Cufundat în gânduri, m-am așezat la masă și am transpus întâlnirea într-un cântec, pe care l-am publicat în primul meu album muzical. Traducerea textului din engleză este următoarea:

Niciodată nu poți pierde dragostea

*Crezi că ți-ai pierdut dragostea
Și nu vei ajunge niciodată nicăieri
Ai încercat să citești o carte,
Dar era prea grea pentru tine.*

*Crezi că de aici nu mai ai scăpare
Și începi să cauți la alții ajutorul
Dar nu e nicio mână care să te ajute...
Din tine pleacă-un strigăt: „Acesta-i sfârșitul!”*

*Ai încercat toate drumurile posibile,
Dar niciunul nu te-a dus undeva
Tu ai întors lumea în opusul ei
Doar pentru a găsi o perfecțiune ce nu există.*

*Acum șovăi în mijlocul drumului tău
Și îți dorești să nu fi mers așa departe
Căci observi că ale tale mâini sunt cele
Ce la fiecare nou pas înainte te sugrumă.*

*Dar simți apoi deodată' acea atingere fermecată
„Hei, hei, copilul meu – încotro mergi?”
Deodată, căzându-ți cârjele în față:
„Aici, copilul meu, încoace suflă vântul”*

*Fulgerător pricepi că ai „gândit” prea mult
Dar acum știi că inima ta crește
Și că niciodată nu poți pierde dragostea,
Niciodată...*

Era ca și cum s-ar fi deschis o nouă ușă, lăsând lumina să intre în întunericul meu. Această ființă necunoscută îmi dădea puțința de a intra într-o încăpere numită nădejde, să cunosc ceva duhovnicesc și să mă îmbărbătez pentru a merge mai departe. În pustiul Hamburgului, unde muream de sete, mi s-a dat apă să beau.

Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și spre asemănarea Sa – o icoană. Omul căzut are datoria de a se curăți prin smerenie, pentru a îngădui chipului său să se asemene din nou icoanei hristice. Acesta e răspunsul la întrebarea *cine sunt eu?* Ceea ce făcusem eu până acum era tocmai dimpotrivă. Mă îndepărtam cu fiecare pas de imaginea Domnului din mine – imagine și așa schimonosită prin păcatul strămoșesc – până când am ajuns la o urâtenie nemaipomenită (vezi poza). Acum, însă, am fost cu adevărat tras în ultima clipă din îmbrățișarea morții de către Cineva, o Ființă, o Persoană, a cărei înrâurire duhovnicească m-a atins puternic.

*Intrare în lumea ocultismului.
Aici, o încercare de a privi cu
al treilea ochi*

CAPITOLUL 4

OCULTISM, SUA ȘI MEXIC

Este aproape de necrezut, dar mă aflu din nou pe o cale greșită, îmbrățișând o duhovnicie mincinoasă, îndreptându-mă din nou spre moarte. Căci, de este cineva maestru al înșelării, atunci acela e „îngerul de lumină”, Lucifer. De data aceasta, a pregătit ceva special pentru mine, mai precis o copie a lui Iisus. Cum ar fi putut el îngădui ca eu să cad tocmai în mâinile vrăjmașului său de moarte, Iisus?! Până la urma urmelor, sufletul meu îi aparținea lui, adică Satanei. *Fost-au însă și proroci mincinoși în norod, precum și între voi voi fi învățători mincinoși, care vor băga eresuri de pierzare, lepădându-se și de Stăpânul Cel ce i-a răscumpărat pe ei, aducând lor și grabnică pierzare.*² Aveam să cunosc în curând o întreagă pleiadă de astfel de proroci.

Mai întâi, am pornit din nou în călătorii. Mi-am câștigat banii în diverse feluri, iar apoi m-am așternut la drum. Trebuia să dispar din această țară, să plec departe de rațiunea Occidentului; o evadare și o fugă de mine însumi. Voiam să descopăr „Lumea Nouă” și am umblat vreo patruzeci de mii de kilometri în lung și-n lat prin Statele Unite, Mexic, Canada, până în Nordul înghețat. Nu s-a întâmplat nimic, în afara unor aventuri și întâlniri cu indienii Navajo, la a căror „înțelepciune” visasem de mic copil; aceștia însă

² II Petru 2:1 (n.a.)

m-au dezamăgit. Nici putere, nici dragoste, nici înțelepciune nu am găsit în învățăturile lor – dimpotrivă: am dat acolo peste aceeași mentalitate rasistă, îndreptată de astă dată împotriva celor albi, având, deci, premise inverse. Erau și ei doar oameni cu înțelepciune omenească.

*Împreună cu tribul
amero-indian Navajo*

S-a sfârșit visul – păcat! Căutarea mergea mai departe. Unde era Duhul care mă salvase în Hamburg de la moarte? Unde puteam, deci, să găsesc „duhurile”?

Clipa întâlnirii cu ele nu s-a lăsat, totuși, mult așteptată. În călătoria mea prin America, mi s-a refuzat într-o bună zi intrarea în Mexic, pe motiv că hippioții cu păr lung nu erau doriți acolo, din pricina „aurului de Acapulco” (drogurile). Sosise vremea ca să aflu dacă acele duhuri existau cu adevărat sau nu. Dacă da, să-mi ajute acum, la trecerea graniței! M-am concentrat cu toată puterea mea și le-am cerut duhurilor ajutor. Și minunea s-a întâmplat: același vameș, care, înainte, îmi refuzase intrarea în Mexic, nu numai că acum mi-a dat voie să intru, dar a avut grijă să-mi găsească și un mijloc de călătorie. Și încă ce mijloc! Nu mică mi-era uimirea! Cât timp așteptasem, observasem deja limuzina cea mare și neagră stând la vamă. Emana ceva amenințător, și un sentiment straniu mă prevenea ca nici măcar să nu mă apropiu de acea „fiară” neagră. Chiar la asta mă gândeam, când a venit vameșul și mi-a arătat „locul meu” în acel vehicul. Întreaga întâmplare nu avea cum să fie o coincidență!

În clipa în care am pus piciorul în interiorul monstruoasei mașini, am făcut primul pas pe poarta ocultismului.

Multe ore am călătorit sub soarele arzător al Mexicului, până am ajuns la o tabără de revoluționari, ascunsă undeva în munți. Spre marea mea uimire, am aflat de la șoferul limuzinei că acei revoluționari plănuiau răsturnarea regimului politic din SUA. Tocmai le reușise o crimă împotriva „papei” mormonilor din statul Utah. Îngrozit, am aflat că însuși șoferul nostru era făptașul crimei și conducătorul grupului de revoluționari în mijlocul căruia mă aflam. De ce îmi povesteau toate acestea? Cine eram eu pentru ei? Al doilea bărbat din mașină era fratele „papei” mormonilor.

Aici, am intrat în contact cu un *brujo* (vrăjitor), care, prin „cunoștințele” și vrăjitoriile sale, mă fermeca. Mai întâi, am făcut cunoștință cu învățăturile lui „Don Juan” și ale lui Carlos Castañeda și am fost convins că învățarea și folosirea acestor vrăjitorii mă vor aduce, în sfârșit, mai aproape de scopul meu, acela de a câștiga putere asupra oamenilor, de a-i stăpâni și a-i manipula. Inima îmi bătea de emoție la gândul acestei noi poziții de lider.

Că, o dată cu intrarea în lumea ocultismului, mi-am închis ușa spre adevărata spiritualitate, am înțeles abia după mulți ani, când, însă, era prea târziu. Tot ceea ce a urmat era o adevărată confirmare a acestui fapt. Legiuni de duhuri potrivnice vieții îl așteptau pe noul venit. Un amalgam confuz cuprinzând dumnezeiescul, adevărul, lumea îngerească, pe de o parte, și draci, iluzii, „îngerul luminii” – Lucifer –, rătăcire spirituală, pe de altă parte, lua în munții Mexicului un început ireversibil.

În orice caz, acest drum îmi părea – mai ales după experiența din Hamburg – a fi un drum sigur, plin de fericire, prin care mă puteam elibera de gândirea materialistă proprie Occidentului. Nădăjduiam ca, cu ajutorul acestor puteri spirituale, să pot duce în curând o viață lipsită de teamă. Descoperirea duhurilor din vama mexicană a fost înțeleasă de mine ca un semn limpede al sprijinului lor. Că „duhurile căzute” nu își ofereau gratis ajutorul, nu in-

tra în presupunerile mele. Oferta lor pentru mine a mers mai departe. A urmat Cartea Tibetană a Morților, mistica egipteană din vremea faraonilor, ezoterismul, magia, părăsirea corpului, călătorii astrale și dezintegrarea personalității mele, până la experiența cea mai groaznică și mai apropiată de moarte: întâlnirea cu Satana, stăpânul întunericului, care, la capătul drumului meu, voia să mă ducă în persoană spre împărăția sa, cea a întunericului veșnic. Dumnezeu mi-a arătat neîncetat pe calea mea, de fiecare dată tot mai limpede, cât de tare am fost înșelat de ocultism. Dar experiențele dureroase pe care le avusesem cu creștinii mă țineau pe mai departe legat de potecile morții.

CAPITOLUL 5

ȚĂRILE ARABE ȘI ISLAMUL

Până la mijlocul anilor 1960, vizitasem deja Marocul și Turcia, iar cinci ani mai târziu am călătorit de patru ori prin Turcia până în Persia, Irak și Siria. În Afghanistan abia am scăpat de pedeapsa morții prin linșare, iar în Pakistan am dat piept cu cele mai aprige lupte stradale. Ceva mai târziu, am vizitat Kașmirul, Israelul, Bangladeșul, Tunisia, Malaiezia și Indonezia: țările islamului. Posibilitatea de a mă simți ca „acasă” în această religie a fost nimicită de faptul că ea mi s-a arătat ca fiind aspră, rece și lipsită de dragoste. Am simțit islamul ca pe o religie care aplică oamenilor – la fel ca și Vaticanul din Evul Mediu – o spălare de creier, în loc de a-i ajuta să afle libertatea. Am întâlnit numeroși oameni care, în religia „morală” a islamului – asemănătoare iudaismului „ortodox” – erau, pe de o parte, victime ale unei legi reci, dar, în același timp, erau stăpâniți de patimile lor, pentru că morala și legea nu sunt destul de puternice încât să poată elibera un suflet. Când musulmanii, de pildă, fac bine pentru a dobândi un loc în raiul bărbaților plin de femei frumoase (așa cum le-a făgăduit întemeietorul religiei lor), atunci ei fac acel bine în cel mai bun caz pentru a-și sluji lor înșiși, și nu altora. Ce înseamnă asta? Atunci când milostenia devine o îndatorire și nu mai izvorăște de bunăvoie din inimă, nu mai există posibilitatea de a alege între *a face* și *a nu face*,

între bine și rău, și, astfel, se anulează răspunderea personală. De înrăurirea străină îmi era, însă, din timpul copilăriei mele chinuite, cea mai mare silă. Ce fel de religie este aceasta, care îngăduie să se întâmple cazuri ca cel pe care mi l-a povestit o persoană demnă de toată încrederea, cerându-mi să fiu discret: un musulman violase o femeie și a mers să-și „spovedească” păcatul unui *mullah*. Acesta l-a întrebat: „Ai fost văzut de cineva”? „Nu”. „Atunci nu te-a văzut nici Allah! Mergi în pace la casa ta!”. Bineînțeles că nu asta e esența islamului, acest lucru fiind la fel de puțin reprezentativ ca și acel așa-zis creștin, care abuzase sexual de mine în copilărie. În ciuda acestui fapt, explicația *mullah*-ului a fost pentru mine ca un lovitură de măciucă în conștiința ce o aveam despre islam. O astfel de „spovedanie”, cel puțin, e de neconceput în creștinism.

Tot ce am văzut sau am auzit a condus la întărirea părerii mele că acolo e vorba de practici din Evul Mediu, potrivnice democrației și misogine. Așa arată un stat purtător de Dumnezeu? Chiar stă Dumnezeu în spatele lui? Aceasta este dragostea milostivă a lui Allah? Au fost politica și violența vreodată în istoria omenirii calea spre pacea lăuntrică? Această păzire strictă a legilor și poruncilor în locul dragostei iertătoare și a căldurii, pe care eu le nădăjduisem, a fost de neacceptat pentru mine și m-a mâhnit adânc. Acolo unde omul este judecat după cele din afară, după cele văzute, în loc să-i fie cercetate pricinile ce l-au îndemnat să facă ceva sau atitudinile sale lăuntrice, să nu-mi vorbească nimeni despre formalism sau legi lapidare care au puterea de a-l schimba pe om. Bătrâni buni și dragi, care au o anumită înțelepciune, am văzut doar la cinematograful sau în poveștile din *O mie și una de nopți*. În acele țări nu am întâlnit niciodată astfel de oameni.

Mahomed îmi părea a fi prorocul unui Dumnezeu nemilostiv, care prin violență și chinuri îi sperie și îi nemi-

cește pe oameni. Era revoltător ce vedeam în pozele din ziare: mâini tăiate pentru că au furat, limbi tăiate pentru că au mințit. Femeile, așa am citit, erau zidite de vii dacă deveneau incomode sau dacă își dădeau seama de pofta bărbaților lor pentru alte femei. Un asemenea dispreț față de om era chiar mai rău decât ceea ce trăisem. Uram acest sistem religios, și înverșunarea creștea în mine. Mergeam pe străzile Teheranului cu un par în mână și îi amenințam pe libidinoșii care la aproape fiecare colț de stradă își întindeau degetele pentru a o molesta pe prietena mea – piei, drace! Eram furios pentru că până și renumita ospitalitate arabă se făcea cu gânduri ascunse, de obicei de natură sexuală. Nu, nu aveam ce căuta în această țară, în această religie. Ce mult mi-aș fi dorit o imagine pozitivă asupra acestei religii, dar experiența avută nu mi-a trezit, din păcate, decât dispreț. Nu voiam decât să scap din acea cloacă. Dar până și părăsirea țării a devenit o călătorie plină de primejdii mortale.

Călătoriserăm întreaga zi din Teheran până la granița cu Irakul. Acolo era stare de război și, desigur, nimeni nu primea îngăduința de a trece granița. Când, totuși, am trecut pe lângă coloana ce aștepta, pentru a vedea de ce nu se mai mișcă nimic de atât timp, privirea vameșului a căzut pe numărul de Hamburg al mașinii mele și, cu un salut foarte prietenos „Heil Hitler” din partea lui, ni s-a îngăduit intrarea în țară. Același lucru ni se întâmplase și la granița dintre Afghanistan și Pakistan, așa că aproape nu ne-am mai mirat: până la urmă, Hitler aproape i-a nimicit pe vrăjmașii arabilor și un astfel de serviciu nu este uitat de musulmani nici până în ziua de astăzi. Până la miezul nopții, parcurseserăm deja cei 1000 de kilometri până în Bagdad. Din pricina conflictului cu Iranul, peste tot era întuneric, ușile și ferestrele erau încuiate și baricadate. Câțiva locuitori mai săraci stăteau întinși pe

trotuare și dormeau. Hotelurile erau baricadate cu gratii de fier și obloane, deci nu am găsit adăpost. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să ne continuăm drumul.

Eram însă atât de obosit, încât nu am mai găsit drumul spre ieșirea din oraș și am interpretat greșit harta. La răsăritul soarelui, mi-am dat seama că mersesem în direcția greșită. Ne aflam undeva pe un drum nisipos, între dune de nisip din deșertul sirian. Din fericire, am întâlnit câțiva beduini pe care i-am întrebat de calea spre Alepp (Haleb). Răspunsul pe care l-am primit era în arabă, limbă pe care nu o știam. Totul limpede! Fir-ar să fie! Am mers mai departe mai mult sau mai puțin la întâmplare și – ce noroc! – după câteva ore de mers am dat peste una din fortificațiile din deșert ale lui Saddam Hussein, unde măcar comandantul trebuia să știe engleză. Acesta mi-a explicat ce drum trebuia să urmez și m-a lăsat să mă aprovizionez cu apă și motorină. Arșița copleșitoare și istovirea mea își cereau drepturile: abia mai eram în stare să fiu atent la explicații, astfel că m-am pierdut la prima bifurcație. A urmat o călătorie ucigătoare prin deșert. Drumul dispărea văzând cu ochii și noi mergeam, într-o tăcere apăsătoare, peste platouri de nisip, dune și hopuri. O pană de cauciuc ar fi fost de ajuns ca să murim de sete în acea pustietate. Au fost zile în care am avut și de cinci ori pană. Știind aceasta, ne simțeam gâtul uscat și nimeni nu mai spunea vreun cuvânt. Din pricina nisipului purtat de vânt, a trebuit să dau drumul la ștergătoare, ceea ce a îngreunat toată treaba. Niciun indicator, nicio stradă, nicio busolă, teama de a rămâne fără motorină, lipsa apei și o căldură arzătoare. Nu contează care Dumnezeu, dar să fie cu noi! Și chiar El a fost Cel ce ne-a îndemnat să nu călătorim mai departe. Am încercat mai degrabă să găsim drumul înapoi. Uff, ce ușurat am respirat când, după acest ocol chinuitor,

În țările arabe ale lumii islamice

am ajuns din nou la fortificația din deșert. Salvați! Din nou apă, din nou benzină! Se întâmplase o minune. De data asta am fost foarte atent când comandantul mi-a mai descris încă o dată drumul – mai arzătoare decât arșița a fost însă vestea că trecuserăm printr-un teren minat. După aproape 2000 de kilometri fără somn și plini de obstacole, am ajuns la țelul nostru geografic. Acesta era

însă și țelul ce trebuia atins pentru a ieși din încheștarea acelei lumi pline de fariseism. Când am întors spatele lumii islamice, m-am simțit din nou ceva mai liber.

CAPITOLUL 6

MEDITAȚIA TRANSCENDENTALĂ

La scurt timp după întoarcerea mea la Hamburg, am întâlnit la Universitate un om care arăta ca Iisus, cu păr lung, închis la culoare, cu o barbă la fel de lungă, un zâmbet cald și haină lungă, albă. Era Maharishi Mahesh, întemeietorul „Meditației transcendente” (MT). Amețit fiind de hașis, am simțit, totuși, o puternică „aplecare” pentru el. Ideile sale despre stăpânirea lumii și părerea sa despre unele valori ale acesteia, bănci, succese, palate etc. mi-au mers drept la inimă. Eram încredințat că se referea doar simbolic la acele lucruri, vorbind, de fapt, despre valori lăuntrice. Cu mintea, m-am văzut făcând „carieră” în împărăția înfățișată de el. Fiind încă în căutarea unui rost al vieții, am crezut în făgăduințele sale de a ajunge, prin intermediul MT, la libertatea lăuntrică. Atunci când „Sfinția Sa” – după cum îl numeau ucenicii săi –, la încercarea de a merge, ca Iisus, pe apă, a căzut în ea, eram încredințat că acest lucru nu trebuia să dovedească „libertatea”, ci era o glumă făcută presei care se adunase acolo. După îndoielile de la început, i-am urmat totuși acestui nou conducător. Mi-am pus încrederea în „Maestru” și am crezut în lucrarea sa. Până la urmă, și el credea în sine însuși.

Încă de la început, am avut o trăire „duhovnicească”, care aproape mi-a „dovedit” că aveam un loc pregătit în spiritualitatea MT. S-a întâmplat în felul următor: când

Maharishi și-a sfârșit prima conferință, Aula Magna a Universității (Audi-Max) s-a golit, întrucât intrarea la cea de-a doua prelegere costa 20 de mărci. Ședeam în mijlocul sălii și știam: dacă MT este pentru mine, atunci conferința din acea seară trebuie să fie gratis. Condiția mea lăuntrică suna așa: „libertatea” nu trebuie să se cum-pere cu bani. Din această pricină, nu puteam și nu voiam să părăsesc sala. Era aceeași situație ca în vama din Mexic. Deodată, am simțit cum trupul meu este înconjurat de un scut de nepătruns, care mă ascundea privirii oame-nilor. Administratorii sălii și controlorii mergeau printre rânduri și îi scoteau afară pe ultimii vizitatori fără a-și da seama de prezența mea, deși stăteam firesc pe scaun. S-a închis sala, s-a stins lumina. Am petrecut două ore ca în transă, ajungând din nou „prezent” abia atunci când s-a aprins din nou lumina și vizitatorii s-au năpustit pe uși. Ce se întâmplase? Nu mi-am putut-o lămuri, dar acea stare de invizibilitate avea să se repete destul de des de atunci încolo. Pentru scurt timp, aproape am părăsit materialismul occidental – îndeplinindu-mi-se astfel dorința – cu ajutorul unor ființe care îmi slujeau.

A sosit și vremea inițierii mele în MT. Cum s-a petre-cut aceasta? Într-o cameră destul de întunecoasă, învăță-torul l-a invocat pe „Marele Maestru” Guru Dev, cel ce fusese maestrul lui Maharishi. Imaginea sa, înrămată cu flori, se găsea pe un soi de altar. Acestui „Mare Maestru” trebuia să i se ofere flori proaspete, fructe și un ștergar alb – simbol al curăției. Bețișoarele aromate și lumânările dădeau inițierii un aer tainic și sacru. Pentru o sumă cât salariul pe o lună (pentru studenți se acorda reducere) și cu promisiunea unei discreții absolute din parte-mi, învățătorul meu mi-a șoptit în ureche o mantră – o silabă din sanscrită (limba indiană veche). Am fost asigurat că fiecare deține propria sa mantră. Acest lucru, însă, nu e

adevărat, după cum aveam să aflu mai târziu. Maharishi deținea un număr foarte restrâns de mantră, care erau împărțite în funcție de vârstă și sex. Mantrele sale își aveau obârșia în tradiția vedică a hinduismului și erau adaptate de el tradiției occidentale. Pentru a pune punct acestei afaceri negustorești cu iz de reclamă, voi publica aici câteva mantră, pe care le-am aflat de la dezamăgiții ce se lepădau de această înșelare: „ema”, „aoum”, „aïm”, „ijenga”, „shamma”, „shiring”, „shiromm”, „keng”. Intrarea în paradis nu era liberă, ci se vindea studenților la prețul de 400 de mărci. Aceasta era demonstrată printr-o filosofie bine gândită, apoi vândută într-o carte despre inteligența creativă și „știința de a fi”...

Oricum, am meditat câțiva ani cu mantra mea, „shiring”, și am așteptat, răbdător, luminarea, eliberarea și inteligența creativă. În cazul în care „inițierea” nu mergea prea bine, maestrul oferea și alte cursuri, cum ar fi „sidhi” pentru „învățarea zborului” (pentru familii – 9000 de mărci; pentru salariați – 6000 de mărci, iar pentru studenți – doar 4000), consiliere pentru „sănătate și nemurire”, o nouă „ordine mondială”, o „casă de economii a iluminării”, „înainte-vederi”, „tregeri prin pereți” – toate acestea ajungând până la 40.000 de mărci.

Într-adevăr, într-o dimineață am trăit o surpriză. În timpul meditației, mi s-a arătat chipul unei femei fermecătoare. Eram vrăjit de strălucirea ei. În seara aceleiași zile, urma să părăsesc orașul, dar am fost invitat de niște prieteni la o petrecere. Am acceptat, și am rămas. Când, seara, am sunat primul la ușa gazdei, mi-a deschis femeia pe care o văzusem în timpul MT. Am fost încântat de această „apariție” și nu am mai avut nevoie de alte dovezi privind lucrarea meditației transcendente. Pe de altă parte, cele ce aveau să se petreacă în următorii ani în jurul acelei femei s-au dovedit a fi lucruri mai mult decât

drăcești. Din păcate, însă, nu aveam cum să intuiesc aceste lucruri. Era oare un semn a ceea ce avea să se aleagă curând din „lumea mea”?

În vremea ce a urmat, am început să bag de seamă că pentru susținătorii MT strategiile occidentale privind vânzările erau mai importante decât omul. Auzeam casele maestrului cum zornăie de bani. Nu îl auzisem eu vorbind despre bănci, palate și succese? Până una-alta însă, meditam cu conștiinciozitate, de două ori pe zi câte douăzeci de minute. Totuși, după câteva exerciții și ceva practică, am simțit că în capul meu – sau o fi fost sufletul? – se petreceau lucruri ciudate, ce pătrundeau tot mai adânc în mine. Uneori, vedeam ceva ca un tunel lung, la capătul căruia se întrezărea lumină.

În locul păcii făgăduite, eram învăluit de un fel de negură și simțeam că devin tot mai nervos și mai neliniștit. Învățătorii MT explicau starea aceasta ca „eliberarea de stres”. Aha! Din păcate, însă, cu trecerea timpului mă simțeam tot mai mult tras în jos – întâia oară am simțit aceasta în creier, apoi în psihic și undeva mai adânc în mine. Nu puteam nicicum pricepe ce se întâmpla, dar eram încredințat încă de faptul că aceasta e calea de ieșire din „occidentul rațional” și, astfel, din problemele mele – calea, deci, spre lăuntru meu. Trebuia să alung, discret, cu ajutorul mantrei, toate gândurile ce se abăteau asupra mea, pentru a deschide, astfel, porțile încuiate ale sufletului. Desigur, printre ele se numărau și gândurile despre cât de rafinat este maestrul. Contopirea cu „Marele Tot”, cu „cosmicul” îl aștepta pe Klaus cel sărguincios în lucrare.

Maestrul vorbise mereu despre „zorii veacului luminații”. De fapt, fără a fi înregistrat vreun succes, mi se limpezea din ce în ce mai mult o altă problemă. Când, cu ajutorul a două rude apropiate, dintre care una trăia în

Centrul Mondial al lui Maharshi din Seelisberg (Elveția), am putut arunca o privire mai atentă în culisele acelui centru, am aflat lucruri ce m-au tulburat cu totul: dependență totală a învățătorilor față de maestru, colaboratori care îi jurau credință și îl învăluiau cu venerare religioasă, o ierarhie destul de strictă și, din nou, porunci morale și felurite constrângeri (salutări din partea islamului!). În fața „Sfinției Sale” ei trebuiau să se descalțe, existau reguli foarte limpezi în privința îmbrăcăminte, reguli a căror îndeplinire era controlată cu asprime, fețele rase erau o condiție, la fel și purtarea *sari*-urilor de către fete, o răceală omenească adâncă, un zid al tăcerii în exterior, cumpărări masive de terenuri în întreaga lume. Acestea și multe altele îmi dădeau mai degrabă sentimentul unui centru de finanțe, decât al unuia de meditație.

Tot mai mult aveam sentimentul că mă aflu din nou pe un drum greșit, întrucât în lăuntrul meu nu vedeam nicio schimbare în bine. În plus, unii adepți mai vechi ai MT spuneau că tehnicile acesteia se pot preschimba în arme ale nimicii proprii. Am auzit de cercetările unui profesor, Gerry E. Schwartz, de la renumita Universitate Harvard, care consultase practicanți ai MT și ajunsese la concluzia că „folosirea unei cantități reduse de oxigen, încetinirea respirației, dezechilibrul trupului, pulsul scăzut

*Maharshi Mahesh,
întemeietorul
„Meditației Transcendentale”*

și rezistența electrică mărită a pielii sunt fenomene ce pot fi observate și la persoanele care se întorc de la plajă". Experiența mea, pe de altă parte, îmi întărea credința că așa-numita „eliberare de stres" ajunge, cu adevărat, să fie din ce în ce mai „înăbușitoare", stârnindu-mi teamă – de parcă prin tehnicile MT m-aș fi deschis unor atacuri din lumea de dincolo. Era de netăgăduit că e ceva necurat în această lucrare. Cu cât exersam mai mult, cu atât îmi slăbeau mai mult nervii. O altă schimbare neîndoielnică a fost creșterea mândriei mele. Putem să ajung propriul meu Dumnezeu și astfel să am acces la lumea duhurilor și a dracilor, al căror învățăcel și colaborator am devenit. Am înțeles că în Maharishi întâlнисem un Hristos mincinos. De fapt, eu nu căutam decât să scap de acest pământ, să pun capăt suferinței – dar în „sus", nu în „jos"...

Ce aș fi putut face pentru îmbunătățirea stării mele? Stăpâneam cu adevărat acele puteri care m-ar fi putut purta spre țelul niciodată uitat, numit „putere"? Oare nu cumva eu eram cel subjugat? Nu exista nicio instanță de control, asemenea Duhului Sfânt, care să mă fi oprit a-mi folosi în scop negativ cunoștințele și experiența ocultă. În timp ce eu mă credeam pe drumul curățirii și al sfințirii, nu aveam altceva decât o „păreră de sfintenție" pe care mi-o acordase cineva și care mă măgulea. Însușirea unui nou vocabular, înțeptoșarea conștiinței mele, nervii întinși la maxim și încordarea lăuntrică, înmulțirea temerilor și paralizia, pasivitatea arătată în multe domenii, înmulțirea bolilor trupului, întreruperea studiului la Universitatea din Hamburg – toate acestea nu prea erau pecetei ale libertății și eliberării. Doar extazul și stările de transă îmi rămăneau ca nădejde de a scăpa din mizerie. Întrucât nimic din ceea ce oferea MT nu avea legătură cu dumnezeirea, mă trezeam din nou și din nou în stăpânirea patimilor

mele: sex, minciună, înșelare, și frustrarea ce le urma. Eram vrednic de plâns.

Pentru a înțelege în sfârșit ce este MT, bazată pe meditația indiană, am pornit în călătorie spre India, dorind să ajung la izvoarele acestei învățături. Acolo am cunoscut, mai târziu, hinduismul în alte multe forme, dar, mai presus de toate, am aflat că Maharishi își occidentalizase cu adevărat învățătura, astfel că ea ajunsese parțial chiar să contrazică hinduismul. Cursurile sale de siddhi, unde se zicea că s-ar putea învăța levitația (ridicarea în aer) sunt considerate în hinduism ca fiind periculoase, pentru că nu poate exista creștere spirituală atât timp cât ești legat de acele puteri.

Trăgeam mare nădejde ca măcar în India să întâlnesc oameni care să îmi arate transcendența în propriile lor vieți. Dezamăgirea a fost aici și mai mare. În centrele de acolo nu se putea găsi nici pace, nici dragoste, nici echilibru lăuntric – nici la mine, nici la conducătorii sau reprezentanții oficiali. Puteai înnebuni! Noua frustrare m-a împins până acolo încât am aruncat MT peste bord, găsind-o neputincioasă să mă elibereze. MT și alte asemenea structuri au același efect ca o bucătică de leucoplast ieftin lipit peste o rană canceroasă: o acoperă, în loc să o descopere.

CAPITOLUL 7

INDIA, YOGA ȘI HINDUISMUL

M-am stabilit în India, având mari așteptări de la hinduism. Nu îmi mai doream nimic cu iz de sectă, ci o religie cum era cea practică în general de credincioșii Indiei. Nădăjduiam să găsesc aici rezolvarea problemelor mele. Puteam găsi oare în această credință răspunsul la taina vieții mele? Practicând *yoga*, cu ajutorul unor sărbători calculate astrologic, al unor ritualuri în fața statuiilor „dumnezeilor” hinduși din temple, a demonilor și semizeilor – numărul acestora ridicându-se la treizeci și trei de milioane, după cum a socotit odată cineva – și cu ajutorul altor forme de meditație, meditam la Brahman, „ființa cea veșnică”. Între 1971 și 1978 am călătorit mai bine de 30.000 km în lungul și latul Indiei, din Himalaia până la coasta de sud, vizitând templele lui Brahma, Shiva și Vishnu, oprindu-mă în Shanti Niketan, la școala lui Rabindranath Tagore, ajungând în Auroville și Pondicherry în căutarea unor *guruși* vestiți, ca, de pildă, Sai Baba. Prin capacitățile mele de medium, care erau într-o neîncetată dezvoltare, vorbeam cu *guruși* morți, ca Swami Vivekananda, Sri Aurobindo, Ma, Paramahansa Yogananda sau Ramakrishna. Aceștia îmi împărtășeau mesaje din lumea de dincolo. Astfel de experiențe erau foarte captivante și eu credeam, desigur, că sunt ceva special, chiar un *guru*. Deși mă străduiam cu mare dăruire, tot nu se schimba

nimic în bine. În învățăturile hinduse nu găseam decât o serie de adevăruri filosofice, ca de exemplu învățătura karma: *ce seamănă omul, aceea va culege*, sau ideea reîncarnării, care îmi părea atunci logică. Eliberarea de distrugătoarele mele puteri lăuntrice se lăsa, însă, din nou așteptată. Încă nu cunoșteam îndeajuns hinduismul și eram hotărât să schimb acest lucru.

La început am cunoscut o religie ce pare foarte ciudată pentru un european, în care tot ce ne este drag poate fi preschimbat într-un zeu – vaci, maimuțe, elefanți, bani, oameni, șobolani, ba chiar și eu însumi. Cum puteam, deci, să leg o relație personală cu zeii? Mulțimea de draci care se adăuga zeilor și care, în mod cert, îi speria groaznic pe hinduși îmi făcea imposibilă încercarea de a găsi o ordine, un sistem, ceva limpede. Pe de altă parte, poate tocmai faptul că nu există niciun fel de ordine s-a dovedit a fi de ajutor: era o eliberare de raționalism și materialism, de gândirea occidentală impregnată de analiză, care mereu caută explicații și sistematizări – deoarece măcar un lucru era limpede: pătrunderea în tainele lăuntrului meu era închisă drumului logic.

Pe de altă parte, consideram ideea castelor, care împarte credincioșii hinduși în cinci grupe ierarhice, ca fiind profund descurajatoare. Curând am fost dezamăgit și de învățătura karma, pe care inițial o credeam plină de lumină, însă îl predestinează pe om în funcție de legătura sa cu trecutul, cu toate viețile sale anterioare. Iată cât de tare putea să îl lovească această karmă pe un om renăscut în casta celor de neatins: era exclus educației și aproape tuturor meseriilor, disprețuit de cele patru caste superioare încă de la nașterea sa! Acestor bieți oameni le este refuzată până și intrarea în templu, pentru că se crede că l-ar păngări. Din același motiv, un *brahman* din casta preoților nu va da niciodată mâna cu un *dalit* (unul de

neatins). Era, oare, posibil ca hinduismul să ascundă în sine un asemenea apartheid? Îmi spuneam mereu că, dacă de peste cinci mii de ani hindușii se străduiesc pentru „karma pozitivă”, atunci ar trebui ca, după atâta amar de vreme, să înceapă să se vadă rezultatele pozitive. Credeam că India ar trebui să fie o țară înfloritoare, plină de oameni fericiți. Aproape un an petrecut în Calcutta mi-a arătat altceva și mi-a așezat în fața ochilor – contrar gândurilor pe care le aveam – un fatalism hindus, în care roata istoriei se învâрте mai degrabă înapoi decât înainte. Dacă locuitorii de astăzi sunt un rezultat al vieților precedente, atunci hinduismul nu pare să aibă prea multe perspective pentru „eliberarea de sine”. Aspectul exterior al orașului Calcutta îmi arăta, prin mizerie, cum stă decăderea în locul înnoirii.

Toate acestea nu m-au împiedicat, însă, să pornesc pe drumul hinduismului pentru a mă elibera de karma mea cea plină de suferință, în care, între timp, ajunseseam să cred cu adevărat. Până la urmă, nu eram un *dalit*, aparțineam castei *kshatriya* (a războinicilor), a luptătorilor pentru mântuire. Voiam să nu mai trebuiască să mă nasc din nou, voiam să reușesc să evadesc din *samsara*, din ciclul de reîncarnări. Țelul meu era să ajung Dumnezeu și, astfel, să ating *moksha* (eliberarea). Trebuia să mă răscumpăr, să mă desprind din lumea materială, pe care acceptam să o privesc ca pe o nălucire (*maya*). Practicile pe care le exersam și pe care le vedeam la alți hinduși difereau de la templu la templu, de la *guru* la *guru*, toate fiind foarte bogate în conținut. Ele variau de la automutilare sau ceremonii chinuitoare, cum ar fi pelerinajele în genunchi, și până la jertfe în templu, bețișoare aromatate, spălări în „apa sfântă” a Gangelui sau în alte râuri, citirea Upanishadelor și a Baghavad Gitei. Ca mulți alți hinduși, nădăjduiam și eu în eliberarea din înjosirea unei reîncarnări.

Pe drumul meu prin hinduism a mai apărut, pe lângă meditație, și ceva nou. Poate tot un fel de meditație, *yoga* oferea, în mod evident, un ajutor eficient pe drumul spre eliberarea definitivă de patimile, temerile și sentimentele mele de vinovăție. Așteptam, prin dăruirea mea, să mă pot elibera, prin diferite ritualuri, de vină. Ce anume înseamnă însă „vină” n-a reușit să îmi spună niciun *guru*.

La început, practica părea să dea roade – e adevărat: în viața de zi cu zi, în stres și în greutatea îndatoririlor date de lumea înconjurătoare, o pauză pentru *yoga* sau pentru vreo altă formă de meditație are, pentru început, o înrăurire liniștitoare asupra sistemul nervos, lăsându-l să nădăjduiască pe cel ce o practică, prin controlul asupra duhului și a trupului, la o schimbare pozitivă a stării conștiinței sale. *Yoga*, ca răspuns la problemele psihice, combinată cu făgăduința păcii lăuntrice, este mai ușoară și mai acceptabilă decât modelul așa-zișilor preoți creștini, preocupați mai degrabă de gușa și de pântecul lor, decât de comunitate. Faptele lor lumești strigă atât

de tare, încât acoperă cele spuse de ei. Valorile creștine adevărate au ajuns atât de disprețuite din pricina reprezentanților, ca să nu spun „trădătorilor” lor, care se contrazic pe ei înșiși. Cine ar fi putut, însă, recunoaște că „liniștea adâncă” din *yoga* sau meditația hindusă nu e altceva decât o „narcoză” cu urmări nebănuite, care amorțește duhul? Această „anestezie” mai mult mă îndepărta de lăuntru meu decât mă lumina, întrucât eu – la fel ca și în meditația transcedentală – exersam alungarea discretă a tuturor gândurilor ce apăreau în mine. Se dorește golire și depersonalizare. Nu contează cu ce vicleană filosofie este împachetat și lăudat totul: în toate meditațiile hinduse eram, până la urmă, legat printr-un cordon ombilical de lumea zeilor, a idolilor și a dracilor din lumea hindusă.

În ceea ce mă privește, am simțit, după vreo șapte ani, că toate levitațiile, stările de imponderabilitate și aparenta apropiere de zei, câștigate cu atâta trudă prin asceza mea, erau nimicite iarăși și iarăși de patimile mele; iertare sau îndreptățire nu exista. Dorința de putere, bani și sex mă țineau încă legat de lumea mea. Nu devenisem cu nimic mai liber. Dimpotrivă, era din ce în ce mai rău: cu cât pătrundeam mai adânc în hinduism, cu atât eram mai stăpânit de teamă și de moarte; devenisem obsedat de moarte, în loc să mă eliberez de ea. Cu siguranță, nu era ceea ce căutasem. Aceste stări le-aș putea exprima în felul următor: în loc să-mi rezolve problemele, *yoga*, meditația și „migrările sufletului” le-au ascuns și amânat. De cum mă trezeam din „narcoză”, toate erau ca la început. Acest „autocontrol spiritual” nu era nimic altceva decât o tehnică de a ține gândurile nedorite departe pentru o vreme, fără a-mi da însă puterea de a-mi stăpâni patimile încăpățânate și ura – și, cu atât mai puțin, de a le depăși. Despre libertate sau pace lăuntrică, oricum nu poate fi vorba. Necunoscutele puteri mistice din *yoga* mă absor-

beau și mă făceau atent doar la mine. Ele nu puteau fi comunicate sau împărtășite celor din jurul meu.

În realitate, ce sporea mereu era teama mea, pe care o învăluim cu tot mai mult rafinament în „roba” unui *guru*. Eu însumi devenisem, între timp, unul dintre ei. Experiența „ezoterică” cu filosofia, psihologia, religia, misticismul, vrăjitoria și ocultismul, precum și cunoștințele mele de astrologie, chiromanție, limbaje simbolice, contactul cu glasuri din lumea de dincolo, pe care, în calitate de medium, le redam, toate acestea au rămas în mine ca niște mari încercări spirituale. Ele atrăgeau, cu adevărat, tot mai mulți oameni, aflați în căutarea adevărului, către *guru* Klaus. Privind din această perspectivă, mă aflu aproape de țel, putând să mă răzbun pentru cele ce-mi făcuseră oamenilor odată. În sfârșit, aveam putere și influență.

Până la urmă, am reușit să-i prind pe mulți în plasă printr-o făgăduință ademenitoare: ideea reîncarnării, care le plăcea oamenilor. Cine nu este legat de viață? Acest concept îi îngăduie așadar omului să mai trăiască o dată, să nu ia de data aceasta prea în serios ideea de nevoită, putând fi de-a dreptul leneș. Puteau să fie legați pe mai departe de averea lor, de materie și de sex. Învățătura despre reîncarnare dă omului posibilitatea de a-și îngropa capul în nisip: vom face totul „serios” abia la următoarea reîncarnare. Dacă azi nu te-ai putut încă hotărî, atunci e și mâine o zi... Cu ezoterismul aflat în continuă creștere în Europa, totul se arăta a fi lesne. Cu experiența mea, era chiar ușor să găsesc punctele sensibile ale „clienților” mei, să le descopăr dependențele, chiar și să citesc direcția gândurilor lor și atunci – neobservat de ei – să intru sub pielea lor. Eram respectat de ei ca maestru, fiind de fapt exploatatorul sufletelor lor, în numele libertății! Mă jucam cu ei același joc drăcesc pe care îl cunoscusem pe propria piele când eram copil. Și era un joc mortal!

Expresia desăvârșită a acestei atitudini spirituale era zeița hindusă Kali („Cea Neagră”). În majoritatea cazurilor, ea îi atrage irezistibil, prin reprezentările ei erotice, pe oameni și pe zeii hinduși, le taie cu o sabie mare capetele și, în sfârșit, le bea sângele. Cu craniile rămase, își împodobește gâtul. Nimeni din lumea zeilor hinduși nu o poate opri pe Kali; nici măcar ea

însăși. Pentru credinciosul hindus, Kali are, poate, un alt înțeles, dar eu așa o interpretam și mă rugam ei; doar cu această imagine mă puteam identifica. Din acest motiv, locuiam în Calcutta, orașul închinat ei (Kali-Cut). Ea devenise noua mea „crăiasă a nopții”, noua mea mamă. Dacă mi se părea că, în sfârșit, am scăpat din chingile mamei trupești, acum ședea Kali pe tron și mă ținea sub vraja ei.

Într-o zi, s-a întâmplat ceva demn de remarcat. Petrecusem din nou mult timp meditănd în templul lui Kali, singurul templu din India unde se mai fac jertfe sângeroase. Puțin înainte de venirea mea, se tăiaseră capetele câtorva animale și peste tot curgea încă sânge, pe care credincioșii îl jertfeau, cu teamă, zeiței Kali, pentru a o ține departe de ei. Întreaga podea era roșie, iar eu stăteam în mijloc, pe o platformă mai înaltă, de piatră. După un răstimp de meditație, am căzut în extaz și, de îndată, am simțit cum moartea s-a apropiat de mine...

CAPITOLUL 8

CU MAICA TEREZA, ÎN CALCUTTA

Simțeam, în sfârșit, că a sosit clipa să mă întâlnesc cu moartea, folosindu-mă de propriile-mi puteri. Trebuia să birui o dată pentru totdeauna teama de ea, dar și pe ea însăși. Cum, însă, aș fi putut face asta? Nu fusesem niciodată un teoretician, deci nu îmi doream nici acum să biruiesc simbolic moartea. Nu, îmi doream să fiu față în față cu ea și să o îngenunchez cu puterile mele. Unde aș fi putut să o „văd”, unde să mă „întâlnesc” cu ea? Chiar dacă, copil fiind, m-am amuzat de moarte în cimitir și am glumit pe seama cadavrelor, totuși nu am întâlnit-o niciodată personal și nici nu am văzut pe cineva murind sub ochii mei.

Apoi, s-au petrecut următoarele: în timp ce meditam în fața statuii negre din templul zeiței Kali, am căzut deodată în transă. Mi se părea că nu mai am putere asupra mea. Deodată, m-am aflat în afara trupului meu, m-am simțit smuls, iar sufletul s-a desprins de trup. De pe tavanul templului, mă puteam vedea pe mine însumi șezând jos. Era un sentiment „înălțător”. Oare murisem? Devenisem, în sfârșit, „doar conștiință”, scăpând de suferințele acestei lumi? Așa părea, dacă am voie să mă exprim în felul acesta. Spațiul și timpul nu mai existau în acea stare. Dacă mă gândeam, de pildă, la Lună, ajungeam în aceeași clipă pe ea. Lumi fermecătoare se deschideau acum în

fața ochilor mei. În plus, nu simțeam nici teamă, nici bucurie. Totul se petrecea firesc, era un fel de „pur și simplu așa este”, nici mai mult, nici mai puțin. De mirat, m-am mirat abia atunci când m-am întors în trup.

După această trăire, m-a năpădit din nou gândul morții. Mă întrebam ce voia să îmi arate experiența abia trecută. Avea ceva de-a face cu moartea? Și iarăși: unde o puteam întâlni? Cum arăta? Mi-a venit atunci o idee.

În timpul șederii mele în Calcutta, am auzit nu o dată vorbindu-se despre Maica Tereza, fără a stăru, însă, asupra acestui lucru. Știam doar că numele ei este legat de premiul Nobel pentru pace. Mai știam că e creștină, iar acest lucru era suficient ca să o facă neimportantă pentru mine. Acum, însă, mi-am amintit că se îngrijea de anumite așezăminte din oraș, care erau numite „case ale morții”. Apoi, am făcut legătura! Ca și când ar fi fost așezată acolo special pentru mine, una din acele case se afla chiar sub templul lui Kali, în care ședeam eu în acea clipă. Imediat, am știut ce am de făcut: trebuia să caut chiar atunci acea „casă a morții”. Astfel, m-am ridicat de la meditația mea, inima bătându-mi cu putere, așteptând să mă întâlnesc în încăperile din pivniță cu moartea, încurajându-mă, în același timp, cu gândul că aceea e singura cale de ieșire... În închipuirea mea, auzeam deja țipetele celor muribunzi și vedeam aievea chinurile morții lor. Cu fiecare pas, creștea frica mea de această întâlnire. Ce altceva puteam alege? Trebuia să caut moartea pentru a găsi viața. Trebuia să biruiesc moartea, trebuia să merg acolo!

Însă acolo unde mă așteptam să găsesc „iadul”, am fost întâmpinat, la pășirea în pivnița boltită și semi-întunecoasă, de o adâncă pace, atât exterioară, cât și lăuntrică. În ce fel aş putea, oare, să o descriu? Am simțit de îndată că, în acel loc, moartea nu e la ea acasă. Într-un

fel, mă simțeam eu ca „acasă”. Oare din pricina păcii celei necunoscute? De unde venea ea? Așteptările și înțelegerea mea au fost numaidecât date peste cap de cele ce mă întâmpinaseră. Era mai mult decât ciudat. Am rămas nemișcat o vreme, în lumina slabă a încăperii, având pur și simplu sentimentul atât de plăcut de „a fi”. Ce curios! Cred că am fost așa de surprins de această răsturnare de situație, încât aproape am uitat motivul vizitei mele.

A venit atunci la mine una din surorile misionare de caritate (*Missionaries of Charity*)³, căreia i-am spus:

– Unde e Maica Tereza? Trebuie să îi pun câteva întrebări.

Dintr-o dată, încolțise în mine o nouă idee, aceea că ar fi posibil să găsesc în ea un alt „guru”. Mă întrebam dacă nu cumva ar putea ea să mă ajute mai departe în căutarea mea.

– Oh, e afară, undeva pe străzi, și muncește.

– Când pot să o întâlnesc?

– Nici noi nu știm dacă se mai întoarce azi. Dar în fiecare dimineață este o slujbă în *Lower Circular Road*⁴, și Maica va fi acolo.

Întrucât acel loc era doar la câteva minute de mers pe jos de la casa în care locuiam, nu mi-a trebuit mult timp să mă hotărâsc să merg acolo a doua zi.

Dis-de-dimineață am pornit spre acel lăcaș. Eram curios cum va fi Maica. Fiind destul de cunoscută, îmi făcusem deja un chip despre ea, asemănând-o celor mai mulți *guru* pe care îi vizitasem. Probabil că stă pe un tron înalt, în mijlocul unei săli largi, înconjurată de ucenicii preferați, care au voie să șadă la picioarele ei. Probabil că e împodobită de flori și ghirlande, și probabil că zâmbește uneori dulceag câte unei persoane, pentru întărirea acelui suflet. De ea trebuie să te apropii plin de respect,

³ Organizația caritabilă întemeiată de Maica Tereza. (*n.red.*)

⁴ Cimitir din Calcutta. (*n.red.*)

În genunchi și, dacă ai noroc, primești dreptul de a-i aprinde bețișoarele aromate. Așa, cel puțin, eram obișnuit de la „marii” *guru* hinduși.

Plin de nădejde, am pășit pragul așezământului. Buf! Cine-și poate închipui trezirea mea, când am constatat că în sală, în locul tronului, se găsea o simplă masă de lemn? Mai mult, nu se vedea nicio Maică Tereză șezând pe vreun tron sau pe ceva asemănător. În locul ei, am găsit în jur de 100 de surori îmbrăcate în același tip de *sari* alb cu albastru, cufundate în rugăciune. Mai rău de atât nici că se putea!

Nu văzusem niciodată o imagine sau o fotografie de-a Maicii Tereza, așa că nu știam care dintre ele ar putea fi. Astfel, am hotărât să aștept până „acestea” vor fi terminat cu rugăciunea, apoi să întreb pe cineva de „ea”. Atmosfera era ciudată și nu mă simțeam bine în mijlocul acelor creștine și al rugăciunilor lor; așadar, m-am ascuns undeva, lângă ieșire. O clipă mai târziu, o „soră” ceva mai în vârstă s-a așezat lângă mine, întinzându-mi cartea ei de rugăciuni – trebuia, probabil, să mă rog și eu.

„Aici te înșeli”, am cugetat eu. „N-am de gând să mă rog”. Apoi, însă, mi-a căzut privirea peste rugăciune. Era rugăciunea lui Francisc din Assisi și... în aceeași clipă, s-a petrecut imposibilul.

Cam pe la vârsta de opt ani, mi-am jurat să nu mai plâng niciodată. În pofida tuturor bătailor, a brutalității, a rănilor, înjosirilor și defăimărilor, niciodată nu am mai vărsat lacrimi, ca să nu le dau adulților sentimentul superiorității. Și iată că stăteam acolo, douăzeci și cinci de ani mai târziu, și simțeam cum maxilarul de jos începe deodată să-mi tremure, pieptul să mi se zbată de parcă ar exploda ceva înlăuntru și – ce Dumnezeu?! – rezistența mea era măturată ca o frunză în furtună... Plângeam! Eram adânc atins de o putere ce mă făcea pe de-a-ntregul

lipsit de apărare și neputincios. Eram atât de adânc mișcat, încât simțeam că cele din lăuntru și cele din afară ale mele stau să se prefacă în cioburi. Cel mai curios lucru, era, însă, că nu mă rușinam defel! Această stare a durat mai mult de trei sferturi de oră. Între timp, venise un preot să țină slujba. Când ceremonia s-a terminat, eram neputincios a rosti chiar și un cuvânt. Ca în transă, am părăsit în grabă sala și am dispărut acasă, fără să fi obținut ce-mi dorisem.

Înapoi în camera mea, am tras, înainte de toate, o „rundă” de meditație. Nu reușeam să înțeleg chiar nimic din cele abia petrecute. Ce se întâmplase? Devenisem un puști, o biată muiere plângăcioasă? De neînchipuit! Așa ceva nu puteam îngădui. Am hotărât, așadar, să mă întorc acolo și în ziua următoare. De data aceasta, voiam să fiu mai puternic. Nu voiam să mai trăiesc încă o rușine precum cea abia trecută! M-am pregătit, deci, prin și mai multă meditație, pentru întâlnirea cu acel cineva sau ceva. Nu voiam să mai las încă o dată să mă înjosească acea putere necunoscută, care – deși nu era moartea – era totuși mai puternică decât mine. Slăbiciunea din acea zi am pus-o pe seama luării mele prin surprindere.

Dimineața următoare, am plecat ceva mai devreme, în nădejdea că o voi întâlni pe Maica Tereza înainte să înceapă rugăciunile și slujba. Din păcate însă, surorile erau deja cufundate în rugăciune. Silit de împrejurări, m-am așezat din nou în spate, lângă ușă, când „bătrâna” – pe care am recunoscut-o după fața plină de riduri – a venit din nou la mine și mi-a pus în mână o carte de rugăciuni.

– Atenție! mi-am spus. De data aceasta nu se va întâmpla nimic!

Eram foarte atent! Dar la ce mi-a folosit?!... De îndată ce am pus mâna pe carte, a și început „cutremurul”. Lacrimile curgeau, fără a le putea stăvili, din cea mai adâncă

prăpastie a sufletului meu. Pentru a doua oară, întreaga mea lume se prăvălea ca un castel din cărți de joc. Eu! Eu, care credeam că sunt atât de puternic, am fost lovit de o săgeată într-un loc sensibil – fără să știu cum, de unde venea săgeata sau unde se afla acel loc. Era foarte dureros! Ce fel de putere stăpânea peste trăirile mele? De ce nu învățasem încă să o subjug? Plângând amar și neputincios de a vorbi, a trebuit să dispar și de data aceasta. Îmi lipseau, pur și simplu, cuvintele.

Fiind foarte hotărât să aflu ceea ce căutam, a treia zi am mers pe la ora patru dimineața; de data aceasta voiam să fiu sigur că o găsesc pe „ea” înainte de rugăciuni și de slujbe. Totuși, scenariul a fost același. A venit „bătrâna”... cartea... Mai e nevoie să spun mai departe? Pentru a treia oară, am plâns neconținut până la sfârșitul slujbei. Într-un fel, nu mai eram pe această lume, eram prins într-un spațiu „fermecat”. Neputincios și fără de sprijin, eram purtat prin încăpere. Îmi venea să urlu, simțeam că înnebunesc! Poate că au fost tocmai strigătele mele mute cele care au arătat că nu puteam îndura mai mult. Nu, și „bătrâna mea vecină” părea să fi văzut îndeajuns, pentru a nu dori să se uite mai mult la suferința mea. Când am vrut să îi înapoiez cartea și să dispar, m-a prins deodată cu putere de încheietura mâinii și s-a uitat adânc în ochii mei. Ce ochi mă priveau! Îmi părea că inima îmi va sări din piept. Dintr-o dată, am știut cine e „bătrâna” și am înțeles de ce oamenii din India o numeau „sfânta”: sufletul Maicii Tereza răspândește atâtă dragoste și căldură, încât reușise să topească lacrimile mele, până atunci înghețate. Inima mea de piatră se preschimbasese din nou, acum și aici, pentru un timp, într-una omenească. Era o adevărată mamă pentru cei săraci, printre care, la acel moment, mă număram și eu. Era mama mea. Nu avusesem niciodată o mamă – ea era întâia femeie și mamă, iar eu eram cel mai sărac dintre săracii Calcuttei.

Încă uitându-se, plină de dragoste, în ochii mei, m-a întrebat mai întâi cum mă cheamă. Din cele văzute în ultimele trei zile, și-a dat seama că trebuie cercetată pricina prezenței mele acolo:

– Ce faci aici, în Calcutta?

Pentru un moment, am redevenit îngâmfatul și cretinul de Klaus. Plin de mândrie, voiam să mă impun. Până la urmă, aveam o experiență de necrezut în

căutarea adevărului și eram eu însumi un *guru*. Ca un mare înțelept, am răspuns:

– Caut adevărul!

Ah, uite! Suna bine, și eram acum încredințat că sunt vrednic să mă număr printre ucenicii ei preferați.

În loc de asta, a început să râdă – drăgălaș și deschis – și chiar au apărut lacrimi de râs în ochii ei, de parcă nu ar fi auzit niciodată o prostie mai mare. În loc să-mi răspundă, m-a cuprins în brațe și mi-a spus, încă râzând:

– Pentru asta nu trebuia să vii în Calcutta!

Încă mă mai ținea în brațe, când mi-a bătut cu vârful degetelor pe inimă și mi-a spus:

– Aici înlăuntru trebuie să cauți. Aici este adevărul. Ce vezi acolo în față, pe masă, ca tabernacul, nu e altceva decât un alt semn pentru ceea ce este înăuntru, în inima ta. Inima ta este tabernaculul.

Maica Teresa din Calcutta,
mângâierea milioane de săraci...
și a lui Klaus

În cuvintele ei zăcea o putere minunată, iar simplitatea îi era atât de surprinzătoare, încât s-a pornit un fel de revoluție în creierul meu. Lui Klaus, cel ce se proclamase singur *guru* și care se credea șmecher, i-a pierit pentru întâia dată după multă vreme glasul. Aici se ciocneau două puteri elementare. A mea, însă, începea să se retragă. Ceea ce tocmai trăisem era dovada suficientă că trebuie să o accept pe Maica Tereza și felul ei de a fi. Dar ea era creștină!... M-am ascuns în spatele gândului că ea, fără să știe, era de fapt hindusă, întrucât nu existau creștini care să aibă dragoste. În următoarele trei săptămâni am încercat, la regulatele noastre întâlniri matinale, să o conving în privința hinduismului care, deși se clătina periculos în mine, mai era încă nădejdea mea. Dimpotrivă, ea încerca să mă facă să conștientizez inteligența mea analitică și rece. Nu își pierdea vremea înșirându-mi argumente pentru sau împotriva hinduismului, ci îmi povestea pur și simplu despre Iisus și Maica Domnului și despre relația lor dumnezeiască, dar și personală cu omul. După câteva săptămâni, a părut să simtă că nu sunt încă destul de „copt” și că voi fi din nou, mai devreme sau mai târziu, purtat înapoi în lume de căutarea mea.

– Vino încoace, mi-a spus într-o dimineață.

Apoi mi-a luat mâna și a deschis-o.

– Uite, în liniile mâinii fiecărui om poți citi un „M” în mijloc; gândește-te că Maica Domnului, păzitoarea noastră cea mare, l-a întipărit acolo, ca să nu o uităm niciodată pe Maica lui Iisus și mijlocitoarea noastră către Fiul ei. Când te vei afla în necaz, când îți va merge din nou rău, deschide-ți palma și roag-o pe Măicuță pentru sprijin. Va fi mereu acolo pentru tine, ca să te ocrotească!

După câteva săptămâni, mi-am luat rămas bun de la ea. Dumnezeu știe că a avut dreptate; trebuia să mai treacă încă cinci ani plini de suferință până să pătrund înțelesul adevărat al cuvintelor ei. Fusesem prea adânc

rănit de creștinii orbi, bolnavi sau farisei. Nu venise încă vremea pentru a repara ce fusese stricat.

Am părăsit Calcutta căutând din nou aventura, iar după puțin vreme mă plimbam pe spatele unui elefant prin pădurea tropicală, în apropiere de Assam. Călătoria a durat două zile, iar noi pășeam peste urme proaspete de tigru, trecând prin râuri învolburate, care aproape l-au tras după ele pe animalul puternic. Mă vedeam deja înecat în vârtejuri, dar uriașul a reușit să scape în ultima clipă. Uneori, drumul era atât de anevoios, încât adormeam pe spatele său. Nu, experiențe de genul acesta nu erau spirituale. Ele cel mult îmi întăreau mândria și încrederea în mine. Nu mai puteam continua așa. Mi-am cumpărat, așadar, un bilet de tren spre Kashmir pentru a dispărea de acolo în Ladakh, în Podișul Tibetan. Căutarea era departe de a se fi sfârșit. Dimpotrivă, aventura cea cu adevărat mare îmi stătea încă înaintea. În această călătorie mi s-a întâmplat un necaz, care poate sta simbolic pentru întreaga mea căutare.

Țelul meu era Bombay. Dacă întrebi în India de zece ori de un drum, primești unsprezece răspunsuri diferite. La fel s-a întâmplat și în gara din Bombay. Am întrebat despre peronul unui tren și am primit un răspuns greșit. Era trecut de miezul nopții și tocmai se anunțase plecarea ultimului tren. Era prea târziu să mai găsesc peronul cel bun prin labirintul de ganguri. Peroanele sunt despărțite de garduri din bare de fier, înalte de aproape trei metri, care sunt fixate în șanțuri adânci de cincizeci de centimetri. În aceste gropi, indienii scuipe sputa amestecată cu betel roșu, își golesc intestinele, aruncă resturile de ceai, se spală și mai și urinează. În plus, cei de la un anumit sector din serviciul de curățare mai adaugă și mizeria adunată de pe peroane și, apoi, umplu gropile cu apă, pentru ca mirosul stârnit de această „igienă” să nu

țipe la cer. Pentru a nu pierde ultimul tren, am vrut să-mi arunc bagajul peste gard, dar s-a prins în zăbrelele de fier. Așa că m-am aruncat pe gratiile de sus și m-am prins de ele ca să nu alunec. Din păcate, gardul era atât de șubred încât, din pricina balansului, mi-am pierdut echilibrul. Abia am reușit să îmi desprind sacul, care a plonjat în lichidul maro și, întrucât întreaga fierăraie era pe punctul de a se rupe, am căzut și eu după el, cât eram de lung, în zeama de bălegar. Buf! M-am scufundat cu totul și abia m-am putut târî afară, necăjit, mirosind îngrozitor, simțindu-mă mizerabil, fiind ud până la piele, cu bagajul – nu mai puțin ud – în mână. Fusesse aceasta „încununarea” celor șapte ani petrecuți de mine la *guru*?

**Mănăstire buddhistă de pe „Acoperișul lumii”,
noul meu cămin?**

CAPITOLUL 9

MOARTEA GURU-LUI

Călătoria obositoare a continuat din Bengal, prin nordul Indiei, până sus în Himalaya. Prin pulbere și zăpezi veșnice, prin trecători înalte de peste 5000 de metri, până în partea indiană a Tibetului, urmând fluviul Ind până la izvoarele sale. Intrarea în această regiune abia fusese îngăduită străinilor și, ca urmare, existau încă destul de des controale militare. Unul dintre cele mai fermecătoare și mai frumoase ținuturi din lume, a trezit în mine dorința de aventură. Voiam să îmi dovedesc că pot găsi ceea ce caut și fără ajutorul celorlalți. Ajuns pe „acoperișul lumii”, am închiriat un Land Rover cu șofer, care m-a dus la călugării buddhiști ce trăiau și meditau în mănăstiri superbe, sus, în stâncile Himalayei, ca în niște cuiburi de vulturi. Frumusețea exotică a peisajului maro, alb, albastru, arta răpitoare din pictura mănăstirilor, aerul rece și proaspăt, ceaiul greșos cu unt, sărbătorile mănăstirești atât de viu colorate, toate acesta mă invitau într-o nouă aventură. Puteam, oare, să locuiesc aici? Puteam să mă stabilesc într-una din aceste mănăstiri?

La poalele muntelui Nanga Parbat (8126 de metri), am închiriat un cal și un ghid cu care am urcat, până când acestuia i s-a făcut frică și a refuzat să mai continue urcușul. Se temea de urși și de tigri ai zăpezii. Calul nu voia să mi-l lase, pentru că fără ghid oricum nu puteam

călări mai departe. Am urcat așadar singur prin zăpadă, aproape desculț, înconjurat de o singurătate desăvârșită, până pe la 6000 de metri altitudine. Căutam liniște pentru meditație, dar și aventură, pentru că voiam să dovedesc lumii și mie însumi că nu am nevoie de nimeni. Mândria mea era de nezduncinat, deși *guru* Klaus se afla la un pas de a-și pierde echilibrul.

Ce voiam de fapt? Cred că era un fel de lungă călătorie de adio, închinată hinduismului pierdut și, în același timp, poate, alergătura fără minte a unui om singur, care pentru a nu știu câta oară își pierduse direcția, căruia din nou experiența îi trăsese covorul de sub picioare. Hinduismul, cu nenumăratele sale adevăruri mai mari sau mai mici, cu vacile și maimuțele sale sfinte, cu miile de zei și nenumărații saddhuși, dintre care unii duceau, cu siguranță, o viață mai ascetică și mai curată decât mulți așa-zii creștini, această religie de neînțeles sau această filosofie fascinantă îmi rămăsese, până la urmă, datoră cu reușita concretă. Nu mă apropiasem deloc de pacea lăuntrică, de fericire, de libertatea sufletească, iar de dragoste

nici nu mai pomenesc. Dimpotrivă, fiecare nouă formă de meditație nu părea decât să o adeverească pe cea veche. Rămâneam mereu la starea de „narcoză” mai sus amintită, care mă făcea să uit pentru scurt timp de durerea singurătății, a închisorii eu-lui și a nedreptății lumii. Din păcate, însă, după meditație, toate reveneau la starea cea veche: răutatea mea, suferința, fericirea trecătoare și deșertăciunea sufletească ce le urma. Cum puteam să le fiu altora învățător, cum puteam să le fiu *guru*, când nici eu însumi nu trăiam ceea ce îi învățam pe ceilalți? Nu tocmai asta era ceea ce, în timpul lungului meu drum prin hinduism, le reproșasem mereu celorlalți *guru*?! Eram, deci, un fariseu? La sfârșit, se părea că toate exercițiile folosiseră numai la înăbușirea vremelnică a problemelor mele. Dacă *yoga* nu reușea decât să țină la distanță gândurile nedorite, în loc să mă elibereze de ele, atunci nu era calea potrivită pentru schimbarea adevărată. Închiderea în mine însumi nu era scopul meu. Să primesc un substitut al vieții – nici atât. Contopirea cu Dumnezeu, egalitatea cu El nu se produsese nici după șapte ani. Era, totuși, ceva ce sporea mereu în mine – nevoia altor experiențe extatice, căutarea propriei îndumnezeiri.

Pe cât era de curat aerul aici, sus, la 4000-5000 de metri, pe atât era de groasă nebuloasa duhovnicească, căci tocmai ea era cea care mă împiedica să îmi recunosc adevărata stare, adevărata slăbiciune. Tocmai meditația, care făgăduia luminarea, era cea care mă întuneca și care, astfel, îmi închidea drumul spre luminare. În locul acesteia, goneam după înainte-vedere, capacități de medium, „dovezi” astrologice și izbăvirea de karma. Acolo sus, la lama-buddhiști și în liniștea lumii muntelui, am crezut, la început, că simt pace lăuntrică. Departee de super-market-uri și de sex-shop-uri, trebuia, în sfârșit, să izbândesc!

Mâncarea slabă în vitamine, de un singur fel, gândul la cele opt luni de iarnă, în care – după cum fusesem avertizat – voi fi rupt de lume, la o temperatură de minus 45 de grade, îmi făceau șederea mai puțin plăcută. Înapoi în India, în hinduism, nu mă mai puteam întoarce. Încotro să mă îndrept, dinspre Tibet? Drumul meu părea să fie iar abia la început.

Era, din nou, ca-n vechiul joc *Nu te supăra, frate* – „ia-o de la început”...

CAPITOLUL 10

BUDDHISMUL

Întors în Calcutta, am reîntâlnit-o pe vechea mea prietenă din Tübingen. Vizitase nu de mult mănăstirea lui Achaan Chah, unul dintre cei mai mari maeștri din Thailanda, și se afla, după cum mi-a spus, pe drumul de întoarcere la mănăstire, în care era hotărâtă să intre. Lăcașul era așezat într-o pădure din estul țării, aproape de granița cu Cambodgia și Laos. Mi-a dat adresa mănăstirii și, după ce am luat-o cu mine la Maica Tereza, s-a întors în Thailanda. Mie îmi lipsea curajul de a recunoaște că și hinduismul dăduse greș – a trebuit să mai treacă un an, în care am căutat aventura și afirmarea propriei persoane, până să fiu pregătit să pășesc într-o nouă religie. În primăvara anului 1979, eram, în sfârșit, „copt” pentru intrarea în lumea atemporalității tăcute a buddhismului. Încă o dată, am schimbat aventura cu scorpioni și șerpi din jungla Malaieziei cu cea din jungla lăuntrică a puterilor, dracilor și șerpilor. Nu îmi era ușor să mă încred din nou în ceva, după toate dezamăgirile suferite, dar ce altă alegere îmi rămânea? Am hotărât să rămân la Achaan Chah, în templul Wat Pah Pong, până la sfârșitul vieții mele, pentru a găsi, în sfârșit, libertatea și pacea atât de mult râvnite.

Îmi amintesc cum am intrat în Wat Pah Pong. Tocmai se sărbătorea o ceremonie buddhistă și locul gemea

de călugări și vizitatori. Marele maestru Achaan Chah ședea în mijloc, înconjurat, evident, de persoane importante și de bătrâni. Se cuvenea, din respect pentru mărirea sa spirituală, să stai la doi metri depărtare de el. Când am pășit înaintea lui pentru a fi prezentat, am făcut „proba guru”, cum o numeam mereu în India. Aveam de-a face cu un „demnitar” sau cu un om, care trăia cu adevărat cele pe care le învăța? Era, într-adevăr, vrednic de respectul meu sau stăteam din nou în fața unui fariseu, a unui înveliș gol de conținut? Voiam să îi văd reacția, care avea să fie hotărâtoare pentru rămânerea mea în mănăstire sau pierderea încrederii în el. M-am uitat la el – nu era deosebit de frumos – și am întrebat tare:

– Cine e acest pitic urât, „minerul” ăsta care șade în fața mea?

Fapt este că Achaan Chah – o, minune! – m-a primit, de atunci, în inima sa. Într-o singură clipă am primit darul la care toți călugării lui și nenumărați profani îndrăzneau doar să viseze: am avut voie să șed la picioarele sale, curând după aceea am primit lecții private de la el și, după încă puțin timp, am avut îngăduința de a-i ține bolul de cerșit mâncare și mantia. În plimbările noastre, se sprijinea de mine și, odată, la una din prelegerile sale săptămânale, ținută în fața tuturor, m-a numit un călugăr adevărat, un buddhist mai aproape de desăvârșire decât toți ceilalți. Călugării au rămas toți cu gura căscată.

– Klaus, a explicat el, spre deosebire de voi, face lucrurile direct, fără a lăsa judecata sau cunoștințele adunate din cărți să se amestece.

E adevărat, de mult nu mă mai lăsam amăgit de teorii sau „teologii”, iar trăirea mă învățase chiar să nu mă încred deloc în ele. Un lucru ori are roade văzute încă din timpul vieții, ori, dacă nu, trebuie aruncat peste bord. Dobândisem măcar această încredințare... Acum era

rândul buddhismului să stea pe piatra de încercare. Pentru aceasta, trebuia să las deoparte tot respectul, toate ritualurile și știința cărturărească, ca să văd ce adevăr și ce conținut mai rămâne. Bănuiesc că Achaan Chah a simțit această atitudine a mea încă din salutul cu „pitic urât”. În următoarele luni, m-am dăruit trup și suflet, plin de nădejde, buddhismului. Suflul nou și încrederea renăscută îmi dădeau aripi.

**Achaan Chah,
cel mai cunoscut maestru spiritual
al Asiei (mort în 1994)**

Condițiile de intrare în mănăstire pentru a porni pe calea Nirvanei erau chiar simple: trebuia să șezi și să respiri. Făcând aceasta – asemănător credinței hinduse – liniștea ar trebui să pătrundă în ființă. Se caută o desprindere din lumea multiplă, de vis, pentru a urma îndatoririlor din lume în această stare, de om eliberat. Achaan Chah spunea: „Cine reușește să mediteze desăvârșit măcar șase minute fără întrerupere, acela a atins Nirvana”. Cu alte cuvinte, acela se eliberează de orice legătură. Totuși, se pare că nimeni nu izbutise până acum. Dar el însuși? Prin mănăstire circula o scriere, pe care Achaan Chah o dăduse doar unor călugări, în care spunea cum a atins iluminarea. Alți maeștri, pe care i-am întâlnit mai târziu în Coreea, ocoleau un astfel de răspuns.

La întrebarea cum ajunsese maestru, Achaan Chan răspundea simplu:

– Când mănânc, mănânc; când merg, merg și așa mai departe. Totul este și devine meditație: vorbirea, mâncatul, mersul, dormitul, munca.

Avea dreptate, pentru că noi, occidentalii, vorbim când mâncăm, gândim când dormim, citim când mergem, suntem împrăștiați și mereu preocupați de altceva. Gândurile noastre sunt în proporție de 47% în trecut, de 47% în viitor și foarte rar suntem legați de „acum”. Risipirea e contrariul concentrării și meditării. Arareori suntem *prezenți*, în sensul original al cuvântului.

De la ora 3 la 6 dimineața aveam meditație comună în templu. Apoi, urma „Pinda-bath” („Drumul cerșitului”), când mergeam desculți 6-8 kilometri prin satele din împrejurimi, aflate în afara pădurii, pentru a primi un pumn de orez, mai rar câte un ou marmorat verde-albăstrui, uneori cine știe ce verdeață ca salată, din când în când carne și pește – îndeajuns pentru a lăsa trupul să funcționeze, dacă nu cumva se strecura și hepatita prin mâncare. Înapoierea și masa, între orele 8 și 9. Când mai-marele mănăstirii termina de mâncat, nimeni nu mai avea voie să continue. Întrucât această masă de dimineață era singura din zi, trebuia uneori să mâncăm repede. De pe la 9:30, nu mai aveam voie să mâncăm nimic până a doua zi dimineața. Să nu vorbim, să nu citim, să nu ascultăm muzică, să nu avem nimic al nostru, să spălăm scuipătoarele, să scoatem apă din fântâni adânci, să curățăm toaletele, fiecare acțiune fiind o meditație, iar în restul timpului să ședem și să tindem spre golul lăuntric, repetând: Budd-ha... Budd-ha... Budd-ha..., respirând: inspiră – expiră – inspiră – expiră, mergând: piciorul sus, călcâiul jos, apăsare pe picior, schimbarea greutății de pe unul pe celălalt, piciorul sus... și tot așa, 24 de ore pe zi dacă se poate, iar o dată pe săptămână era musai să rezistăm așa toată noaptea.

Pentru cei care erau cuprinși de somn, Achaan Chah avea câteva măsuri radicale: un pahar mare așezat pe capul chel și meditație, mergând prin templu de colo până colo, fără ca paharul să cadă (ce rușine, dac-ar fi făcut-o...!); iar cine nu izbutea nici așa să biruiască oboseala, trebuia să șadă pe marginea fântânii din fața templului, cu picioarele înăuntru, fântâna fiind adâncă de vreo 20 de metri. Cine adoarme de oboseală și cade înăuntru a murit. M-aș îndoi că Achaan Chah lua în serios posibilitatea asta, dar am stat și eu acolo de câteva ori și jur că stai treaz pentru tot restul nopții, neexistând un mod mai aspru pentru a alunga oboseala. Acestea deja nu mai erau glumițe sau joculețe, aici era vorba de o rânduială de fier pentru eliberarea de sine. După cum în Hamburg (pe Reeperbahn) mă scufundasem de tot în mocirla patimilor mele, așa am căzut și aici într-o asceză extremă. Negru și alb, cei doi poli aproape se atingeau. Și întocmai despre asta era vorba: anularea dualităților vieții – a deveni și a pieri, binele și răul, negrul și albul, fericirea și nefericirea. Fiecare dintre ele poate exista doar prin cealaltă. Omul trebuie să atingă o stare care să facă ambele experiențe lipsite de însemnătate, care să îl facă să vadă că totul e numai vis, că totul e trecător. Oare asta găsește fiecare căutător serios sau era felul meu propriu de a trăi buddhismul?

Ce este buddhismul, de fapt? O religie? O filosofie? De ce mulți preoți catolici propovăduiesc această învățătură? De ce a devenit așa de populară în Occident, începând cu perioada hippiotă? De ce ezotericii și reprezentanții mișcării New Age și-au însușit atâtea din ea? Voiam să aflu mai multe despre asta.

Siddharta Gautama, un prinț bogat, nobil și drept, a trăit între anii 563-483 î.d.Hr. Părăsind cândva palatul tatălui său, a cunoscut pentru întâia oară boala, sărăcia, nedreptatea și vremelnicia, fiind cutremurat de ele. Privea

hinduismul de care era înconjurat ca pe un ritualism, până a cunoscut un călugăr care l-a impresionat puternic prin asceza lui. S-a dăruit și el ascezei și, la a 35-a aniversare a sa, a fost iluminat despre cum ar putea să scape de tot răul mai sus pomenit. Paralela dintre el și Adam, care a fost alungat din Rai, dar care își dorea reîntoarcerea acolo, este vădită. În mizeria și suferința de toate zilele, căutăm cu toții, într-un fel sau altul, reîntrarea în paradis.

Gautama, care, din acel moment, s-a numit „Buddha”, „Cel iluminat”, și-a cuprins cunoașterea în „Patru nobile adevăruri”. În acestea, omul se află în mijloc, fiind scop și centru. „Nobilele adevăruri” ale lui Buddha sunt următoarele:

1. Adevărul despre suferință: tot ce este muritor se caracterizează prin suferință;

2. Originea suferinței: suferința se naște din patimi (dorință, pasiune, lăcomie);

3. Adevărul despre curmarea suferinței: renunțarea la dorință pune capăt suferinței;

4. Calea renunțării la plăceri, dorințe și pasiuni (stingerea dorințelor) este „nobilă cale înoptită” (calea lui Buddha)

Dacă cercetăm cu mai multă atenție „nobilă cale înoptită”, atunci înțelegem mai bine cum se poate ca atâția oameni să pornească, plini de nădejde, pe această „cale”. Treptele sunt următoarele:

1. Credința dreaptă, părerea dreaptă, adică înțelegerea celor patru nobile adevăruri;

2. Hotărârea dreaptă, intenția dreaptă, adică păstrarea motivelor curate;

3. Vorbirea dreaptă – grăirea adevărului;

4. Purtarea și făptuirea dreaptă, adică purtarea noastră să fie călăuzită și marcată de adevăr, cu o atitudine făcătoare de pace;

5. Asigurarea existenței în mod cinstit, fără a nedreptăți pe alții;

6. Nevoința dreaptă – asceză și autodisciplină;
7. Concentrarea dreaptă – gândire autocritică;
8. Meditația dreaptă – adâncirea în sine, *yoga* etc.

Dacă urmărim această „cale”, atunci, spune „Cel iluminat”, putem scăpa de grijile vieții și dobândi Nirvana, starea de absență absolută a dorinței. Se urmărește nimicirea patimilor. Se poate ca primele șapte puncte să fie de inspirație dumnezeiască⁵. La punctul al optulea, însă, a început iarăși aceeași trăire ca și în hinduism. Controlul prin meditații de felul celor pomenite mai sus, prin *zen*, *yoga*, extaz, ascultarea vântului, *tantra*, prin sunete, mantră, privire încrucișată și prin atâtea alte forme, urma să aducă o contopire cu universul, pentru a deveni una cu puterile cosmice. Astfel, ar trebui să fie biruite dualitățile vieții, pe care le-am amintit mai devreme. Problema mea, însă, era din nou aceeași: cum aş putea să mă găsesc „pe mine”, dacă în universul impersonal nu există nicio persoană, dacă individualitatea mea dispare și se topește?

⁵ Autorul se referă aici la „descoperirea după fire” sau, așa cum se mai numește, „revelația naturală” a lui Dumnezeu, care s-a făcut înainte de venirea lui Hristos și de pogorârea Duhului Sfânt (care au adus „dumnezeiasca descoperire” sau „revelația divină”). Este vorba de acea descoperire care i-a îngăduit Apostolului Pavel să le propovăduiască athenienilor împlinirea în Hristos a credinței lor în „dumnezeul cel necunoscut”. Sfântul Serafim din Sarov spunea despre aceasta: „Duhul lui Dumnezeu a lucrat totuși și în păgânii care nu-L cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, pentru că, chiar și printre aceștia, Dumnezeu a găsit oameni aleși. Au existat, de pildă, fecioarele prorocițe numite «sibile», care și-au închinat fecioria unui Dumnezeu necunoscut. (...) Cu toate că filosofii păgâni au rătăcit în întunericul necunoașterii lui Dumnezeu, ei au căutat totuși adevărul, care este iubit de Dumnezeu. Din pricina acestei căutări plăcute lui Dumnezeu, ei s-au putut bucura de Duhul Domnului. (...) Așa a fost de la căderea lui Adam până la venirea în lume a Domnului nostru Iisus Hristos în trup.” (cf. „Conversație a Cuv. Serafim de Sarov cu N. A. Motovilov”, 1903) (*n.red.*)

Un oarecare egocentrism putea fi întâlnit în buddhism în faptul că omul trebuie să se mântuiască prin sine. „Să-ți fii însuși luminare” – aceasta a fost îndrumarea lui Buddha, rostită cu puțin timp înainte de a muri. În acest scop, buddhistul trebuie să se retragă din lume. A-mi petrece întreaga viață într-o mănăstire nu corespundea însă, în niciun caz, așteptărilor mele. În plus, mă gândeam că trei sferturi din oameni nu sunt făcuți pentru mănăstire. Ei sunt nedreptățiți și excluși de la bun început Nirvanei pentru că sunt obligați să muncească zi de zi ca să asigure bunul mers și viața lumii. O problemă asemănătoare îmi puneam și în legătură cu obștile din mănăstirile creștine. Învățătura lui Buddha nu părea să fie nici filosofie, nici religie și chiar el însuși se împotrivise unei „divinizări” a persoanei sale – zadarnic însă. Nici oamenii din Asia nu par să se poată descurca fără un „dumnezeu”. Chiar și într-un ucigaș radical și ateu ca Mao Tse-Tong – după cum mi-a fost dat să află în China – chinezii văd un dumnezeu, ceea ce nu este de mirare, atât timp cât omul este pus în centru.

Pentru mine era interesantă clipa în care, după asceză serioasă, așteptam să văd rezultatele. Ce am câștigat din strădania de a da naștere unui „gol lăuntric”? Oare îndoiala, furia, dorința, ura, invidia, pe scurt, toate poverile care încă mă stăpâneau, slăbiseră vreun pic sau se stinseseră? Devenisem „liber” sau, măcar, ceva mai liber? Voiam să vad acest lucru – practic! Pacea și libertatea păreau să îmi facă cu ochiul. Șerpi veninoși, șobolani, scorpioni, termite și păianjeni uriași găsisem nu numai în sufletul meu, ci și în „chilia” (*kuti*) ce îmi fusese dată la intrarea în mănăstire. Lupta împotriva acestor colocatari se desfășura înlăuntru și în afară, era o dublă aventură, în adevăratul înțeles al cuvântului. Cu mare dăruire am învățat aici să pătrund într-un gol adânc, fără

a băga în seamă gândurile ce încercau să iasă la suprafață și fără a mă opri asupra lor (salutări din partea hinduismului!). Să trăiești pentru Nimic, ca și cum ai trăi „așteptându-l pe Godot”. O muncă de Sisif lipsită de rost, în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, fără a avea în față niciun țel. Însă acolo unde nu mai există nimic creat, deoarece totul este un singur izvor universal, cosmic, fără bine sau rău, acolo nu mai este necesară nici responsabilitatea morală, care dă omului posibilitatea de a alege „liber” între bine și rău, devenind astfel cu adevărat „liber”. Viața și moartea erau aici o monadă, o unitate străveche – *yin* și *yang*. Această neutralitate cosmică, acest – cum să-l numesc? – „ghiveci” universal se preschimba tot mai mult într-un concept pur etic și, în cele din urmă, lipsit de înțeles, într-un adevăr imposibil, fără corespondent obiectiv, și într-un fanatism blestemat, după cum aveam să aflăm cu cât pătrundeam mai adânc în această filosofie. Asta nu putea să fie viața, iar eu am început să evadesc. Vizitam alte mănăstiri și mergeam mai des prin oraș pentru a cerceta...

Desigur că, prin aceasta, am ajuns din nou „oaia neagră”. Am stârnit în călugării buddhiști fătărnicia și fiecare dintre ei s-a pornit împotriva mea, după caracterul

său, cu mânie, ironie, agresiune și mândrie. Unde era acum înțelepciunea lor, unde stăpânirea? – că despre dragoste oricum nu pomenea nimeni nimic. Totul era doar o teorie. Pe mine, însă, mă interesa numai partea practică. Pe aceasta voiam să o încerc pe mine însumi, astfel că am început să părăsesc mănăstirea tot mai des, pentru a vedea ce se întâmplă când mă aflu în afara zidurilor de apărare ale acestui „lagăr de concentrare” – așa cum îl numeam adesea pentru asprimea sa și pentru că acolo trebuia să te concentrezi 24 de ore pe zi. Cu capul ras și îmbrăcămintea călugărească fluturând în vânt, am luat-o spre apus, spre Bangkokul aflat la 600 de kilometri depărtare.

Acolo, am locuit într-una din numeroasele mănăstiri. Într-o zi, mă aflu în vechea bibliotecă a mănăstirii, pentru a cerceta câteva scrieri vechi și valoroase. Cititul nu era o îndeletnicire privită cu ochi buni, dar aici era vorba de cultură. În timp ce răsfoiam cărțile, a venit un călugăr cu care mă împrietenisem și s-a ghemuit lângă mine, pe jos. A început o discuție despre astrologie și, în timpul convorbirii, Santacitto (căci așa se numea călugărul) m-a întrebat deodată:

– Klaus, tu ce zodie ești, de fapt?

– Taur, am răspuns eu.

– O, suntem chiar în perioada ta.

A ridicat din sprâncene și m-a întrebat când e ziua mea de naștere. La astfel de lucruri lumești nu mă mai gândisem deloc, dar am răspuns:

– În 15 mai.

Cu uimire, ne-am dat seama că 15 mai era chiar a doua zi. Întreaga treabă devenea interesantă pentru el, astfel că mi-a făcut o ofertă nebunească. Propunerea lui a fost ceea ce m-a impresionat cel mai mult în mănăstire, mai mult decât toate teoriile ce îmi fusese dat să le aud.

Era vorba de a te încrede într-o putere ce nu putea fi tălmăcită și care părea să-i cârmuiască pe toți oamenii.

– Poți spune nu, dacă vrei. Nu te simți obligat. Nu e ușor ceea ce vreau să îți dăruiesc în dar de ziua ta.

Riscul trebuie să existe, aceasta fusese mereu deviza mea. L-am rugat, așadar, să-mi spună ce are pentru mine.

– Eu sunt în drum spre sud și mai am aproximativ 1000 de kilometri de făcut. Nu ai vrea să mă însoțești?

Să călătoresc? Nu era nevoie să mă întrebe și a doua oară. Bineînțeles că voiam.

– Dar, a continuat el, am câteva condiții. Nu vom călători în condiții normale.

Deveneam tot mai curios.

– Uite, a spus el, propun să mergem 1000 de kilometri pe jos!

Am rămas cu gura căscată...

– Nu, nu va fi chiar așa de rău, m-a liniștit el. Îmi propun să pornim la drum și în tot pelerinajul nostru să nu întrebăm pe nimeni de nimic, în afară de apă, care este necesară vieții. Restul să fie tăcere.

Era o provocare care, la o privire mai atentă, îmi părea nerealistă, ba chiar imposibilă. S-a pornit în mine o luptă lăuntrică între teamă și încredere. După un timp, am știut că probabil nu am altă alegere, dacă vreau să înaintez pe drumul meu. Am acceptat.

Abia după aceea, m-au trecut nădușelile. Vorba ieșise și, prin ea, îmi tăiasem singur posibilitatea de a da înapoi. Orice logică omenească știe că așa ceva se aseamănă sinuciderii – o călătorie pe jos la o temperatură de 38 de grade și cu o umiditate a aerului de aproape 100%. Prea mult timp de ezitare nu îmi rămânea însă, pentru că Santacitto a spus:

– În două ore pornim la drum, înainte de lăsarea întunericului, când nu e așa de cald.

Am înghițit în sec! Împachetatul nu a durat mult, pentru că nu aveam nimic altceva în afară de îmbrăcăminte noastră și castronul de cerșit (*begging bowl*-ul). Călătoria neobișnuită care ne aștepta avea să se preschimbe într-o trăire importantă și minunată, fie prin faptul că nu am primit teama ca „maestru”, ci încrederea, fie prin nefirescul ce ne stătea înaintea.

La lăsarea întinericului, am pornit prin traficul haotic și greu de descris al Bangkokului: un concert de claxoane, gaze urât mirositoare, gălăgie și înmiita agitație comercială. După câteva ore, am ajuns la marginea orașului și am fost opriți de poliție pe stradă, lângă un post de control. Nicio întrebare, nicio explicație... doar o așteptare lungă, plină de teamă. Ce însemna asta? La un moment dat, s-a apropiat de noi un funcționar și ne-a rugat să-l urmărim. Ce se întâmplase? Se interesase de la Santacitto încotro mergem, apoi i-a întrebat pe șoferii de mașini, la controlul actelor, de destinația spre care se îndreaptă. În cele din urmă, a găsit pe unul care s-a arătat pregătit să ne ia cu el până în următorul oraș mai mare, unde exista o mănăstire în care am fi putut înnopta. Am urcat în mașină și am meditat zăbind pe sub „mustăți”, în timp ce am parcurs următorii 250 de kilometri din călătoria noastră. Când ne-am despărțit de șoferul nostru, mulțumindu-i, acesta ne-a răspuns că e o onoare pentru el să ia în mașină călugări cerșetori.

În ziua următoare, totul a fost mult mai greu. După cerșit și masa de dimineață, am pornit la drum. Era o zi deosebit de fierbinte, iar noi, departe de pădurea ocrotitoare, nu aveam nici măcar o umbrelă de soare. Acesta ne ardea nemilos cheliile, în timp ce umblam ore în șir pe autostrada nesfârșită. Aerul vibra, nădușeala curgea șiroaie pe noi, setea ne chinuia și nu se vedea în lung și-n lat nicio așezare, nimic, nici apă, nici umbră, doar mașini

care goneau pe lângă noi. Mă temeam că situația ajunsese critică. Cu gâttelejurile uscate, limba lipindu-mi-se de cerul gurii și stări de amețeală, insolația era tot mai previzibilă.

„De ce am fost atât de prost, încât să primesc?” îmi reproșam singur. „Chiar aveam nevoie de așa ceva?” Îndoilei grele mă năpădeau și mă întrebam cât va mai dura până când picioarele mele goale se vor lipi de asfaltul încins. Eram, din cauza arșiței, pe jumătate cufundat în transă, când am auzit lângă mine un scârțâit de frâne. Șoferul nu numai că ne-a invitat în mașina lui, ci și la el acasă. Întâmplarea era de necrezut, gazda noastră era un vânzător de înghețată, care ne-a servit la el acasă cu cea mai bună înghețată gustată vreodată! Dacă aș fi fost creștin, aș fi strigat, probabil, „Slavă Domnului!”, dar așa m-am silit să primesc binele, ca și răul, cu un calm nepăsător – doar eram un buddhist „desăvârșit”, nu? Dar asta n-a fost tot: omul acesta ne-a dat (să ne amintim: fără să-i fi cerut nimic!) destui bani cât să putem lua un autobuz până la următoare oprire din călătoria noastră. Era de neînțeles. Pe noapte, am ajuns, în sfârșit, într-o localitate unde totul era deja închis și nu am găsit locuri de dormit în niciuna dintre mănăstiri. Prin urmare, ne-am retras într-o ruină veche de pe un deal din afara orașului și am dormit sub cerul liber, nădăjduind să nu ne întâlnim cu vreun șarpe sau scorpion dintre acei care se găseau în număr mare acolo; eram înconjurați de multe maimuțe, ce făceau zgomote ciudate și căscau, curioase, ochii la noi.

După trei zile, ne-am atins țelul și am fost fericit c-am primit provocarea lui Santacitto. Am petrecut ceva timp într-o mănăstire săpată în stâncă din sudul Thailandei, prietenul meu fiind cuprins de o cumplită malarie. Între timp, mai-marele acelei mănăstiri mi-a spus că are o „afacere” în Bangkok și m-a întrebat dacă nu aș vrea să

Îl însoțesc. Așa ceva era prea mult, nu putea fi adevărat! Curând după aceea, ședeam într-o uriașă limuzină de lux americană, cu climatizare, întorcându-mă la mănăstirea mea din Bangkok. Teamă sau încredere?

Când nu mă aflu în mănăstire în Bangkok, eram oaspetele lui N., membră a familiei regale, care crescuse la curtea regală. Ne-am cunoscut în Wat Bung Wai și ne-am împrietenit de îndată. Mă invita adesea la ea, în Bangkok, așa că, într-o bună zi, am părăsit din nou mănăstirea din pădure, aflată în partea de răsărit, pentru a vedea ce se mai întâmplă pe afară cu mine și practica mea. Am rămas, deci, la N., și când ne apuca „cheful”, ieșeam noaptea – incognito – și dansam rock'n'roll prin discoteci până la epuizare – ce încântare! Viața pusese din nou stăpânire pe mine! Era dualitatea? Existau îngrădiri din partea buddhismului? Nimic care să-mi fie cunoscut. Câteva zile mai târziu, mi se făcu poftă de ștrand și soare. Prietena mea, N., mi-a recomandat ștrandul din Pattaya, cel mai apropiat de Bangkok. Am mers, deci, acolo pentru „odihnă”. Mi-am căutat o cameră și, întrucât îmi place enorm să dansez, nu a durat mult până mă aflu din nou într-o discotecă.

Vă rog să nu înțelegeți greșit următoarea întâmplare pe care o voi povesti și care e, ce-i drept, ceva mai intimă. Ea a reprezentat o piatră de hotar în drumul meu spre Hristos. Când am părăsit discoteca, trei fete care așteptau la ușă mi-au vorbit și m-au chemat la ele acasă. Intențiile lor îmi păreau mai mult decât evidente, întrucât știam că ele trăiesc adesea fără nădejdea de a putea găsi ceva de muncă și că provin din familii sărace. Fiecare occidental însemna pentru ele nădejde de bani și de viață mai bună. Eu eram însă călugăr de acum, și nu îmi risipeam niciun fel de gând cu astfel de „afaceri”. Întrucât chiar nu știam cum să mă comport, șezând pe trotuarul

din fața intrării în discotecă, am chemat în ajutor duhurile mele, prin meditație. Și, iată, ele mi-au vorbit! Mi s-a părut că am auzit limpede glasul lui Achaan Chah, care mi-a transmis următorul mesaj: „Fă ce faci, și fă-o bine. Așa cum ai făcut întotdeauna. Să nu faci acum treaba pe jumătate!”

Mă simțeam ca lovit de trăsnet și m-am uitat în jurul meu, să văd dacă nu cumva Achaan Chah e acolo. Nu, nu era nimeni în lungul și-n latul străzii. Fusese el, oare, sau fuseseră niște draci care îi imitaseră glasul? Abia acum începe să-mi fie limpede că nu prea avea cum să fie Achaan Chah, care era prea serios pentru astfel de sfaturi. Oricine ar fi fost, eu nu reușeam să văd vreo deosebire.

Fapt este că, deodată, întreaga situație s-a schimbat. Prima fată îmi oferea mulți bani (cam 100 de mărci) pentru a fi „oaspetele” ei, rugându-mă doar să merg cu ea acasă. Nu mai e nevoie să spun că acest lucru îmi părea foarte suspect. A doua oferea mai mult decât prima, întinzându-mi echivalentul a 150 de mărci, doar-doar să o urmez. Era de necrezut! Situația a continuat în același fel încă o perioadă bună de timp. Aveam în minte imagini cu crâșme de port pline de fum, cu ulițe înguste, întunecoase și înjunghieri în spate. Totul era prea suspect. Am auzit, însă, din nou, glasul limpede: „Fă ce faci!”. După o luptă puternică cu îngrijorarea mea, mi-am asumat riscul și am urmat-o pe prima fată. Se numea Dang. După noi, însă, au venit și celelalte două. Situația era de necrezut, iar eu mă temeam tot mai tare, astfel încât – înainte de a aștepta să mi se înfigă cuțitul în spate – am mai făcut o oprire, pentru a merge cu ele la una din crâșmele acelea din scânduri vechi de lemn ca să bem ceva. Voiam să le văd mai bine fețele, ca să câștig încredere. „Glasul” cu siguranță nu m-a păcălit, iar îndoielile mele s-au risipit: nu a durat mult până când am schimbat chilia din mănăstire cu o cameră sărăcăcioasă dintr-o casă cu

cincisprezece prostituate. Trăiam cu ele, îmi dădeau bani, mâncare, haine și-mi îndeplineau orice dorință. În schimb, cereau de la mine binecuvântarea lui Buddha și sprijin prin meditație. Nu era greu de observat că aveau nevoie de asta, când veneau istovite dis-de-dimineată înapoi la mine, adeseori cu scârba oglindindu-li-se pe față. Auzeam apoi din gura lor niște povești care îmi dovedeau grozăvia *karmei* în ghearele căreia erau prinse.

Am devenit însă și eu cameleon. Cu ajutorul lor, am schimbat rasa monahală aspră cu haine de lux din mătase strălucitoare. Am ajuns una cu ele, iar ele mi-au pus numele „Baagh Wan” („Gură Dulce”). Dacă, la început, mai aveam pomirea de a mă apăra, am depășit-o curând cu ajutorul „glasului” lăuntric al maestrului meu, care îmi repeta mereu: „Fă ce faci, nu există drept sau greșit, totul este una”. „Asta a fost pentru mine adevăratul zen, aceasta – adevărata viață!”. Iar eu ascultam... acel glas, oricine ar fi fost în spatele său, și îmi continuam activitatea.

Ce se întâmpla, însă, cu mine? Mă sufocam tot mai mult în acest fel de viață, iar ruina trupească se prefigura. Trebuia să evadez din acel lăcaș al „dragostei”, întrucât eram asaltat adesea de tot mai multe fete. Totul devenea dureros și mă temeam să nu mă pierd în această casă. M-am întors, așadar, neras, mirosind urât și transpirat, după multe zile, la mănăstirea din pădurea de răsărit. Și numai drumul până acolo a fost un chin, pentru că autobuzul a luat foc, la jumătatea drumului, chiar lângă mine, și era cât pe ce să fiu ars. Toți au fugit, văzând cum explodează autobuzul. Un minunat spectacol al focului! Scăpasem de lucrurile mele și, din nou, am pornit desculț, cu tălpile arzând, pe nesfârșita stradă. Respingerea aprinsă, invidia veninoasă, pumnalele moralizatoare ale degetelor lor, disprețul ucigător al călugărilor „iluminați” – ar fi trebuit să le vedeți! Era o primire după cum mă

așteptasem, parcă special făcută pentru a-mi învia vechea ură împotriva „teologilor”. Îi vedeam ca pe niște farisei amărâți și lipsiți de suflet, care fac viața celorlalți un iad prin teoriile lor lipsite de viață. Doar eram obișnuit cu suferința – fusese vreodată altfel? Dumnezeuule, oare chiar nu exista adevăr, dragoste? De fiecare dată durea la fel de tare! Îi uram pe acești călugări la fel de tare cum mă disprețuiau ei pe mine. Dar încotro să mă îndrept? Unde să mai caut? Nu îmi rămânea decât calea tăcerii meditației, până ce voi deveni cine știe cât de bătrân.

Până la urmă, fiecare se preocupa doar de sine însuși. „Celălalt” nu era important, atât timp cât nu se numea Klaus Kenneth și nu încerca să provoace adevărul – ha, ha... răs amar și lacrimi uscate, care curgeau înăuntru, alcătuind *karma* mea. Trebuia să sufăr, să mă aflu în necaz, să mor, aceasta era *karma* predestinată mie. *Mai pen rai* era expresia în Laos pentru „pur și simplu așa este, n-ai ce face, *let it be!*”. Să-ți arăți sentimentele și mila erau semne de „slăbiciune” și de distrugere a imaginii. În locul acestora, se studiau mai degrabă învățăturile lui Buddha, cărțile cu vrăji ale lui Carlos Castaneda sau se ascultau casete cu învățăturile lui Bagh Wan, întemeietorul unei secte indiene. Toți erau niște uriașe monumente ale eu-lui.

În această suferință de neîndurat a strălucit pe neașteptate mila lui Hristos. Ca și cum Dumnezeu cel necunoscut, dar iubitor, voia să Se arate fiului său chinuit, El mă purta, atotștiutor, în tot felul de situații în care mi Se descoperea, ca să Îl recunosc. După acea primire „călduroasă”, eram atât de căzut sufletește, încât durerea m-a scos afară din mănăstire, din acel iad. Am sărit peste zidul înalt din spatele mănăstirii, am străbătut pădurea și am fugit, părăsit de toate duhurile cele bune, prin lanurile înalte de orez. Într-o singurătate lipsită de mângâiere,

m-am lăsat jos pe o bucățică de pământ uscat și – sfâșiat lăuntric – am cântit din adâncul sufletului împotriva acestui „îngrozitor univers”, care lasă fiare nimicitoare ca acestea să ajungă călugări. Apoi, am băgat, din întâmplare, mâna în buzunar și am simțit ceva tare, cu colțuri. Am scos afară acel lucru și am recunoscut un *Nou Testament* micuț, pe care îl aveam de la Maica Tereza, din Calcutta. De unde, mă rog, ajunsese acesta în buzunarul meu? Dumnezeu știe. În starea în care mă aflam, nu puteam să meditez – trebuia, însă, să-mi mut gândul de la ură. Am deschis, așadar, cărticica la întâmplare și am citit.

O femeie osândită la ucidere cu pietre a fost adusă de către farisei înaintea lui Hristos. Citind, am simțit de îndată că acești „tipi” nu-L puteau suferi deloc pe Iisus și că ei căutau să îl pună în încurcătură; ei erau pentru mine aidoma călugărilor din mănăstirea buddhistă. Mi-a stat inima-n loc când mi-am închipuit situația femeii. Își înșelase bărbatul (poate era și el unul din acei farisei fără inimă, care își bătea soția, înșelând-o pe ascuns, numind apoi faptele lui „dragoste”). Mă întâlnisem cu o mulțime de astfel de oameni în islam, și nu numai acolo. În fața unei „legi” atât de aspre, biata femeie chiar nu avea cum să scape – oare ce era în sufletul ei în acea clipă?! Puteam cu ușurință să mă pun în locul ei, în ultimele două zile săvârșisem lucruri mai rele – aș fi fost, deci, și eu condamnat la moarte, după legea lor, prin ucidere cu pietre. Gândul acesta mă durea și ceva se răzvrătea în mine. În adâncul meu credeam că noi, cei dați afară din societate de cruzimea și lipsa dragostei acestor farisei, care își etalau curăția și virtuțile, eram împinși tocmai de comportamentul lor spre anumite fapte. Eram oare chiar atât de „păcătoși” pentru că căutam mângâiere și afecțiune? Ni se cuvenea pentru asta moartea? Fariseii și călugării lipsiți de dragoste stăteau acum în față și

alcătuiau, prin „legea” lor, un zid de nepătruns. Erau prinși în ura lor și îi puteam vedea, stând acolo, cum se bucură la gândul sângelui ce va izvorî din femeie, așteptându-l plini de nădejde. Spectacolul va mulțumi morala lor drăcească. Astfel de spectatori nu ar da niciodată importanță argumentelor „noastre”, la fel cum nu ar da nici călugării buddhiști din spatele zidurilor groase ale mănăstirii, care își studiază cărțile „sfinte” în fața statuiilor lipsite de viață ale lui Buddha. Eram deznădăjduit și nu vedeam nicio ieșire din această situație. Mișcat până în străfunduri, îmi venea aproape să plâng. Am citit mai departe, și nu mică mi-a fost mirarea! Iată că a venit acest Iisus Hristos, fără să spună vreun cuvânt, și a scris ceva în nisip. Erau, oare, numele și păcatele celor ce țineau deja pietrele în mâni? Acum îi păcălise El pe ei? Și am auzit apoi răspunsul lui Hristos:

– Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei.

Imediat am fost cuprins de recunoștință și ușurare. Acum erau cu adevărat lacrimi în ochii mei, lacrimi de bucurie pentru o înțelepciune dezarmantă ca aceea pe care le-o arătase Hristos. Vedeam în imagini care mi se perindau prin cap cum, unul după altul, dădeau drumul la pietre, plecând în liniște de acolo. Vedeam cum capetele lor fumegă de supărare: Hristos le stricase jocul, iar ei aveau de gând să i-o plătească de cum li se va da prilejul. „Stricătorul de joc trebuie să creadă El Însuși asta”, astfel gândeau ei în inimile lor. Îi puteam vedea. Câtă ură pentru așa o dragoste!

Pentru o clipă, am simțit din nou acea apropiere și căldură de negrăit, la fel cum simțisem și în Hamburg înainte de a sări de pe balcon. Cu nădejde nouă, m-am cățărât din nou peste zidul tăcerii în interiorul mănăstirii și m-am retras în chilia mea. Nu am putut uita acea

„întâlnire” nici până în ziua de azi. Prea puternic fusese strigătul din lăuntru meu. Dar, după cum Buddha nu mi-a răspuns niciodată pentru că e mort, de data aceasta mi-a răspuns Cineva, o persoană care trăiește și care s-a sculat din morți – Cineva care părea să mă cunoască și să știe când nu mai am putere. Era uimitor felul în care îmi venea mereu în ajutor, la răstimpul potrivit. Însă eu eram încă prins în jungla suferinței mele și în Thailanda, și asta excludea creștinismul ca o alternativă adevărată. Cei șapte ani alături de acel „preot” nu se puteau uita ușor...

Am pătruns, deci, mai adânc în meditație și am atins, cu adevărat, o oarecare perfecțiune care aducea rezultate concrete. Într-o noapte, mi-am părăsit din nou trupul ca atunci, în Calcutta, și m-am privit din afară, ca pe un străin. Acest lucru era cu atât mai uimitor, cu cât mă simțeam ca „un gând”. Deveneam tot ceea ce gândeam. Am trăit de mai multe ori ceea ce istorisesc aceia care au fost în moarte clinică, despre întoarcerea la viață: pluteam printr-un tunel, ai cărui pereți erau alcătuiți din fețele, gândurile și întâmplările vieții mele, iar eu recunoșteam și cel mai mic amănunt. În același timp, mă îndreptam spre o lumină foarte puternică, dar rece. Totul părea să fie făcut doar din prezent. Trecutul și viitorul nu mai existau în acea stare. Totul *este*. Apoi, vedeam acea lumină orbitoare, iar în ea propriul meu chip, dar care fusese cuprins și în toate celelalte fețe din tunel, făcându-se o veșnicie văzută, trăită. Cuprins apoi de amețeală, cădeam, cădeam...

Într-o altă meditație, imaginea unei flori albe a crescut în mine, iar eu am început să plutesc. Trebuie că am șezut așa ore întregi. Când m-am întors din nou „în mine”, m-am ciupit ca să fiu sigur că mă simt și că sunt viu, am deschis ochii și... aveau o petală albă în mâna dreaptă! De unde apăruse? Nu am mai încercat să înțeleg. Să nu mă prind de nimic, să nu țin la nimic, aceasta era recomandarea lui Achaan Chan. *Let it go!* Am lăsat să se întâmple. *Mai pen rai.*

Nu exista însă numai partea ușoară, luminoasă, în care se oglindea creația sau chiar cununa creației. Nu, medalia avea și cea de-a doua față: acum veneau la mine în vizită și draci cu

**Nici ani de meditație în diverse forme
nu au adus rezultatele dorite.
În Wat Bung Wai (Thailanda)**

fețe groaznice. Mai îngrozitor decât atât, puteam vedea acele fapte cu ochii mei trupești. Aburi verzi pătrundeau prin zid, luau cele mai urâte chipuri și mă speriau de moarte. Nu aveam niciun fel de putere asupra lor, despre putința de a-i izgoni sau opri nici nu mai vorbesc. Se mișcau liber în jurul meu, până când aproape leșinam. După astfel de vizite ale groazei, eram mereu bolnav trupește. Eram „terminat”, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Presupunând greșit că această parte a „iadului” (*yin-yang*) era răul necesar din drumul spre libertatea lăuntrică, eu căutam activ și alte căi. Trebuia, pentru verificarea vizei, să merg mai des la Bangkok, unde am avut, în calitate de călugăr, acces la ceva ce este oprit cetățenilor obișnuiți. În timpul șederilor mele acolo, mergeam zilnic la autopsii într-un spital mare. Acolo am văzut – nu fără oarecare desfătare erotică – cadavre desfăcute și tăiate cu fierăstrăul. Doamne, trupuri frumoase se preschimbau sub cuțit și fierăstrău în figuri groaznice. Inima era scoasă, craniul se despica cu fierăstrăul, se deschidea pieptul... Acest fel de meditație, care îmi fusese

recomandat de maestru, încerca să-mi transmită că frumusețea e trecătoare. Ea nu era socotită de nimeni ca o formă de meditație, deși Achaan Chah explicase că despre asta e vorba. Nu întâlneam acolo niciodată vreun călugăr sau vreo *maichee*, vreo călugăriță, eram mereu singur cu medicul legist. Când acesta a ajuns să mă cunoască destul de bine, nu a ezitat să săvârșească, sub ochii mei, o groaznică siluire de cadavru. Mi-a înghețat sângele în vine în fața acelui comportament dezgustător. Scârbit peste măsură, am părăsit sala. Mi s-a confirmat aici, încă o dată, că oamenii sunt în stare de orice. Asta, deci, ne așteaptă după moarte! Atât va rămâne din trupul nostru atât de îngrijit și răsfățat! – mi-a rămas ca învățătură. Atunci, știam un lucru cu siguranță: mă aflam foarte departe de adevărata libertate lăuntrică și trăiam într-o teamă neconținută, adică în iad.

CAPITOLUL 11

ÎN ISRAEL

În acea perioadă, eram încredințat încă de faptul că va trebui să rămân până la sfârșitul vieții în Thailanda, la Achaan Chah, pentru a afla cândva, probabil la o vârstă foarte înaintată, pacea, dragostea și cunoașterea de sine. Totuși, am ajuns din nou la un punct în care am fost purtat înapoi în lume, în orașe, printre oameni. Nu puteam sta mereu în mănăstire să meditez. Era mai important pentru mine să trăiesc o perioadă mai îndelungată de făptuire, ca să văd dacă s-a schimbat ceva cu adevărat, dacă de această dată e posibil ca lucrurile să fie altfel decât în Bangkok și Pattaya. După cum se vede, păream să urmez unui glas necunoscut care-mi poruncea. Îmi rămănea însă ascuns cine mă stăpânea. Uneori părea să fie o putere bună, alteori una rea, ceea ce se potrivea chipului pe care mi-l făcusem despre „unitatea cosmică”. Cu experiența mea spirituală, care, între timp, ajunsese destul de bogată, mi s-a dat, fără șovăială – mai ales în Occident, unde oamenii sunt însetați de experiențele mai presus de fire și de cele ezoterice –, rolul unui „înțelept”. De undeva, mi se dăduse stăpânire asupra unor puteri care îmi îngăduiau să-i cârmuiesc și să-i subjug pe oameni după bunul meu plac. De ani de zile, nu mai întâlnisem pe nimeni care să nu cedeze în fața puterii și înrâuririi mele. Eram încredințat că mă pot juca „de-a șoarecele

**„Domul stâncii” sau „Cupola de aur”, al doilea loc sfânt
ca importanță pentru musulmani.
În fundal: biserica ortodoxă de pe Muntele Măslinilor**

și pisica” cu sufletele oamenilor – eu eram, desigur, pisica. Cel puțin așa credeam eu despre mine.

Atunci a venit, din nou, un semn mare de la Dumnezeu cel necunoscut mie. E drept că nu aveam o părere prea bună despre iudaism, pe care îl consideram a fi în aceeași oală cu creștinismul. Poate că dorința de a cunoaște iudaismul era născută din nevoia atingerii deplinătății, pentru a putea, mai apoi, să-l nimicesc, dar este cert că ceva – sau ar trebui, oare, să spun „Cineva”? – mă purta spre Israel.

Când am vizitat „Via Dolorosa” (Drumul Crucii lui Iisus Hristos, din vechea cetate a Ierusalimului), Biserica Sfântului Mormânt și alte locuri pe care oamenii le numesc „sfinte”, am simțit limpede cum trec prin mine valuri de energie. Totul era într-o oarecare măsură mistic, erau sentimente cunoscute care, bineînțeles, îmi plăceau. Iarăși și iarăși se năștea în mine vechea întrebare: am biruit, în sfârșit, moartea? Sunt de acum nemuritor? Prin

urmare, dacă voiam să aflu, trebuia să provoc din nou moartea. Trebuia să aflu dacă sunt mai puternic sau dacă teama de moarte încă mă stăpânește. Am făcut ceva ce se numește, în mod obișnuit, „commando-ul înălțării”.

O prietenă din Tel Aviv mi-a lăsat mașina ei pentru două săptămâni, iar eu am condus drept spre linia de demarcație dintre Liban, Siria și Israel – sus, sus, pe înălțimile Golanului, cam 100 de kilometri pe linia de front, pe lângă un gard de sârmă ghimpată, printre tancuri camuflate. Soldații israelieni mă alungau mereu cu armele lor și mă avertizau că dincolo de graniță se trage fără șovăială asupra oricărui lucru ce mișcă, iar eu aveam la mașină o plăcuță galbenă cu număr de Israel. Inima îmi bătea mai repede, dar trebuia să trec pe acolo. Voiam să știu dacă pot fi ucis. O putere mă împingea mai departe: prin praf, noroi și tufişuri îmi căutam drumul fără hartă, mereu de-a lungul gardului de sârmă ghimpată, singur, provocator, încăpățânat sau naiv. Dacă aveam să mor, atunci așa îmi fusese dat. Nu am fost niciodată în stare să fac lucrurile pe jumătate. Trebuia să știu sau să mor. Altă cale nu exista.

Localități ca, de exemplu, Qunitra de pe înălțimile Golanului, ce fuseseră rase de pe fața pământului, zăceau ca o nălucă în ruine, lăsând să se nască în mine imagini ale copilăriei mele din Germania bombardată, de după război: micul Klaus, care se juca printre ruinele orașelor arse, flămând și bând din bălțile de ploaie. Mi s-a făcut pielea ca de găină. M-a cuprins aici groaza de război și o teamă de moarte rece ca gheața. Am gonit cu viteză maximă de pe culmile Golanului în jos, în interiorul păzit al țării – din nou fugind de moarte – până la Ierusalim. Dar tocmai acolo am fost lovit, cu totul neașteptat, de un alt „fulger”.

Cum să spun? Când am mai mers o dată pe „Via Dolorosa”, mi s-a întâmplat să simt și mai puternic acel sentiment neobișnuit că mă aflu „acasă”. Totul îmi părea într-un fel cunoscut, de parcă aș fi crescut aici, de parcă ar fi fost amintiri din cea mai fragedă pruncie, *déjà vu*. Fusesem, oare, evreu într-o viață anterioară? Credința mea asiatică în reîncarnare făcea posibil acest lucru. Totul era ca învăluit de negură. Nu puteam vedea nimic limpede. Trecând pe lângă numeroasele magazine de suveniruri, de parcă drumul spre Rai ar duce prin iad, eram împins din spate spre Biserica Sfântului Mormânt (*Holy Sepulchre*). Dacă nu de mult îi trecusem pragul ca turist, în scurt timp aveam să fiu marcat acolo în cu totul alt fel.

Conducătorul meu nevăzut m-a purtat într-unul din numeroasele paraclise laterale, „Capela Flagelării”. Acolo m-am așezat să mă odihnesc câteva clipe, lăsându-mă pradă gândurilor, când, deodată, a năvălit înăuntru un grup de pelerini însoțiți de un preot. S-a săvârșit o slujbă, iar eu am văzut cum fețele încordate și obosele ale pelerinilor, care se ascuseseră – ca și mine, poate – de arșița de afară și de propriile griji în această capelă răcoroasă, se luminau. Încă nu puteam bănui ce avea să se întâmple în curând. Câteva clipe mai târziu, când preotul le-a dat

pelerinilor cuminecătura, care nu înseamnă altceva decât „comuniune”, am fost cuprins deodată, ca în transă, de o putere care m-a ridicat de la locul meu, mi-a mișcat picioarele și l-a dus pe Klaus în față, pentru a primi „comuniunea”. Dacă toată viața mea de până atunci fusese numai singurătate, acum aveam părtaşie cu Cineva necunoscut. Unele fețe m-au privit gânditoare.

Asta încă nu era tot: când au părăsit pelerinii încăperea, aceeași putere m-a purtat înapoi la locul meu din capelă. Îmi era peste puteri să părăsesc lăcașul. Aveam sentimentul că nu mai sunt stăpân pe trupul meu, ba chiar că nu mai sunt în trupul meu. Am lăsat totul la voia întâmplării. Imediat după aceea, a năvălit un al doilea grup de pelerini în capelă, iar eu am participat – fără să fi căutat sau să fi dorit asta – la o a doua slujbă. De data aceasta, am simțit în mine un mare adânc, iar eu pluteam de parcă n-ar mai fi fost spațiu și timp. Îmi simțeam inima bătând tot mai tare. Apoi a venit surpriza, când am fost purtat pentru a doua oară spre „comuniune”. Aici trebuie că a strălucit pe chipul meu o lumină deosebită, pentru că, înainte să părăsească încăperea, unii dintre pelerini au venit la mine și mi-au cerut să mă rog pentru ei sau pentru copiii lor. Eu mă simțeam amețit și abia dacă îi ascultam. Această stare de „transă”, ce nu se putea asemăna defel cu „extazele” din India sau Thailanda, ascundea în sine putere, căldură și pace. Într-altă parte, aș fi crezut că oamenii își bat de mine, dar în condițiile date nu am simțit nimic de felul acesta. Ce se întâmpla cu mine? Nu aveam niciun răspuns la întrebarea asta. Și nici eu nu puteam să le răspund oamenilor, încuviințam din cap. Era ca o minune – eram pe deplin prins de cele ce se petreceau în mine. Trebuie că aveam o „conductă” foarte lungă, pentru că acel Cineva sau Ceva nu îmi dădea voie nici acum să plec de lângă El. Nu se spune oare că „toate lucrurile bune sunt trei”?

Acea „Putere” m-a purtat, aşadar, pentru a treia oară înapoi la locul meu. Şi din nou m-am lăsat în voia întâmplării, pentru că niciodată nu mă simţisem aşa de ocrotit şi fericit. În această capelă era ca pe bandă rulantă: încă un grup de credincioşi, încă o slujbă. De data aceasta, am simţit o căldură de negrait în mine, mult mai puternică decât cele două trăite până atunci. Această prezenţă a pus cu totul stăpânire pe mine. În timp ce mă uitam asupra mulţimii de pelerini, mi s-a părut că-l simt deodată pe fiecare dintre ei în sufletul meu: întreaga lor suferinţă, grijile şi durerile lor, pe toate le purtam şi le împărtăşeam cu ei în acea clipă. Durerea lor era durerea mea. De data aceasta, trăirea împreună cu întreaga lume era adevărată. Adânc mişcat, am fost purtat pentru a treia oară la „comuniune”, la unitatea cu cei „săraci” şi „slabi”, pe care înainte, în mândria mea, îi dispreţuisem. Şi ceea ce era cu neputinţă a avut loc. Acum, toţi pelerinii din grup au venit la mine, mi-au strâns mâna, m-au atins şi mi-au cerut din nou să mă rog pentru părinţii, copiii şi familiile lor, pentru grijile şi dorinţele lor. Doar preotul mă privea cu neîncredere. Deodată, am ameţit aşa de tare, încât a trebuit să mă împleticesc spre ieşire, în lumina grea, ca să nu pierd contactul cu realitatea. Binele mă copleşise...⁶

Am coborât direct spre moscheea „Domul de aur”. Orbit de lumina puternică a zilei, am intrat în al treilea loc sfânt pentru musulmani (după Kaaba din Mecca şi după

⁶ Cititorul ortodox trebuie să vadă în această împărtăşire a lui Klaus într-o capelă franciscană o economie a lui Dumnezeu în lucrarea tainelor din afara Bisericii, şi nu o încălcare a predaniei drept-slăvitoare şi a cuvintelor Sfinţilor Părinţi. Aici (ca şi în celelalte întâlniri ale lui Klaus cu Hristosul cel ipostatic) avem de a face un har chemător, nu sfinţitor, care îndrumă cu dumnezeiască gingăşie şi smerenie spre desăvârşirea din Dreapta-slăvire; este acel har care i-a chemat „acasă” pe toţi marii convertiţi la Ortodoxie din ultimele veacuri, şi nu numai. (n.red.)

orașul Medina) și am coborât în adânc, unde am meditat două ore pe stânca de pe care se spune că s-a suit Mohammed la cer, împreună cu calul său. Uimitor, în timpul meditației am rămas nevăzut pentru paznici. Doream să simt și aici „puterea” care se găsește în astfel de lăcașe. Nu am găsit însă nici pace, nici liniște. În locul lor, se răspândea tot mai tare în mine un sentiment al urii. Iar violența ce mi-a fost dat imediat să o trăiesc era în întregime izvorâtă din firea omenească: de îndată ce și-au dat seama de prezența mea, la sfârșitul meditației, după destrămarea scutului nevăzut ce mă acoperea, paznicii furioși m-au alungat cu strigăte și amenințarea mitralierelor. Ocări și blesteme grele zburau în urma mea, și nu mult le-a lipsit să mă omoare pentru că îndrăznisem ceea ce probabil că nimeni nu mai îndrăznise în ultimii 1300 de ani, și anume, să stau pe stânca lor „cea mai sfântă”. De Paștile anului 2000 am re trăit acolo aceeași ură, plină de invidie și dispreț la adresa oamenilor, îndreptată asupra celor de altă credință. Hoții de tron pur și simplu nu își arată bucuroși cărțile.

Aceasta era varianta islamică de comuniune.

Punctul central al sfințeniei pentru creștinii din Ierusalim, Biserica Sfântului Mormânt de pe Golgota

CAPITOLUL 12

BUDDHA A MURIT

Între timp, fiind în al doilea an de practicare a buddhismului, am hotărât să mă retrag pentru totdeauna din lume ca să mă pot adânci în ceea ce este cu adevărat important pentru viață. În pofida învățăturilor lui Buddha și ale lui Achaan Chah, nu-mi găsisem libertatea și pacea lăuntrică, dar nu puteam și nu voiam să renunț la nădejdea că le voi afla, dacă nu mai devreme, atunci măcar pe la 80 de ani. Hotărârea mea de a rămâne, dacă trebuia, până la sfârșitul vieții în mănăstirea din Thailanda era de nestrămutat. Am zburat pentru ultima oară înapoi în Europa ca să-mi iau rămas bun de la puținii cunoscuți pe care îi aveam în Elveția, la Fribourg. Era pe la sfârșitul anului 1979. Achaan Chah mi-a dăruit, până la întoarcerea în mănăstire, două diamante ca „zalog”; nu se obișnuia ca cineva să părăsească mănăstirea. Acele pietre prețioase le-am dăruit unor vechi și foarte buni prieteni din Hamburg, Petra și Norbert. Mai târziu, cei doi mi-au povestit că au dat cele două pietre pentru a fi examinate și aveau, într-adevăr, o valoare foarte mare. Apoi, le-au învelit și le-au așezat într-o cutiuță de metal. Când, după o vreme mai îndelungată, au deschis cutiuța, nu au găsit în materialul cu care înveliseră pietrele nimic altceva decât două grămăjoare de cenușă! Oare nu era și acesta un semn? Se arăta Dumnezeu din nou în viața mea?

Pentru mine, însă, el părea să aibă un alt rost. Privind înapoi, trebuie să spun că dacă L-aș fi înțeles pe Dumnezeu, atunci m-aș fi înțeles și pe mine și m-aș fi scutit de multă durere. Aceasta, însă, e doar teorie. Din păcate, eu eram orb față de tot ce însemna creștinism; și atunci, ca și înainte, ceea ce mă oprea să mă alătur „comuniunii” lor era fățărnicia lor vădită.

Ucigător în acea orbire a mea era faptul că în toate mă lăsam înrâurit de trăirile și patimile mele. Astfel, din necunoștință, îmi aduceam mereu noi vătămări. Nu știam niciun alt „Domn”. Nu am întrezărit, așadar, că o iau din nou, pentru a nu știu câta oară, pe un drum greșit atunci când, cu puțin înainte de clipa întoarcerii mele în Thailanda, o fată frumoasă s-a îndrăgostit „nebunește” de mine. Bineînțeles că un astfel de lucru este bineplăcut oricărui bărbat tânăr, eu, însă, am fost îndeajuns de deschis cu ea încât să îi mărturisesc că nu știu nimic despre dragoste, dar că nu pot rezista sexului. Fapt e că nădăjduiam ca prin această relație pățimașă să sporesc în iubire. Am primit să trăiesc împreună cu ea, nutriend gândul ascuns de a mă întoarce în mănăstire, dacă lucrurile nu vor merge. Pentru prima oară după 12 ani, în 1979, m-am „așezat” undeva.

Împreună cu încă o prietenă, am închiriat un conac de țară în apropiere de Fribourg, într-un ținut frumos ca o vedere poștală, din apropierea lacului Greyerz. Mica noastră comunitate promitea multe la început, fiind plină de nădejde. Și mai bine a fost când mi-am găsit de lucru ca profesor într-o vestită școală particulară din Greyerz. Acolo primeam, în sfârșit, bani buni. Raiul părea la o aruncătură de băț, dar nu se lăsa prins pentru că eu nu mă gândisem că puterile nevăzute și dracii, al căror ajutor îl foloseam pentru a subjuga alte persoane, mă puteau alege pe mine ca jertfă, așteptând clipa potrivită ca să

mă atace. Ei nu îmi dădeau pace. Comuniunea a ajuns despărțire, înțelegerea – dezbinare. Viețuirea împreună s-a preschimbat în singurătate. Într-un cuvânt, au sosit ucigașii...

Prietenele mele nu s-au lăsat prea multă vreme orbite de mine – trăiam prea apropiați, astfel că au început să întrezărească tacticile mele de *guru*. S-au preschimbat într-o oglindă, în care se răsfrângea neomenescul făcăturilor mele. Undeva, în adâncul meu, știam că ele au dreptate cu muștrările lor aspre. O parte din imaginea pe care o aveam despre mine s-a sfărâmat, iar eu am simțit că sunt purtătorul unei măști, în spatele căreia încercam să mă ascund. Cu mare bucurie aș fi ieșit din acest joc primejdios și chiar din propria mea piele, însă nu mai puteam de mult să fac aceasta, după cum aveam să întrezăresc cu groază. Îi chemasem pe draci la mine, ca odinioară mama mea, iar acum ajunsesem următoarea generație blestemată de Dumnezeu. Și mama încercase să iubească, răspândind însă în jurul ei numai nefericire și spaimă. Eram propriul meu rob. Aceasta era cea mai rea temniță, căci din ea nu exista scăpare! Erau zile în care fetele cu care locuiam erau cuprinse de durere și la o simplă privire de-a mea! Din ochii mei țâșneau pumnale. Era cutremurător, pentru că eu doream tocmai contrariul. Ceea ce mi-a fost dat să aud de la prietenele mele a făcut ca întreaga construcție filosofică buddhistă să se topească precum zăpada la soare. Din nou, clădisem pe nisip! „Fii atent la ce vorbești și ai grijă la ce faci!” Nu a fost nevoie de mai mult ca să mă încredințez că eu însumi sunt un fariseu, care nu are în lăuntrul său nici dragostea, nici pacea propovăduite altora. Întregul buddhism a zburat peste bord. Of, durere negrăită, of, dezamăgire blestemată! Învățătură morală, teorie a poruncilor, teologie... în trei ani și jumătate nu întâlnisem nici măcar un buddhist care să fie liber. Toți erau mari

maestri cu vorba, niciunul cu fapta. Dar tocmai fapta este atât de propovăduită în *zen*. Pentru ce, dar, n-a ajuns nimeni la liman? Oare calea este limanul? Lipsește mila? E calea greșită? Binele și răul sunt unul și același lucru? Nu voiam lămuriri, voiam să trăiesc! Pur și simplu, să trăiesc... și să iubesc!

Prietenele mă părăsiseră, iar eu mă zbuciumam singur zi de zi. Fără un țel duhovnicesc sau religios, viața îmi părea lipsită de rost și de scop, o lăncezire în voia sorții. Nu mai exista nicio filosofie care să mă poată purta mai departe. Ajunsesem la capăt, cu mâini deșerte și cu inimă pustiiată, deopotrivă și cu cea mai groaznică descoperire, aceea că nu există libertate și că, în toată lumea, teologiile au dat greș. Aceasta a fost una dintre cele mai cumplite stări de pe calea mea. Toate teoriile îmi păreau mincinoase și nu aveam niciun liman în fața ochilor.

Însă dracii încă nu terminaseră cu mine, astfel că mi-au suflat la ureche un alt „mântuitor”: m-am dăruit alcoolului, mă ameteam, parte de bună voie, parte silit, crezând că îmi va ajuta să port deșertăciunea de nesuferit a așa-zisei mele vieți. Idiotenia mea și a celorlalți – aceasta era oare „unitatea universal-cosmică”? Nedreptatea lumii, dorința de putere, pofta de curvie, băncile care au luat locul bisericilor, nimicirea globală, cine le poate îndura fără a ajunge depresiv sau agresiv? Cantitățile mari de alcool pe care le luam în mine aveau să ducă, mai devreme sau mai târziu, la sinucidere; trupul meu începea să se răzbune, păraginindu-se din ce în ce mai mult. Mă năruiam și eram surpat fără milă, ca o veche ruină.

Singurătatea a pus din nou stăpânire pe mine și numai diavolul știe cum aș fi putut ieși din asta, dacă o ieșire era posibilă... Nu eram departe de a mă preschimba eu însumi într-un drac. Și, cu adevărat, aveam momente de bucurie când puteam să „smulg” sufletele altora, de

parcă aş fi avut colţi de vampir. Acesta era felul meu de a mă purta, doza mea de „heroină”, singurul lucru care mă mai oprea să îmi trag un glonţ în cap. Trăiam din vieţile altor, le sugeam vloga, lăsându-i apoi să cadă. Ca *guru* autoproclamat, căutam să-i înrobesc pe oameni, să le subjug voinţa, la fel cum făcuse acel om cu mine înainte cu 20 de ani. Fără de odihnă, hăituit şi chinuit lăuntric, goneam de la victimă la victimă, în discoteci, cluburi de noapte şi plaje, peste tot, prin toată Europa. Ajunsesem o făptură a nopţii, trăind mereu în teamă şi în căutare de victime. Sub mantia unui „înţelept”, aduceam suferinţă, nimicire, destrămare între oameni, fiind, totuşi, eu însumi cel mai nenorocit dintre toţi. Doar prin privire, cu ajutorul maestrului meu şi al dracilor săi, făceam ca „prietenele” mele să se zvârcolească pe jos de durere, ca viermii prinşi în cârlig. Strigătul din lăuntru nu era, însă, mai puţin dureros, deşi nimeni nu îl auzea.

Am început anul 1981 fără să mă fi apropiat măcar cu un pas de mine însumi. Dimpotrivă, păream să mă îndepărtez tot mai mult de mine. Nu era foarte mult, pentru 36 de ani. Cunoscusem din interior mişcarea Hare-Krishna, al cărei sediu central din apropierea Frankfurtului îl vizitasem şi al cărei conducător indian era un bun prieten de-al meu, iar ceea ce trăisem acolo nu putea fi răspunsul. Şi în centrul lumii lor, în India, în apropiere de Calcutta am fost păcălit. Toate erau nişte prostii care prindeau la tinerii aflaţi în pubertate, care nu reuşiseră să scape de crizele adolescenţei sau care fuseseră prinşi altcumva în mrejele vreunui *guru*. Într-un fel, mi-era milă de aceste făpturi vrednice de dispreţ. Nu foarte diferite erau metodele inchizitoriale ale „Bisericii Scientologice” din America, flămândă de bani, sau ale conducătorilor sectei Moon din Coreea, însetaţi de putere. La fel de puţin ajutaseră învăţăturile lui Carlos Castañeda sau ale lui

Baghwan Rajneesh, în care mă încrezusem odată. Și cum putea spune un umflat pe nume Guru Maharadj-Ji, care avea atunci 16 ani, că este reîncarnarea lui Dumnezeu, când certurile interne pentru putere dintre ei vorbeau de la sine? Oare exagerez când spun că fusesem pe la cei mai importanți „maeștri” de pe pământ? În orice caz, în culise se găseau peste tot aceleași lucruri: putere, sex, bani – cel puțin una dintre acestea se afla în spatele fiecărei mișcări. Înrobirea, înrăurirea și subjugarea adepților – asta numeau ei libertate. Nici pe „curtenii” de la Vatican nu i-am cunoscut sub un alt chip.

Nici lectura sau studiul cărților de psihologie sau filosofie, nici pedagogia de la Universitate, nici identificarea cu marxismul sau cu anarhia nu m-au ajutat prea mult pe mai departe. Pe toate le lepădasem, la sfârșit, ca neroditoare, iar acum eram deșert, nu mai exista nicio școală și niciun profesor pe lumea asta care să mă poată ajuta. Încercasem toate drumurile până la hotarul morții, ajungând la încredințarea că libertatea și pacea nu există. Viața e un vis urât și un lanț al suferinței.

La toate acestea s-a adăugat înțepirea vizitelor drăcești, care mă chinuiau noaptea. Adeseori, nu mai îndrăzneam să deschid ochii de frica chipurilor lor schimonosite. Urmările vrăjitoriilor mele mă ajunseseră, iar eu mă înăbușeam din zi în zi tot mai mult. Lațul nevăzut din jurul gâtului meu se strângea regulat, după fiecare pas în direcția greșită, iar acum era aproape să mă sugrume. Erau clipe atât de pline de singurătate și deznădejde, încât aproape că am vrut s-o sun pe mama să-mi vină în ajutor, dar nu am avut puterea de a ridica telefonul din furcă, deși m-am topit de disperare o jumătate de oră, ce mi-a părut nesfârșită, stând în fața lui. Duhul meu era paralizat, brațul meu la fel, toate erau moarte în mine. Nu mai aveam pe nimeni și nimic.

Sosise clipa ca vrăjmașul meu să dea atacul final. Nu îi mai ajungea să îmi stăpânească sufletul, ci îmi dorea și trupul, așa că mi-a trimis gânduri care îmi făgăduiau libertatea și pacea lăuntrică, fiind de fapt doar șiretlicuri mincinoase. Moartea mea trupească și preschimbarea mea într-un drac care să-i slujească la nimicirea lumii ar fi fost biruința lui. După cum mi se părea și după cum arătam eu, diavolul părea să aibă în mână toate atuurile. Învățăturile oculte și ascunse ale indienilor, puterile vrăjitoarești ale băștinașilor din America de Sud erau ultimul lucru de pe lumea asta pe care încă nu îl încercasem în deplinătate. Acolo deci, peste ocean, pe celălalt continent, trebuia să găsesc răspunsul. Cum de nu mă gândisem mai devreme la asta? O nouă nădejde îmi dădea aripi...

CAPITOLUL 13

ÎN AMERICA DE SUD

O lume la care visasem de mic copil: America de Sud, Anzii, Amazonul, pieile-roșii, mistica, *makumba* și vrăjitoria. Eram pe deplin încredințat că acolo voi găsi adevăratul „spiritism”, adevărata magie și vrăjitorie, culte aduse din Africa, stări de extaz și lucruri mai presus de fire. Cunoșteam puterea extazului din dans, pe care îl folosisem încă din tinerețe ca pe o armă de seducere a fetelor. În America de Sud aveam de căutat, deci, drumul spre viață, spre lăuntru meu. Cel mai vechi vis al meu urma să se îplinească. Plin de nădejde, am hotărât să zbor spre Peru. O dată ajuns acolo, voiam să văd ce urmează și încotro mă vor purta duhurile mele.

În viziunea Cerului, însă, starea mea era tocmai pe dos. Acolo „sus” părea să se știe că mă îndreptam direct spre brațele deschise ale morții, astfel că acel „Ceva” a hotărât să intervină. Iată ce s-a întâmplat:

După doi ani și jumătate petrecuți în Thailanda, în mănăstirea lui Achaan Chah, prietena mea din Tübingen, Ursula, care îmi era acum ca o soră, a trecut la creștinism. Așa ceva era de necrezut pentru mine! Primise cartea „*Mărturisirile sincere ale unui pelerin rus*”⁷. În ea

⁷ În română, *Pelerinul rus - Mărturisirile sincere către duhovnicul său ale unui pelerin rus, cu privire la rugăciunea lui Iisus* (Sophia, 2002). (n.red.)

este înfățișată „rugăciunea lui Iisus” și roadele pe care aceasta le are asupra celui ce o săvârșește. În loc de a medita cu numele lui Buddha, ea se ruga acum cu cuvintele: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă”. Nu a fost nevoie să aștepte prea mult timp până să simtă lucrarea rugăciunii. Apoi, după ce a fost vizitată de un misionar creștin, L-a primit pe Hristos ca Domn și Stăpân al vieții.⁸

La scurtă vreme, a început să îmi scrie un șir de scrisori din India, unde locuia într-o familie creștină. Conținutul acestora era Iisus Hristos, creștinismul și altele asemenea. Întrucât astfel de mesaje chiar nu erau pe lungimea mea de undă, voiam să le rup, dar, în același timp, rupeau și ele ceva în mine, rupeau învelișul unor răni vechi și dureroase. De parcă „sora” mea ar fi simțit ceva sau de parcă ar fi fost trimisă de Dumnezeu pentru a împiedica răul ce avea să urmeze, ea s-a ivit în Fribourg cu puțin timp înainte de plecarea mea spre America de Sud, pentru a-mi povesti despre „minunatele ei trăiri cu Iisus”. În timp ce-mi vorbea, am observat un lucru: expresia feței i se schimbase. O cunoșteam îndeajuns de bine și de destul timp încât să știu că nu e o persoană care vorbește doar de dragul de a vorbi, care să arunce cu cuvinte doar de dragul de a nu tăcea. Cu atât mai mult m-au lovit cuvintele ei, când m-a avertizat stăruitor:

– Klaus, dacă nici acum nu vrei să înțelegi unde e adevărata viață și, în pofida tuturor avertizărilor, ești hotărât să zbori, atunci poți fi sigur că vei nimeri chiar în ghearele acelor duhuri pe care le-ai căutat toată viața.

– Păi, asta nu poate fi decât un lucru bun...

– Dar trebuie să știi ceva: acelea sunt duhuri ale nimiciii, ale morții. Și, pentru tine, asta va însemna moartea!

⁸ Mai târziu, fosta soție a lui Klaus a trecut la Ortodoxie și este acum monahie. (n. red.)

În sufletul tău ești mort de mult, dar dacă pleci acum spre America de Sud, ești în primejdie să fii atacat de ele și să mori și trupește.

– Oprește-te odată!

Ea, însă, nu s-a oprit.

– Te avertizez cu toată stăruința. Klaus, de acolo nu te vei întoarce viu! Te rog, nu pleca în America de Sud, ci vino la noi, la adevărații creștini trăitori. Adevărata viață și tot ceea ce atât tu, cât și eu am căutat mereu, găsești doar în Iisus.

Vorbind cu atâta stăruință și încredințare, puțin a lipsit să mă las convins de vorbele ei. O putere străină a avut, însă, grijă să rămân „tare” – nu puteam și nu voiam să renunț la „vechiul meu vis”. Fusesem cuprins de o stare febrilă, plină de patimă. Trebuia să mă „supun”, deși, deodată, un glas grijuliu din mine a început să mă avertizeze asupra unei primejdii ce stătea ascunsă în negură. Simțămintele mele erau mai degrabă împărțite când mi-am cumpărat biletul de avion, după plecarea ei. Din nefericire, se va adeveri că ea avusese dreptate.

Înainte de a-și lua rămas bun de la mine, mi-a dăruit o cruciuliță de aur, urându-mi ca ea să mă păzească de rău. Am primit-o mai mult din superstiție, dar și pentru că era de aur! Pe lângă asta, mi-a mai lăsat cartea ei „Das Kreuz und die Messerhelden” („Crucea și Eroii-cuțitari”). Era povestea lui Nicky Cruz, fost conducător de bandă din New York, care, de asemenea, se convertise la creștinism. Această carte a devenit lectura mea de călătorie. Apoi, soarta și-a urmat cursul. Câteva zile mai târziu aterizam la Lima, în Peru. Am cercetat locurile nu ca un turist obișnuit, ci sondând atmosfera spirituală cu ajutorul antenelor mele lăuntrice. De unde voi primi „vestirea”? Oare tainicul oraș Machu Picchu și piatra sa „fermecată” era cel ce mă atrăgea ca un magnet? Nu. O putere

neînțeleasă mă împingea, neîndoielnic, spre nord. În deșertul de nord din Peru? Nu, nici aici nu m-a făcut nimic să mă opresc. Mai departe, deci. Simțeam că devin tot mai neliniștit și mai nerăbdător. În timpul șederii mele în Ecuador, a sosit mult-așteptata invitație de a-i vizita pe indieni în satul lor din munți. Am urmat căpetenia în casă, fiind conștient de onoarea și privilegiul de a fi primit de ei. Pentru o clipă, m-am crezut la destinație.

Surpriza a venit, însă, în mijlocul unei discuții lungi și aprinse. Ca printr-o lovitură de sabie, orice legătură dintre mine și indieni a fost curmată. Nu mai eram în stare de nicio participare la ceea ce se petrecea în jurul meu. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Deodată, n-am mai putut privi pe nimeni în ochi – era la fel ca în călătoriile pline de groază pe care le făcusem cu zece ani în urmă, sub influența drogurilor. Comunicarea fusese sugrumată. Într-o clipită, am devenit neliniștit, hăituit și răscolit lăuntric. Era o stare în care simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare, că sunt târât de un talaz. Cuprins de spaimă și fără a spune un cuvânt de rămas bun, am ieșit val-vârtej din cabană, din satul indian, gonind pe munte în jos, îndreptându-mă spre Nimic... Fugeam, fugeam și iar fugeam. Era ca și cum un magnet uriaș, de care nu există scăpare, m-ar fi atras fără oprire înspre el.

Cu mare greutate am ajuns la granița cu Columbia, simțind, la intrarea în vamă, cum o deprimare aproape bolnăvicioasă îmi dă târcoale. Asta se petrecea în mine sau era ceva de la duhul locului? Totul în mine părea a fi gol, încremenit, rece și stins. Of, de aș fi avut măcar o licărire de simțire în suflet, în inimă, de câtă suferință aș fi scăpat! Căci ceea ce îmi stătea înaintea avea să întreacă toată suferința de până atunci. Spun „simțire” pentru că Dumnezeu încă mai căuta, cu toată puterea și limpezimea, să pătrundă în sufletul meu, ca să mă întoarcă

din drum. Atunci aş fi înţeles şi de unde vine inspiraţia pentru un cântec, pe care El mi l-a insuflat în drumul meu spre braţele deschise ale morţii. Dacă aş fi citit măcar versurile cu puţină atenţie şi cuget curat, poate că aş mai fi avut timp să mă feresc. În textul acestui cântec, pe care l-am scris noaptea în jurnalul meu, ţinând lanterna între dinţi, în timp ce eram zguduit de autobuzul ce trecea prin hârtoapele de pe străzi – al cărui conţinut, însă, nu l-am luat în seamă –, stătea scris tocmai ceea ce avea să mi se întâmple în continuare. Din păcate, nu am înţeles nimic din el şi, astfel, a ajuns să fie prea târziu ca să mai pot scăpa de primejdia ameninţătoare ce mă păştea.

Abia după ani, când am înregistrat acest cântec pe al doilea album muzical, mi s-au deschis ochii şi am înţeles cât de orb fusesem. Acesta este cântecul în versiunea originală; astăzi l-aş numi „Cântecul fiului risipitor”.

O cale lungă

*Am străbătut toate aceste căi greşite
Crezând că am dreptate
Mă-ntorc acum pe-această cale lungă
Prin colbul străzilor şi noapte.*

*Credeam că-s înţelept
Că mă vor elibera căile mele
Dar pe drum am înţeles
Că te rănesc pe TINE şi mine.*

*Nu pot să-ţi zic „bun rămas”
A te lăsa mă-ndurerează
Nu ştiu de ce-s mereu purtat de vânt
Din nou sunt singur şi mâhnit.*

*Muți ani mi-a fost căutarea fără de liman
Căutând DRAGOSTE din miazăzi în miazănoapte,
Dorindu-mi să pot rămâne cu TINE chiar aici
Fără a goni neîntrerupt.*

*Cum m-am purtat îmi pare rău
Iar ce-am făcut a fost greșit
Poți TU ierta, poți tu uita?
De da, vom crește împreună tari!*

*Mi-am risipit prea mult din timp
Virtutea mi-am dat-o pe-un ban,
Odată eu voi reveni
Sa văd de încă mă dorești*

*Dar nu-i ușor să mă întorc
Căci am crezut în ce făceam
Pierdut am fost pe calea mea
Dar acum știu, fi-vom UNA.*

Fără a bănuî nimic rău, am ajuns noaptea la Bogotá, capitala Columbiei, unde am fost înghițit neîntârziat în vîrmuiala celor 8 milioane de locuitori ai săi. Peste tot domnea un „aer greu” și, încă de la sosirea în oraș, am simțit cum toate sunt îmbibate de tâlhării și criminalitate – pentru a simți asta nu era nevoie de o sensibilitate ieșită din comun. Magazine mici și mari erau păzite de oameni înarmați cu pistoale. În cinematografe, doar filme violente. Reviste de benzi desenate, impregnate, și ele, de violență. Mafia drogurilor și capii ei erau doar o parte a corupției. Nici măcar eu nu mă simțeam bine în acest oraș, iar luarea la cunoștință cu brutalitatea lui nu s-a lăsat mult așteptată. Traversam un bulevard larg, trecând printre mașini, când deodată, un tânăr, venind din spate ca o

umbră neagră, s-a repezit asupra mea și mi-a smuls lăntîșorul cu cruciulița de aur de la gât. La fel de neașteptat cum venise, tot așa a și dispărut într-o clipită în vînzoleala traficului. Toată întîmplarea a căzut ca o bombă peste mine. Nu pierderea materială era însă cea care mă frămînta. Era mult mai rău – devenisem oare superstițios? În acea clipă eram pe deplin încredințat că prin pierderea crucii pierdusem și „ocrotirea” de care îmi vorbise prietena mea. Încă mai stăteam pe loc, înnegurat și de parcă aș fi prins rădăcini, când a intrat în mine un gând nimicitor: de acum sunt lipsit de apărare și „gol”, expus oricărui duh care ar vrea să intre în mine.

Am fost cuprins de un cutremur lăuntric. Cu viteza fulgerului zburau prin capul meu prezicerile prietenei mele. Încă mai stăteam în mijlocul străzii, tremurînd pînă la ultima celulă a ființei mele. Învățasem de mult că nu există întîmplare. De acum înainte, totul avea să fie foarte serios. Clipa anunțată sosise, iar de acum trebuia să mă păzesc cu toată gîrja.

Trebuia să fac ceva ca să ies din starea de încremînire, așa că am mers la poliție pentru a primi cel puțin un document de asigurare. Ceea ce mi-a fost dat să văd și

să aud la acel post de poliție a fost însă o lovitură nu mai puțin dureroasă:

– Tinere domn, vă sfătuiesc să vă dați jos ceasul de la mână. Avem mai multe cazuri pe săptămână când tâlharii retează brațul victimelor pentru a le fura ceasul. Femeilor le fură cerceii cu jumătate de ureche cu tot. Știți dumneavoastră, violența din țara asta este, din păcate, foarte mare...

Am spus deja: violență în revistele de benzi desenate, în cinematografe și în școli, controale pe stradă, *pistoleiros* care patrulează prin majoritatea magazinelor din oraș... și ca o confirmare: în camera de alături, sub pază, se afla un gangster, iar în fața lui un polițist îl ținea în șah cu o armă! Eram aici la cinematograful, într-un film despre Vestul Sălbatic? Nu, totul era cruda realitate! Înainte de a fi cuprins cu totul de spaimă, am hotărât brusc să părăsesc cât mai repede orașul. Am cumpărat un bilet spre Caracas, Venezuela, și m-am așezat în autobuzul aproape gol, într-o seară de vineri, pe la ora 17, având sentimentul de a fi scăpat dintr-un coșmar – neștiind că voi cădea, de fapt, din lac în puț...

CAPITOLUL 14

ATAC TÂLHĂRESC ÎN COLUMBIA

Vineri, 24 iulie 1981. Noaptea era pe cale să înghită amurgul, iar în Bogotá se închideau birourile. Oamenii de afaceri și polițiștii de la țară urmau să întoarcă spatele locurilor lor de muncă, plini de bucurie și cu conștiința lucrului împlinit. Era sfârșit de săptămână. Autobuzul nostru, pe jumătate gol, se îndepărtase deja de oraș o bucată bună de drum, când am adormit. Eram frânt de oboseală din pricina climei fierbinți și a agitației din timpul zilei. Și atunci s-a petrecut o întâmplare de necrezut!

M-am trezit într-un coșmar – sau era adevărat? Țipete ajungeau până la urechile mele, scrâșnete și bătăi – atac – detunare! La început, nu am înțeles nimic, dar am fost trezit brutal la realitate, primind o lovitură în cap și izbituri de pumni și picioare. Unul dintre bandiți stătea lângă mine, apăsându-mi un pistol pe tâmplă. A strigat tare:

– Măinile sus! Nicio mișcare!

Inima îmi bătea cu putere.

– Dacă încearcă cineva să facă ceva, chiar și-o mișcare, trag!...

Am numărat cinci siluete nedeslușite, care voiau să deturneze autobuzul folosindu-se de armele lor. L-au silit pe șofer să iasă de pe autostradă, să o ia pe străduțe tot mai mici, tot mai lăturalnice, până sus, în munții neumblați. Afară se făcuse, între timp, întuneric. „Fir-ar să fie!” m-am

gândit eu. Nu-mi era greu să îmi închipui ce va urma și mă treceau căldurile când mă gândeam la avertismentele prietenei mele, pe care nu le luasem în serios. Ceva nu puteam să înțeleg: de ce tocmai eu? Doar avusesem mereu noroc. Așa ceva se întâmplă numai în filme, nu? Doar mereu am apucat să mă salvez, nu-i așa?

Încă mai nădăjduiam la sprijinul puterilor mele oculte, care în mai multe rânduri mă păziseră de pistoale sau cuțite. Ele urmau să mă scoată și din încurcătura asta, eram sigur! Trebuia doar să izbutesc să stabilesc contact vizual cu tipul de lângă mine, și apoi îl voi „bloca”. Pentru asta îmi rămăneau, după calculele mele, cel mult una, două secunde. Până când vor observa ceilalți patru bandiți, eu voi reuși să deschid de tot geamul acum întredeschis și să mă salvez într-unul din tufișurile de pe marginea drumului. La o viteză de 50-60 km/h aveam să supraviețuiesc – în plus, altă salvare, știam bine, nu se găsea. „Da, da, da”, îmi repetam mereu, „pot să mă salvez!” Atunci, de parcă tâlharii mi-ar fi citit gândurile, unul din ei a venit și a închis geamul, trăgând apoi perdeaua. „Fir-ar să fie! Dar încă nu mă voi da bătut!” Spre necazul meu, am fost silit să îmi aplec de tot capul și să îmi pun mâinile sus, pe spătarul scaunului din față. Așa nu mai reușeam să văd decât pantofii banditului și nu mai simțeam decât țeava pistolului pe care mi-l ținea apăsător pe tâmplă.

„Acum ori niciodată!” Mi-am întors repede capul, căutând să îl privesc în ochi ca să îl „leg”, dar dintr-o dată am fost lovit cu pistolul în cap, iar tot ceea ce am putut să mai văd a fost o dorință aprigă de a ucide. În aceeași clipă, mi s-a făcut negru în fața ochilor, iar fața mi s-a umplut de sângele cald ce curgea. Abia acum am înțeles că lucrurile sunt „mortal” de serioase.

M-a cuprins atunci teama. De data aceasta nu mai eram eu stăpân pe situație, așa că m-am ghemuit pe

scaun, fiind în mare belea, în timp ce sângele mi se scurgea pe jos. Inima îmi bătea sălbatic, iar călătoria părea să ne poarte spre veșnicie. Timpul s-a oprit deodată în loc. Mă gândeam la viața mea blestemată: de la naștere, am lăsat întreaga viață să treacă pe lângă mine. Tot ce am văzut a fost doar durere, tristețe, mizerie, singurătate, singurătate și iar singurătate. Bun – mai nimic. M-am apăsât cu brațul pe rană, ca să opresc sângerarea, căci bandiții, cu cât văd mai mult sânge, cu atât devin mai aspri – știam asta. Văzusem prea limpede în ochii acestora dorința drăcească de a ucide. Cunoșteam ura lor de nebiruit pentru *gringos*⁹. Pentru ucigașii din mafia drogurilor, orice *gringo* mort este un *gringo* bun și nici acest lucru nu era o noutate pentru mine. Bătut și înjosit, eram pregătit să-mi închei socotelile cu viața.

În această atmosferă ucigătoare, în lăuntru meu s-a petrecut deodată ceva. Încetul cu încetul, în mintea mea a intrat o viziune. Am văzut o grămadă uriașă de murdărie și de cioburi care înăbușea un foc. Se mai găsea acolo o singură scânteie micuță, aproape și ea de stingere. În ultimele ei sclipiri, s-a născut întrebarea:

– Klaus, ești pregătit să mori?

Mi s-a mai pus odată aceeași întrebare. Când am vrut să mă fac călugăr în mănăstirea din Thailanda, mai-marele, în fața întregii adunări, mi-a pus această întrebare simbolică:

– Klaus, ești pregătit să mori?

Răspunsul așteptat era „da”. Atunci însă am strigat tare, răzând provocator în fața tuturor călugărilor:

– Nu! Eu vreau să trăiesc!

În fața unui asemenea răspuns curajos, neașteptat și obraznic, toți călugării buddhiști, atât de serioși de obicei, au izbucnit în râs. Pentru ei, eram un neștiutor, un prostuț. Ei știau că oamenii ca mine mai au mult și

⁹ Oamenii ai lumii occidental-capitaliste, mai ales din SUA. (n.a.)

bine de învățat în mănăstire. Așa credeam și eu atunci, numai că invers: voiam să învăț a trăi, nu căutam „stingere” buddhistă. Pentru mine, ei erau niște lași ai vieții, care mai aveau încă multe de învățat.

Acum, însă, ședeam aici, având aceeași întrebare în fața mea: sunt gata să mor? Dumnezeu!, câtă amărăciune și mâhnire au ieșit la iveală, când mi-am răspuns: „Da, sunt gata să mor, căci am încercat tot ce există în lumea aceasta. Totul este un lanț nesfârșit de chin, robie, impregnat cu teamă și ură. Pace, dragoste, libertate, Dumnezeu... toate acestea nu există! Ele se găsesc doar în teoriile și închipuirile unor oameni vicleni, filosofi sau guruși cu darul vorbirii, însă nu și în realitate”. Ajunsesem, așadar, la capătul drumului meu lung de 36 de ani! Crezusem și îmi dorisem că va fi altfel. Eram pregătit să sufăr în continuare „dincolo”, asta în cazul în care reîncarnarea chiar exista. Poate era acolo mai bine?

Pentru ce să mai trăiesc? Oricum niciodată nu știusem. Spre ce mai puteam să nădăjduiesc? Viața mi-a fost o călătorie prin noapte, iar eu am călcat dintr-o groapă în alta, până când, la sfârșit, aici și acum, am căzut într-o prăpastie atât de adâncă, încât nu mai aveam cum să ies din ea. Acum trebuia să mă supun soartei mele. Bani, avuție, putere, sex, succes, asceză, singurătate, uneori cinstit, alteori uitat de lume, în palate sau *slum*-uri, cu femei sau vrăjitoare, un copil lovit cu pietre, război.... cunoscusem toate urcușurile și toate căderile, însă fără a cunoaște niciodată libertatea, pacea sau lăuntrul meu. Aclamat sau bătut, gustând onoruri sau înjosit de ocări și de rușine, rupt de foame sau cu stomacul plin – aspru cu mine însumi, am căutat mereu aventura „vieții”, iar acum stăteam aici, plin de sânge și învins. Nu am mai gândit altceva decât: „Nenorocitul, apasă odată pe trăgaci! Hai, dă-i drumul! Poate vei fi tu eliberatorul meu”.

S-a întâmplat atunci ceva nefiresc. Folosind o figură de stil, era ca și când cineva „de sus”, de la marginea prăpastiei în care zăceam, mi-ar fi aruncat o frânghie ca să mă salveze. De acolo, de sus, venea nădejdea – fără conlucrarea mea, fără puterea mea, fără vreun merit de-al meu. Așa ceva se numește – după cum aveam să aflu mai târziu – „milostivire”. În clipa în care eram pregătit să mor, mi s-a părut deodată că aud un glas care mi-a zis: „Pentru a putea muri, trebuie mai întâi să fi trăit”.

A venit pe neașteptate și era, totuși, atât de firesc. Cuvântul primit mi-a amintit de o vorbă pe care o auzisem copil fiind: *Dumnezeu este viață!* Dar pentru cine are vreo însemnătate un astfel de clișeu? Așa-zișii creștini au avut mereu grijă ca astfel de maxime să împodobească cel mult pereții caselor și cărțile poștale, sau iepurașii lor de ciocolată sau dulcele lor „Dumnezeu” de budincă. Niciodată, însă, nu am cunoscut pe cineva care să fi luat vreo dată în serios această vorbă, așa că ea rămânea doar pălăvrăgeală deșartă, retorică negrăitoare. În starea mea de acum, acest cuvânt suna însă cu totul altfel. Dacă Dumnezeu ființează cu adevărat și este Viață, atunci venise clipa ca El să Se arate. Dacă și acum îmi rămâne dator cu dovada ființării Sale și cu împlinirea făgăduinței abia auzite, atunci mai bine să mor. Nu mai puteam și nu mai voiam să trăiesc în neștiință. În inima mea pierdută, a răsunat un țipăt: „Doamne, dacă ești, atunci scapă-mă acum!”

Neîncrederea mea era însă la fel de încăpățânată. Nu voiam să supraviețuiesc pentru ca, mai apoi, să gândesc: „Iar ai avut noroc, bătrâne!” Într-o astfel de gândire tributară întâmplării, nu este loc pentru Dumnezeu. Eu voiam și trebuia să știu! Astfel că am adăugat un P.S. la SOS-ul meu: „Doamne, dacă ești cu adevărat, atunci vreau o dovadă văzută că Tu ești Cel ce mă scapă. Dacă nu, mai bine mor!”

Așa m-am tocmnit cu Dumnezeuul meu cel necunoscut... Există pentru mine o singură dovadă, în caz că aş fi supravieţuit. Lucrul cel mai de preţ pe care îl aveam şi care însemna ceva pentru mine era jurnalul meu, care îmi cuprindea şi cântecele. Acest jurnal m-a însoţit vreme de doisprezece ani în toate călătoriile mele prin lume şi era un simbol al eu-lui meu. Toate trăirile şi întreaga mea suferinţă, cântecele şi desenele mele, clipele de seamă ale drumului meu se tăinuiau într-însul, în formă poetică. Această cârtică era „tovarăşul meu de conversaţie” în clipele de singurătate, era „vistieria” şi însoţitorul meu credincios. Era ceva unic şi de neînlocuit. Doisprezece ani nu l-am dat din mână şi l-am păzit ca pe ochii din cap. Acum, însă, jurnalul se afla în geanta mea de piele pe care tâlharii puseseră stăpânire încă de la început, cu tot ce era înăuntru. Nu exista nicio posibilitate de a schimba cu ei măcar un cuvânt. Mai mult, bandiţii tocmai le luau celorlalţi călători banii şi paşapoartele, strângându-le tocmai în geanta mea. Paşaportul şi banii mei erau incomparabil mai lipsite de importanţă, pentru că puteau fi înlocuite, în plus, cunoşteam de mult căi ilegale prin care puteam face rost de bani.

Autobuzul se depărta pentru totdeauna de ținuturile locuite şi înainta pe drumuri tot mai înguste, sus în munţi. Era întuneric beznă. Departe de civilizaţie, şoferul a fost silit să se oprească. Acolo ne aştepta o surpriză şi mai rea: mai mulţi criminali – înarmaţi cu mitraliere – ne-au luat în primire. Am numărat şapte tâlhari care stăteau în autobuz şi în faţa acestuia, cu armele pregătite. Unul după altul, în ameninţări şi lovituri, am fost scoşi afară din autobuz şi împinşi într-o groapă proaspăt săpată şi noroioasă. Eu şedeam departe, în spate, şi am fost penultimul care a fost scos afară în lovituri de picioare şi bătăi. Şi iată – stăteam toţi în groapă, îngheţaţi şi tremurând, într-o

tăcere de moarte, până când și ultimul dintre noi a fost scos din autobuz. Bandiții stăteau pe margine, deasupra noastră, cu armele îndreptate spre noi...

Este aproape cu neputință de descris următoarea clipă... Nimeni nu mai spunea nici un cuvânt. Eu nici măcar nu mai gândeam. Cea din urmă imagine a fost cea a câtorva siluete negre care se mișcau ca niște umbre, de colo până colo, în lumina farurilor. Atmosfera era așa de apăsătoare, încât descărcarea armelor, care urma dintr-o clipă în alta, îmi părea aproape o ușurare. „Acum vor trage... și... gata!”

Însă ceea ce s-a petrecut în locul celor așteptate a fost atât de neașteptat, că până și tâlharii au rămas fără grai. Dumnezeu este cu adevărat Atotputernic, iar cele dorite de El nu pot fi schimbate de om! Dintr-odată s-a auzit prin noapte un zgomot. În pofida faptului că era un ținut nelocuit, de unde mă aflam am văzut niște siluete care se apropiau repede de conul de lumină al mașinilor. Din întuneric, s-au desprins trăsăturile unor indieni îmbrăcați în alb. Se apropiau cu repeziciune, venind pe biciclete. Apoi, în loc să-și descarce armele asupra noastră, tâlharii s-au năpustit asupra grupului care venea, lovindu-i pe unii cu paturile puștilor. Un trup lipsit de viață a fost târât de ei până la groapă și aruncat lângă mine. Nu puteam spune dacă omul mai trăia. Restul indienilor au reacționat repede. Întrucât erau mai iuți, fiind pe biciclete, au reușit să scape în întunericul nopții. Bandiții s-au văzut siliți să îi urmărească cu mașina și, deodată, s-au despărțit: o parte din ei a rămas să ne țină sub control, iar o a doua parte a pornit după grupul celor pe biciclete, care izbutiseră să dobândească un avantaj de distanță și să se ascundă undeva în împrejurimile încremenite. Câteva clipe mai târziu, s-au auzit împușcături, apoi – liniște de mormânt...

Fuseseră acelea gloanțele sortite nouă? Fuseseră ele „abătute” de Dumnezeu cel necunoscut către o altă țintă? Viața se întorcea în mine, și mă temeam să nu „explodez” de atâta emoție. Ce se întâmplase? Nu a durat mult până ce s-au întors ucigașii și, în aceeași clipă, am simțit că vântul bate în favoarea noastră. Li se făcuse teamă? Căzuseră ei înșiși într-o cursă? Fuseseră trădați, recunoscuți? Au devenit dintr-o dată agitați și nervoși, și mi s-a părut că ne-au uitat cu desăvârșire. Au încărcat cu mare grabă lucrurile furate în mașina lor și au pierit în noapte. Dar geanta mea? Jumalul cu cântece? Văzusem cum urcaseră geanta în mașină.

A mai durat ceva vreme până am îndrăznit să respirăm – era de necrezut și toți ne temeam încă că bandiții s-ar putea întoarce sau că s-ar fi putut ascunde undeva, așteptând să ne împuște pe la spate! Ușor-ușor, am prins curaj și ne-am cățarat afară din groapă, iar cele dintâi cuvinte ieșite de pe buzele tovarășilor mei de drum (*campesinos*) erau: „Am scăpat! Ți mulțumim, Doamne! A fost o minune!” – „milagro”, „maravilla” se auzea de peste tot. Într-un fel, mă bucuram și eu, dar nu știam anume ce să cred. Ce preț avea viața mea? Răspunsul nu s-a lăsat mult așteptat. Când m-am urcat în autobuzul golit de bandiți și m-am dus la locul meu... Dumnezeu mare, așa ceva nu poate fi adevărat! După cum am văzut când m-am apropiat, totul fusese luat, mai puțin un lucrușor verde, așezat chiar pe mijlocul scaunului meu! L-am recunoscut de îndată – era jumalul meu cu cântecele!!! Așezat frumos, cu o grijă aparte – se putea vedea de îndată că nu căzuse întâmplător din geantă. În plus, geanta era prea trainică ca să cadă ceva din ea. Iar dacă bandiții ar fi vrut să arunce lucrurile lipsite de valoare, atunci ar fi trebuit să se găsească acolo și batistele murdare și alte lucruri nefolositoare. Eram uimit la culme! Cum era cu puțină așa ceva?!

Prietene drag, ce se petrecea în acea clipă în sufletul meu nu poate fi priceput de mintea omenească. Iată – stăteam înaintea locului meu, confruntându-mă cu o dimensiune în întregime nouă. Pentru întâia oară în viața mea, mi se ridicase un mare semn de întrebare. Este cu adevărat Cineva deasupra noastră care ne cunoaște, care a trăit împreună cu mine lupta aceasta lăuntrică și care mi-a răspuns? În fața ochilor mei se găsea o dovadă simțită. Cine ar putea înțelege așa ceva? De acum înainte voiam să fiu mai atent. Pielea mi s-a făcut ca de găină și prin tot trupul mă treceau fiori.

CAPITOLUL 15

ÎNTOARCEREA ÎN EUROPA

Din păcate, drumul meu era încă departe de a se sfârși. Mă mai așteptau și alte peripeții. Urmând cursul Amazonului prin nordul Braziliei, am călătorit zile întregi prin junglă, trecând prin regiuni în care albi erau omorâți de indieni vrăjmași – dar și aici păream să stau sub „milos-tivirea” dumnezeiască. Atunci când mașina noastră a fost oprită în miez de noapte lângă un râu de către indieni, toate s-au rezolvat – slavă Domnului! – cu diplomatie. În „jungla” de asfalt din Rio de Janeiro, am intrat, din nou, în contact cu oameni ce se ocupau de ocultism și aveau capacități de medium. După atacul tâlhăresc aveam însă o asemenea spaimă în oase, încât ea începuse să mă tragă înapoi din lumea cea întunecată. Se ivise în mine un glas care mă avertiza de fiecare dată. De la întâmplarea din Columbia, îmi era foarte limpede că în lumea magiei și vrăjitoriei nu mă voi simți niciodată ca acasă. Totuși, puterile cele tari din mine nu îmi dădeau drumul. În Bolivia, am purtat lupte pe viață și pe moarte cu dracii, care au pătruns în camera mea de hotel prin pereți, sub forma unor aburi verzui, luând cele mai înspăimântătoare chipuri, paralizându-mă și băgând groaza în mine. Ca și atunci, în Thailanda, m-am îmbolnăvit trupește. Când, nu după mult timp, mi s-au furat din nou toate lucrurile în La Paz, nu am mai putut decât să râd amar: așa era lumea!

Eram atât de sătul de toate acestea, încât în septembrie 1981 am zburat înapoi în Elveția. Ceea ce atunci încă nu știam era că acel zbor avea să fie, deocamdată, ultimul dintr-o călătorie lungă de 14 ani. Pentru noua călătorie ce avea să înceapă în curând nu mai aveam nevoie de avion – era o călătorie în adâncimi, o călătorie în lăuntruul meu – călătoria de la minte la inimă și spre Dumnezeu.

Venind din Londra, unde studia, la vremea aceea, într-o școală biblică protestantă, „sora” mea m-a vizitat din nou în Fribourg. Ceea ce mi-a răspuns atunci când i-am povestit de atacul tâlhăresc a fost de necrezut:

– Iisus Hristos a fost Cel ce te-a scăpat.

– Ce?!

– Da! Am simțit, într-o zi, în școala noastră, că te afli în mare primejdie și ne-am rugat pentru tine.

Nu putea fi adevărat. Avea vreo dovadă?

– Mă rog, atunci spune-mi, când s-a petrecut asta?

Ea mi-a răspuns dându-mi ziua exactă – ceea ce, cu siguranță, nu ar fi avut de unde să știe. Era chiar ziua atacului tâlhăresc. De unde știa asta...? Disprețul meu pentru creștini rămânea totuși mai mare decât dovada spuselor ei. Și apoi, dacă acest Iisus Hristos – de Care îmi vorbea într-una – chiar exista, atunci mie îmi era frică de El, de morala Sa și, mai ales, de reprezentanții Săi. Credeam că „acolo sus” oricum nu era nevoie de unul ca mine.

Și totuși, undeva, în sufletul meu, tot a rămas ceva din cele povestite de ea. Mă neliniștea, supăra ceva din mine, la fel ca și data trecută. Ea a părut să simtă acest lucru, astfel că deocamdată a plecat; curând, însă, s-a întors. Era un du-te-vino foarte isteț.

– Klaus, mi-a spus ea odată, după toate pe care le-am încercat împreună sau pe cont propriu, știu că nu mai vrei să faci încă o încercare ce ar putea să se sfârșească tot printr-o dezamăgire.

– Da, așa e. De fiecare dată am fost dezamăgit și nu am de gând să mă mai las păcălit de încă o religie.

– Nu te vei păcăli, de asta te încredințez eu. Îți spun adevărul. Dar nu trebuie să mă crezi pe mine personal. Poate te vei încrede mai mult în noii mei prieteni. Vino o dată să ne vizitezi.

– Nu am nevoie de Dumnezeuul vostru, mă pot ajuta și singur.

– E limpede că nu te poți ajuta singur, după cum ai văzut și tu de curând...

A stăruit mult și, pentru că mi-era drag de ea, am fost de acord să o vizitez în Lausanne, unde locuia pe timpul șederii ei în Elveția.

Așa a început, cu pași mici, în Elveția, noua mea activitate de călător. Am vizitat-o la „Ligă”, asociația biblică din Lausanne; apoi, m-a invitat la Huémoz în Wallis, unde era un centru pentru foști dependenți de alcool și droguri, care, în numele lui Iisus Hristos, se sloboziseră de dependență, precum și în alte comunități și grupuri. Am mers la câteva întâlniri ecumenice și am vorbit cu un număr de clerici și teologi care mi-au povestit multe lucruri despre acest necunoscut Hristos. Aceștia, însă, veneau prea des la mine cu versete biblice pline de înțelepciune. Pe acestea îmi venea să li le trântesc în cap pentru că în teorii – așa îmi spunea experiența mea – nu se ascunde niciodată viața. Faptul că „Cuvântul lui Dumnezeu” este o excepție și că nu se întoarce niciodată la El fără a naște schimbări era, deocamdată, taina lor. În discuții, eram încredințat de adevărul spuselor mele, iar diavolul îmi dădea contraargumente puternice. Eram mult prea mândru și aveam prea multă experiență pentru a-i lua cu adevărat în serios pe acești așa-zisi creștini – ce trăiseră ei?! Toți păreau că vor să mă încredințeze de ceva ce în lumea mea nu exista. Pastorii și conducătorii se lăsau

prinși în discuții lungi și tocmai în asta stătea șmecheria mea: în retorică fusesem mereu de nebiruit. La un moment dat, le-am acordat acestor omuleți titlul disprețuitor de „baby faces”, pentru că mereu ne îmbiau, cuminți și zâmbăreți, cu ceai și biscuiți. Era de netăgăduit că, la unii, era foarte subțire linia de demarcație dintre zâmbetul lor și gura doar puțin mai deschisă a unui vampir pregătit de atac. Tactica lor nu avea niciun efect asupra mea. Dimpotrivă, îi „terminam” și mă înfoiam în pene ca un curcan, plecând din casele lor după astfel de discuții.

Cu toate acestea, s-a ivit o primă spărtură în puterul meu zid de apărare făurit din mândrie, dispreț și neîncredere. Prietena mea m-a rugat odată să o duc cu mașina la o reuniune *Jeunesse En Mission* („Tineri în misiune”) din Lausanne și să rămân cu ea acolo. Pe autostrada dintre Fribourg și Lausanne, motorul Renault-ului meu a început să „tușască” și să „țopăie”, intrând, până la urmă, în grevă. Am chemat în ajutor echipa de la „Touring Club”. Mecanicul, însă, nu a găsit nimic defect, iar noi am ajuns la locul de adunare mai mult în salturi decât călătorind normal. Era duminică după-amiază și mă temeam că după adunare, pe întuneric, nu voi mai putea ajunge înapoi acasă cu mașina stricată. Gândul meu era să o las acolo pe prietena mea și să pornesc imediat înapoi. Ea, însă, a susținut că nu mi se va întâmpla nimic și a început să se roage pentru repararea mașinii. Am crezut pentru o clipă că nu mai este în toate mințile, dar, din respect pentru ea, nu am rostit-o cu glas tare. După ce a stăruit mult pe lângă mine, am rămas și eu la adunare. De neîndurat mi s-a părut când și-au ridicat toți mâinile spre tavan, cântând și murmurând extatic „Aliluia”. Era prea mult pentru mine, așa că am ieșit afară. Abia ceaiul și prăjiturile de la sfârșitul întâlnirii m-au ispitit din nou să intru în sală. După ora 22, am

pornit spre casă, iar mașina, deși cu pauze și zgomot mare, a ajuns într-adevăr la destinație!

Mare mi-a fost mirarea a doua zi, în atelierul auto, când mecanicul a ieșit de sub capotă.

– Hei, Klaus, poți să îmi explici cum ai ajuns până aici?

– Doar vezi și tu asta. Cu mașina țopăind și tușind.

– Hai, fii serios, recunoaște c-ai mers pe jos.

– Cum așa?

– Uite, arcul de la bobina de inducție este rupt în ambele părți. De când sunt, nu am văzut o mașină care să meargă măcar un metru fără bobină. E o minune!

Partea cu minunea putea să o păstreze pentru el, deși am început și eu să mă mir! Am tănuit rușinat că cineva s-a rugat pentru motor – sau mai știu eu pentru ce! Așa ceva depășea puterea mea de înțelegere. Era prea nebunesc ca să poată fi crezut.

Câteva săptămâni mai târziu, „sora” mea m-a invitat la o prietenă de-a ei, o elvețiancă de vreo 67 de ani, pe nume Edmée Cottier, care locuia într-o cabană din Rougemont. Edmée a trăit 33 de ani în Angola, iar acolo a fost atacată și făcută prizonieră de răzvrătiții „Unită”, o așa-zisă armată de eliberare. Această femeie, în ciuda vârstei înaintate, a fost ținută ostatecă și târâtă de soldați timp de șase luni prin căldură înăbușitoare și boscheți, cam 1600 de kilometri. A sosit și clipa în care mi-a spus că Iisus Hristos a scăpat-o. El ar fi fost acolo cu ea, El i-ar fi dat putere să îndure oboseala. Era impresionant să îi auzi povestea, dar mai mult m-a fermecat faptul că femeia acesta nu era o „baby face”. Pielea ei tăbăcită, având peste o mie de riduri, părea mai degrabă o piele de indincă. Mi-a plăcut de ea. În loc să țină predici moralizatoare, răspândea din ochi strălucire. Întreaga-i față părea mereu să râdă. Din ea se revărsa o putere extraordinară. Încet, ușor, de pe zidul meu, care trosnea din încheieturi,

a început să cadă spoiala... oare totuși...? Nu, eu nu puteam și nu voiam să îngădui așa ceva. Trebuie că ea se înșelase. M-am întors din nou acasă după ce am convins-o – așa credeam eu – că este victima unei închipuiri.

Tot așa înainte... cât va mai dura? Cred că toți cei ce m-au cunoscut în acea perioadă erau de părere că eram „fără de nădejde”. Eu numeam asta, de bună seamă, „superioritate” și credeam că le dovedisem tuturor că nu am nevoie de nimeni – nici măcar de Hristosul lor. Nimeni nu era mai puternic decât mine. Nimeni de pe lumea asta! În afară de cineva, după cum mi-a spus Edmée la o altă întâlnire de-a noastră, pe care-l puteam întâlni, dacă doream.

Mai mulți creștini îmi povestiseră despre acest bărbat, despre care spuneau că e mai puternic decât mine. Eu începusem, însă, să cunosc tactica acestor creștini și știam dinainte cum se sfârșesc astfel de întâlniri, așa că am refuzat. Ei, însă, au stăruit și au știut cum să mă atingă, foarte diplomatic, în mândria mea: mi-au spus că bărbatul acela e foarte cunoscut, că a scris multe cărți și, în pofida faptului că e foarte ocupat, vrea să mă cunoască pentru că auzise deja de mine! Oh, cum m-au mai măgulit vorbele acestea!

– Așadar, omul acesta este cu adevărat mai puternic? Și el mă poate ajuta mai departe? am întrebat eu provocator, închipuindu-mi întâlnirea cu el. Cu chef de luptă, am primit – aveam să îi arăt eu lui, acestui îns vestit!

CAPITOLUL 16

LUPTE ȘI EXORCISM

Această ultimă întâlnire a avut loc câteva săptămâni mai târziu, în Lausanne. Era sâmbătă, 10 septembrie 1981. Întâlnirea fusese mijlocită de o a treia persoană și stabilită la ora zece dimineața, în fața porților catedralei. Întrucât voiam să îi arăt de la bun început „vestitului” că nu am nevoie de el, am venit anume abia pe la ora 12. Stăteam în fața porții și așteptam. Și iată-l că vine afară, îndreptându-se direct spre mine, însoțit de Edmée, prietena mea, și de alții. De cum l-am zărit, ceva a tresărit în mine – „alarmă!” Am văzut de îndată că spre mine se îndreaptă un om cu duh puternic. De data aceasta, se vor ciocni două pietre tari! După cum obișnuiam, m-am uitat adânc în ochii lui, căutând să întrevăd vreun semn al nesiguranței. Avea cam 65 de ani, părul lung și alb. A aruncat asupra mea o privire ascuțită, dar plină de dragoste, o privire care a ținut piept fără tremur privirii mele. Asta spunea tot. Nu va fi scor indecis. El sau eu! Doar unul dintre noi urma să iasă biruitor din întâlnirea asta. Mă gândeam în sinea mea: „Au avut dreptate! Aceasta va fi ultima mea luptă! El, însă, va fi cel care va pierde, la fel ca întotdeauna” – de asta eram încredințat. Îmi cunoșteam strategia.

Cu chef de luptă, m-am îndreptat spre el și l-am provocat:

– Salut, Maurice. Am voie să te tutuiesc, nu-i așa?

Prietenul ce mi-a fost
ca un tată, Maurice Ray

Voiam să îi încerc autenticitatea. Întâlnisem prea mulți „demnitari” umflați care se plecau zâmbind dulceag la „oițele” lor. Dacă Maurice Ray s-ar fi ascuns în spatele unei astfel de fațade, atunci aș fi plecat fără a mai spune un singur cuvânt. Treaba ar fi fost rezolvată. El mi-a răspuns:

– *Bien sûr, mon cher!*¹⁰, și fața i s-a luminat de un zâmbet larg și prietenos.

M-a invitat să îl urmez și ne-am retras singuri într-un loc liniștit de lângă catedrală. Simțeam cum port în lăuntru o pavăză de nepătruns. Ceilalți au spus că merg între timp să se roage.

I-am povestit despre calea mea plină de suferință, iar el m-a ascultat cu atenție. Când am încheiat lunga mea poveste, mi-a răspuns sec:

– Astea sunt veștile rele. Ar cam fi cazul să vină vremea veștilor bune, nu crezi?

Și eu eram de aceeași părere, și eram fericit că nu încercase să-mi servească versete biblice. Era destul de încercat încât să știe să folosească „vestea bună”, care nu este altceva decât Evanghelia, într-un fel care să nu mă îndepărteze.

¹⁰ „Desigur, dragul meu!” (în fr., în orig.)

În timp ce îi povesteam, a descoperit – ca Hagen la Sigfried frunza de tei¹¹ – un punct sensibil din mine. Tocmai îi spuseseam că am fost rugat odată de un pastor să rostesc tare și conștient numele „Iisus”. I-am mărturisit că atunci mi se făcuse rău, păream să mă înăbuș și gura mi-a rămas încheștată. Chiar de m-ar fi amenințat inchizitorii că îmi taie limba dacă nu spun numele „Iisus” – tot nu aș fi reușit! „Lovitura” lui Maurice a țintit chiar în acel loc. Nu mă așteptam, desigur, la așa ceva. Maurice a răs înțeleghător și și-a jucat asul:

– Acum înțelegi de ce noii tăi prieteni te-au trimis la mine?

– Nu, absolut deloc. De ce?

– Pentru că ești o marionetă! Întreaga ta viață nu ai fost altceva decât o marionetă!

– Maurice, oprește-te, te rog. Nu mă lua în derâdere. Altfel, va fi rău de tine!

– Nu, Klaus, asta e adevărul. Știi tu, în viață e mereu cineva care trage sforile. În timp ce Dumnezeu cinstește libertatea omului, la satana nu există alegere, totul e obligație! Trebuie să îi urmezi.

Țac! Vorba asta s-a prins de mine. Am rămas perplex. Privind înapoi, îmi dădeam seama că Maurice ar putea avea dreptate. Am crezut mereu că eu sunt maestrul – dar adevăratul meu maestru a stat mereu ascuns, nu s-a lăsat niciodată cunoscut și m-a condus mereu din întuneric. M-au trecut căldurile când am înțeles acest lucru.

– Să nu crezi cumva că măcar o sclipire din vechea ta putere a venit din tine însuși. Mereu slujești cuiva – nu poți fi neutru. Vai ție, însă, dacă slujești celui greșit. Cunoști acest „vai”, nu-i așa?

¹¹ Autorul face referire aici la o întâmplare relatată în *Cântecul Nibelungilor* („Das Nibelungenlied”). Sigfried, eroul principal, se scaldă în sânge de dragon, însă îi cade între umeri o frunză de tei. Acel loc va fi singurul loc vulnerabil de pe trupul lui. Hagen, printr-un șiretlic, reușește să afle acel loc și să-l omoare. (n. red.)

– Păi, viața mea de până acum nu a fost prea roz, aici ai dreptate.

– Klaus, nu trebuie decât să schimbi tabăra, să slujești Celuilalt. Nu uita: Dumnezeu nu te silește niciodată! Lui nu îi poți urma decât de bunăvoie, dacă tu îți dorești asta. Atunci, în orice caz, nu va exista dezamăgire. El cunoaște un singur țel: dragostea și viața, libertatea și pacea.

Îmi era limpede că nu dețineam niciuna dintre valorile amintite de el. Crezul meu de dinainte despre autoritate, putere și libertate se ciobea tot mai mult. Însă teama de a nu fi din nou dezamăgit la capăt de drum era încă puternică în mine. Maurice a pătruns mai adânc:

– Știi, dragul meu, tu nu ești liber, tu ești... – a ezitat puțin – legat de puterile nevăzute. Iar atunci când satana a fost primit într-un suflet și și-a „găsit loc” în acela, atunci nu îl mai părește pe om de bunăvoie. Îl socotește drept un bun al lui și vrea să stăpânească într-însul. Tu, Klaus, i-ai fost cu adevărat un bun colaborator în această lume de jos și, în schimb, ai primit putere de la Lucifer – dar ai plătit cu viața ta, cu sufletul tău. Minciună, ură, nimicire, singurătate și moarte, acestea au fost calitățile tale. Nu îl cunoști pe Dumnezeu – dar El este opusul! Și este mai puternic decât satana.

Toate sunau foarte adevărat. Maurice a continuat:

– Acum îți voi spune de ce ai fost trimis la mine. Dumnezeu mi-a dat darul și însărcinarea de a-i elibera, pentru El, pe oameni din legăturile satanei, însă numai dacă ei își doresc acest lucru. Asta înseamnă că sunt pregătit să te dezleg de legăturile nevăzute cu care ai fost legat. Nu fac asta în numele meu, ci numele lui Iisus este cel ce te slobozește. Depinde acum doar de tine să te hotărăști dacă vrei sau nu.

Eram foarte încredințat de un lucru:

– Nu, Maurice, în niciun caz nu vreau să ajung creștin, nu vreau să fiu unul dintre acești „baby faces” cu fața ca o lună plină și bărbia moale ca o budincă.

– Nu vei ajunge așa, a venit neîntârziat răspunsul lui. Era, vădit, foarte sigur pe cele pe care le spune. Eu, însă, eram nesigur.

– Cu ce mă îndatorează, atunci, exorcismul tău?

Maurice, liniștit:

– Cu nimic, nu ajungi așa creștin.

– Atunci la ce folosește?

– E vorba de eliberarea din legăturile satanei. Vei deveni, așadar, mai întâi „liber” pentru a putea hotări mai departe ce îți dorești.

Era o ofertă dreaptă. Șovăind totuși puțin, am primit.

– Vom vedea.

Până la urmă, nu mai aveam ce pierde. O experiență mai mult sau mai puțin, după toate pe care le trăisem, chiar nu mai avea însemnătate. Auzisem de „exorcism” într-un film de la Hollywood, de ce să nu și trăiesc așa ceva? Până la urmă, nu mă costa nimic, iar la sfârșit puteam să mă lepăd de el.

– Sunt de acord.

Maurice Ray a îngenuncheat lângă mine, pe jos, și a început să se roage. Mai întâi în franceză, apoi în „limbi”, așa că nu am mai putut înțelege ce zicea. De îndată s-a ivit în mine vechea bănuială că și aici sunt chemate iarăși duhurile străine pe care pedofilul le folosise cu ani în urmă în folosul său. Ce jocuri se făceau cu mine? Mi s-a făcut o frică de moarte. De parcă mi-ar fi cunoscut gândurile, Maurice s-a întors la limba franceză, ca să-l pot urmări. Atunci am auzit următoarele:

– În numele lui Iisus Hristos, leg toate puterile care se află în Klaus. Le poruncesc lor, prin atotputernicia lui Iisus, să-i părăsească trupul și sufletul, ca, prin aceasta, Klaus să se slobozească și să înțeleagă și să împlinească rostul pe care Dumnezeu l-a dat vieții sale.¹²

¹² Această dezlegare de înrăurirea puterii diavolești (pe care Biserica o săvârșește îndeobște prin citirea molitvelor Sfântului

În timpul rugăciunii, simțeam în adâncul ființei mele mișcări, dar am rămas vigilent pentru ca nu cumva să fiu păcălit! Toate simțurile mele erau setate pe „alarmă”.

După ce a sfârșit, l-am întrebat:

– Și acum?

El mi-a răspuns:

– Acum ești liber, și poți să mergi unde vrei și să faci ce vrei.

Mi s-a părut că se încheiase totul prea repede.

– Ce? Deja-i gata?

Îmi închipuisem că va fi ceva mai sinistru sau mai emoționant.

– Da, puterile tale satanice sunt acum legate prin puterea Mântuitorului.

Acum chiar că devenisem curios și voiam să aflu mai multe despre povestea asta.

– Maurice, chiar mă interesează dacă toate poveștile despre acest Iisus al vostru sunt adevărate – de exemplu, că El îi cunoaște pe toți oamenii. Există aproape șase miliarde de oameni! Înseamnă că e tare ocupat, așa îmi închipui eu. Cum este posibil?

– Mai mult chiar, mi-a răspuns Maurice, Iisus ne cunoaște chiar și gândurile, ba chiar înainte ca noi să le fi gândit.

Ceea ce îmi cerea el să cred părea ceva *science-fiction* și depășea puterea mea de înțelegere.

– De unde pot eu ști că voi, creștinii, nu mințiți? Cine îmi poate dovedi că e adevărat ce-mi spui? Ce trebuie să fac ca să aflu răspunsul?

Vasile cel Mare și ale Sfântului Ioan Gură-de-aur) făcută de un eterodox trebuie înțeleasă în contextul cuvintelor Evangheliei: „Și Ioan (...) a zis lui: «Învățătorule, văzut-am pe oarecine în numele Tău scoțând draci, care nu vine după noi, și l-am oprit, pentru că nu vine după noi». Iar Iisus a zis: «Nu-l opriți pe el; că nimenea nu este care să facă putere în numele Meu și să poată degrab a Mă vorbi de rău; căci cel ce nu este împotriva noastră, pentru noi este. Că oricine vă va adăpa pe voi cu un pahar de apă în numele Meu, fiindcă ai lui Hristos sunteți, amin zic vouă că nu va pierde plata sa».” (Marcu 9:38-41; Luca 9:49-50) (*n.red.*)

– Trebuie să te rogi, mi-a răspuns el laconic.

– Ce?! am țipat eu. Doar nu ai de gând să-mi ceri să mă apuc să citesc tot felul de formule seci de pe vreo hârtie sau să le repet ca un papagal după tine! Nu m-am rugat niciodată și nici nu pot s-o fac. Mama mea și toți fariseii din copilăria mea se rugau în felul acesta. Mereu îmi cereau asta, înțelegei că nu vreau să fac așa ceva?

Înțelegea...

– Nu, nu, a râs el liniștitor. E mult mai ușor să te rogi: te gândești sau, și mai bine, spui pur și simplu ce simți în inima ta. Spune numai ce simți. Pur și simplu, spune adevărul.

– Aaa, deci așa de simplu e? Eh, asta pot și eu.

Inimă? Unde era ea? Aveam eu o inimă? Da, și Maica Tereza din Calcutta mi-a ciocănit odată în dreptul inimii și m-a sfătuit să caut în ea adevărul. Era, oare, posibil ca tocmai prin acest „exorcism” să se fi deschis calea spre inima mea? Am reușit să rostesc numele lui Iisus fără să mă înăbuș.

Mi-am îndreptat privirea spre inima mea și am spus cu glas tare:

– Iisuse, dacă toate poveștile pe care le-am auzit în ultima vreme despre Tine sunt adevărate, dacă e adevărat că îi cunoști pe toți oamenii de pe pământ și, printre ei, și pe mine, dacă e adevărat că-mi cunoști gândurile chiar mai înainte ca ele să fie gândite – așadar, Iisuse, dacă există și îmi citești gândurile, atunci înseamnă că știi deja că eu nu cred în Tine! Știi Tu, de fapt, eu aș vrea să cred în Tine... Dar, înțelege, am trăit prea multe în viața mea ca să mă mai pot încrede orbește în ceva. Îți fac, deci, o propunere: dacă Tu îmi vei vorbi, atunci voi crede în Tine!

Îndată s-au născut îndoieli în mine despre autenticitatea unor astfel de glasuri. Eram medium și auzisem și alte „voci” de dincolo. Astfel, am adăugat repede:

– Dar atenție, Mântuitorule: nu mă voi lăsa păcălit. Cunosc glasurile de dincolo. Vreau să fiu sigur că Tu ești Cel Ce îmi vorbește.

Am spus adevărul, după cum m-a sfătuit Maurice – și așa m-am rugat pentru întâia oară.

– Mântuitorul îți va vorbi, mi-a zis Maurice Ray, râzând încrezător.

Ca să fiu sincer, în acea clipă îl credeam pe Maurice un visător ușor naiv. Pe bune, cum putea fi luată în serios așa o chestie? Eu, cel puțin, nu puteam. Provocator, i-am aruncat o vorbă în față:

– În cazul în care o va face, îți voi spune.

Așa a început cu adevărat lupta mea cea mai de urmă, una pe viață și pe moarte. Pot să spun fără îndoială că era o luptă vrednică de Hollywood – din păcate, atât de adevărată încât te putea sfâșia. Fără mila lui Dumnezeu, fără susținerea și rugăciunea prietenilor mei, puterea diavolului m-ar fi măcinat în următoarele 24 de ore ca pe un grăunte de nisip. Între timp, m-am hotărât să nu mă întorc în Fribourg până nu am „în buzunar” dovada limpede a existenței lui Dumnezeu. Mai degrabă aș fi murit la Lausanne, decât să mă întorc din nou la nesiguranță. Lupta a pornit cu adevărat sâmbătă după-amiază.

În catedrala din Lausanne, a început în acea zi sărbătorirea „Zilelor pocăinței și rugăciunii”, care

Catedrala din Lausanne

avea să dureze până luni, răstimp în care urmau să se țină mai multe conferințe. Veniseră de departe mulți vorbitori, pastori, preoți și nenumărați vizitatori. Era un „mare eveniment”, m-a încredințat Edmée Cottier, care a avut grijă de mine și m-a purtat în rugăciuni pe parcursul celor trei zile. Mi-a spus, de asemenea, că, în afară de ea, se mai roagă pentru mine un mare număr de oameni, ca „să pot trece toate fără să mă vatăm” – căci, spunea ea: „Nu va fi ușor”.

CAPITOLUL 17

„CETATEA” MEA CADE

La cei 65 de ani ai săi, Edmée era un adevărat cazan în clocot, iar eu o respectam nespus. M-am lăsat deci convins să o însoțesc sâmbătă seara la catedrală. Ne-am așezat destul de departe, în față. Întrucât nu înțelegeam prea mult din cuvântarea pe care tocmai o ținea unul dintre vorbitori, am început să mă plictisesc și, încet-încet, mi s-au închis ochii. Glasul vorbitorului părea că vine tot mai de departe, ca dintr-o negură tot mai deasă. Capul mi-a căzut în față și eram pe cale să alunec într-un vis, când s-a petrecut următoarea întâmplare:

Din depărtare, am auzit vorbele: „Bucurați-vă pururea întru Domnul”. Abia le-am dat atenție, căci nu erau nimic altceva decât un *bla bla bla*, un alt clișeu creștin, vorbe adesea auzite, dar niciodată trăite. Au intrat înăuntru pe urechea dreaptă, și pe cea stângă, de îndată, au ieșit afară. Deodată, vorbitorul s-a uitat exact în direcția mea, iar eu am crezut că se uită chiar la mine. Numai decît m-am trezit – trebuie să fi observat că nu mai aveam mult pînă să adorm. Mă simțeam „prins” ca un hoț de magazine, care a fost văzut la locul faptei de un polițist. Asta m-a speriat și m-a făcut foarte atent la următoarele sale cuvinte, care îmi erau în mod cert adresate și m-au lovit pînă în adâncul sufletului. Întrucât vorbitorul trebuie să fi observat că nu am prea fost atent, a repetat propoziția anume pentru mine: „Și iarăși zic: bucurați-vă!”

Țac! Vorbele s-au prins de mine, iar eu eram acum treaz de-a binelea. De la această propoziție, în capul meu s-a derulat, cu viteza luminii, un film. De ce a repetat vorbitorul cuvintele acestea? Și de ce s-a uitat la mine? Era limpede, pentru că mă prinsese dormitând. M-am înroșit ca atunci când eram copil, la școală. Și profesorii fuseseră mereu nevoiți să îmi spună un lucru de două ori înainte ca eu să îl simt. Așa și predicatorul.

Ce mă preocupa, însă, mult mai mult era conținutul celor abia auzite: „bucurați-vă!” Până acum, cunoscusem doar bucuria dată de droguri, de alcool sau de stăpânirea asupra celorlalți, deși aceasta nu fusese niciodată bucurie adevărată. Acum, stăteam aici și eram îndemnat în chip foarte personal să mă bucur. Aceste vorbe au atins un loc rănit din mine, care avea astfel deschidere la cele auzite. De unde ar fi putut ști acest om?... Ceea ce nu aveam eu de unde ști era că această propoziție se repeta în Scriptură de două ori, după cum aveam să aflu puțin mai târziu¹³.

Gândurile mele erau așa de preocupate de abia-auzita puțință de a mă bucura, că nu am prins următoarea propoziție, pe care oricum probabil că nu aș fi înțeles-o, pentru că ea suna astfel: „Blândețea voastră să se cunoască de toți oamenii”.

Mă tem că felul meu de „blândețe” era aproape proverbial. Cine se apropia de mine trebuia să se teamă pentru sufletul său și avea de îndurat ura mea tănuită. E firesc, deci, că nu am ascultat și propoziția aceasta. Când am terminat cu gândurile mele, am auzit și urmarea: „Domnul este aproape”.

În cugetul meu a răsunat un clopoțel. Mi-am amintit de cele petrecute mai înainte cu Maurice Ray, și m-am întors în spate să văd pe ce bancă șade Domnul, căci vorbitorul tocmai spusese că El se află „aproape”. În

¹³ În Epistola Sf. Ap. Pavel către Filipeni, cap. 4, vers. 4-7 (n.a.)

spatele meu, însă, nu L-am văzut. Nici în față. Unde ședea? Aha! Nu, încă nu e aici. Cum spusese? Era „aproape”, dar nu „aici”. Era mai mult decât ciudat – abia începusem să Îl caut și El era deja „în apropiere” – totul mergea prea repede. Mii de gânduri îmi zburau prin cap, când urechea mea a auzit următoarea propoziție: „De nimic să nu vă grijiți...”

Parcă mă lovise cineva cu un ciocan în cap! Oare nu toată viața mea de până acum fusese alcătuită doar din teamă și grijă? Din nou, gândurile s-au aruncat asupra mea. Frică de răutatea oamenilor, de neînțelegerea adulților, de viclenia celor din jur, de morala judecătorilor, de poliție; deznădejde, dezamăgire, fugă și urmărire, teamă de nepăsare și asprime, teamă de întreaga viață. Această propoziție micuță – „de nimic să nu vă grijiți” – era o făgăduință fermecătoare, concretă și atât de necesară vieții mele. Ce frumos ar fi! Iar predicatorul a rostit mai departe: „Ci, întru toate, prin rugăciune și rugă cu mulțumită, cererile voastre să se cunoască la Dumnezeu...”

Partea aceasta nu am auzit-o prea bine, pentru că gândurile mele încă mai erau preocupate cu „grijile”. Probabil că nici nu aș fi putut să o înțeleg – vocabularul creștin îmi era încă străin, dar astăzi îi înțeleg conținutul cu mult mai bine și știu că Dumnezeu are urechea deschisă în orice stare ne-am afla noi, că El ne aude rugăciunea, că Îl putem „ruga” și chiar Îi putem „mulțumi” dinainte că ne-a izbăvit și că preschimbă fiecare situație individuală – oricât ar fi ea de complicată – într-o mijloc de sporire duhovnicească, pentru că *celor ce iubesc pe Dumnezeu toate împreună-lucrează spre bine*. După cum spune o vorbă: „creștinii nu sunt mai buni decât alții, dar o duc mai bine”. Am fost apoi din nou atent la discurs și am prins, poate, tocmai cuvântul-cheie: „...și pacea lui Dumnezeu...”

Mai departe nu am urmărit, pentru că atenția mi-a fost din nou furată de un val de gânduri. „Da, da, pacea!”

Era ceva ce am căutat întreaga mea viață, fără a o găsi vreodată – pacea lăuntrică, făgăduită de toți *gurușii* și maeștrii, pe care, însă, nu am văzut-o la niciunul din ei. În această clipă, pacea aparent de negăsit părea atât de aproape, încât mai că o puteam prinde. Și ea se numea „pacea lui Dumnezeu” – probabil că nu era aceeași pace pe care o promiteau politicienii și conducătorii de secte oamenilor lor. Pacea era o noțiune de bază pentru mine și o făgăduință ce mi se adresa mie – după cum am reușit să înțeleg din cuvintele vorbitorului. Și totuși, era o ofertă pe care abia îndrăzneam să o primesc, de teamă să nu fiu iarăși dezamăgit. Nu aș fi avut puterea să o iau încă o dată de la capăt, dacă nu va merge – pur și simplu, nu mai puteam. Cu inima tresăltând, mi-am făgăduit din nou să nu părăsesc orașul până nu voi fi sfârșit „toate” și nu voi avea încredințare în legătură cu aceste noi căi.

„...pacea lui Dumnezeu, care covârșește toată mintea...”, a urmat vorbitorul, lovindu-mă din nou într-un loc sensibil. Încă mai credeam că vorbele sale mi se adresa mie, personal. Acesta era deja al șaselea „ciocan” la rând. Minte, „a înțelege”, înțelegere, rațiune, analiză... toate acestea le întrebuițasem ca să mă trag pe mine și pe toți oamenii din jur în nimicire. Rațiunea poate ajunge o piedică, poate ajunge otravă, și din pricina ei domnește atâta nemulțumire în lume. Oare „pacea lui Hristos” nu depășește înțelegerea omenească? Mi-am amintit de cartea lui Maharishi Mahesh despre meditația transcendențială: „Știința despre a fi” și de felul în care această carte m-a păcălit într-un mod foarte inteligent și m-a dezamăgit cu știința sa. Da, erau inteligenți acești *guruși* și conducători de secte care îi strângeau într-un sac pe adepții lor – cărturari plini de pricepere și teoreticieni străluciți, ce se închinau acestui cult al inteligenței. Dar satana este mai iscusit decât ei toți. Capul, pur și simplu, nu

este inima. Iar a mea bătea cu emoție când în biserică au răsunat cele din urmă cuvinte ale vorbitorului: „...păzi-va inimile voastre și cugetele voastre în Hristos Iisus”.

Au fost cuvinte pe care nu le-am mai primit pentru că rămăsesem agățat cu gândurile, după cum am mai spus, la „intelență”. La sfârșit, eram atât de mișcat și de atins, că, de îndată ce vorbitorul a încheiat, m-am grăbit spre el.

– Domnule, spuneți-mi, mie mi-ați vorbit mai devreme? M-a privit uimit.

– Nu, eu doar am citat din Sfânta Scriptură.

Maurice Ray, care stătea lângă cor și auzise întrebarea mea, a venit la mine și mi-a spus:

– Dacă, într-adevăr, ai luat cuvintele așa de personal, atunci au fost cu adevărat un semn pentru tine. Da, dragul meu, Domnul este aproape.

Atunci un gând genial păru să-l străbată:

– Ai vrea să știi unde sunt tipărite aceste cuvinte?

Era încă de neînchipuit pentru mine că ar putea fi „tipărite” undeva cuvintele ce păreau să-mi fi fost anume adresate.

– Bineînțeles. Poți să fii sigur de asta, am răspuns eu.

– Bine, atunci vino cu mine.

Surprizele au continuat, iar următoarea aștepta deja. Am traversat piața din fața catedralei și am intrat în casa parohială. Maurice a deschis un dulap, a scos o Biblie și a dat la o pagină unde am putut citi negru pe alb, spre marea mea uimire, textul abia auzit. Maurice mă privea în ochi și a părut să observe că rezistența mea suferise o înfrângere mare. Iute și șiret cum era, mi-a așezat, deodată, Scriptura sub nas.

– O vrei?

Of!!! – vorbele s-au prins de mine și m-au durut!

Ce ar fi trebuit să fac? Toate trăirile mele dureroase alături de creștini mă încredințaseră că tocmai această carte era pricina a nenumărate războaie, cruciade, jafuri,

inchiziții, lupte pentru putere, intrigi și distrugeri – nu numai povestea mea, ci și întreaga istorie a Vaticanului vorbea împotriva ei. Acesta era un motiv îndeajuns de bun pentru mine ca să nu-mi doresc o Biblie, nici măcar una primită în dar. Stăteam acolo de parcă aș fi prins rădăcini și trăiam o adevărată dilemă. Pe de o parte, tocmai pe oamenii aceștia lipsiți de dragoste și de viață, care citează mereu din cartea asta, i-am urmărit toată viața cu disprețul și ura mea, iar pe de altă parte, puterea și conținutul acestei cărți mi se adresaseră nemijlocit și personal cu câteva minute înainte, încât îmi era aproape cu neputință să spun nu. Nu știam cum să mă port. La gândul că va trebui să iau în mână această carte, mă apuca amețeala și vedeam negru în fața ochilor.

M-am rușinat foarte tare când brațul meu – de orice putere ar fi fost el purtat – s-a întins înainte și mâna mi s-a deschis. Am prins cartea doar de un colț, de parcă Maurice ar fi vrut să îmi pună în palmă cărbuni aprinși, pregătit oricând să îi dau drumul. Tot ca un cărbune aprins mi s-a aprins și fața, roșie de rușine față de mine însumi. Oare sufletul meu își recunoscuse „Maestrul” și trebuia, astfel, să roșească? Mai cumplit era însă gândul că m-ar putea vedea cineva afară. Vechile mele cunoștințe și-ar fi pierdut respectul pentru mine. Dacă m-aș privi acum în oglindă, oare n-ar trebui să mă disprețuiesc tot atât de mult pe cât îi disprețuiesc și pe acești „bibliști cu fețe de bebeluși”? Gândul că cineva m-ar putea socoti în grupul „creștinilor de budincă de ciocolată” mă aprindea și mai tare. Am părăsit, neliniștit, casa parohială. Oamenii vor crede că sunt unul dintre acei „popi”, dacă mă vor vedea umblând cu Biblia în mână. M-am rușinat peste măsură și, la ieșirea din casă, am ascuns cartea sub haină. Doamne, Doamne! Ce se întâmplase cu mine?! Înainte de a mă despărți de Maurice, i-am mai aruncat în față o ultimă bombă:

– Ce-i tipărit nu se pune, e limpede? Deci Iisus nu a vorbit cu mine! i-am lătrat eu, cu răzvrătire.

Maurice doar a zâmbit.

Așa s-a încheiat ziua de sâmbătă. Duminică dimineață, la ora nouă, aveam iar întâlnire cu Maurice.

– Ei, cum îți merge astăzi? m-a întrebat când s-a apropiat de mine.

– Ascultă, nu știu ce se întâmplă, dar Iisus tot n-a vorbit cu mine. Se lasă așteptat. E aproape o zi de când mi-ai făgăduit.

– Trebuie să ai răbdare. Sunt sigur că El chiar va veni.

Rămânea de neînchipuit pentru mine: cum ar fi putut Cineva care a trăit în urmă cu 2000 de ani în Palestina să vorbească cu un catâr neînsemnat din Lausanne (cu siguranță, asta eram eu în viziunea Sa)? Pur și simplu, nu puteam pricepe așa ceva. Pe urmă, însă, mi-a venit o idee.

– Maurice, ce ai spune dacă m-ai mai „dezlega” o dată? Mai bine de două ori decât niciodată – și atunci poate Se grăbește și El.

După cum am mai spus, toată viața a trebuit să mi se spună de două ori un lucru înainte să reacționez. Încă mai aveam îndoieli mari despre toată treaba asta.

– Spune, ce părere ai de ideea mea?

– Cu plăcere, dacă tu așa vrei, a râs el cu glasul său de bas, părintesc și binevoitor.

Am repetat așadar toată procedura din ziua precedentă. Maurice a legat pentru a doua oară puterile nevăzute din trup și suflet, alungându-le, o dată pentru totdeauna, în numele lui Iisus Hristos. Apoi, mi-a spus:

– Așa, acum e sigur de tot. Acum Îl vei putea auzi pe Iisus.

– Vom vedea, am răspuns eu – fiind, însă, foarte curios.

În dimineața aceea am fost ceva mai deschis și mai „voluntar”. Dacă socoteam că voi trăi emoții spectaculoase sau că mă voi înălța pe un nor rozaliu spre cer,

atunci am fost pentru a doua oară trezit la realitate. Ședeam pe un scaun, inima îmi bătea poate un pic mai tare – asta era tot. Niciun Hollywood? Nicio poveste de senzație? Așa de ușor? Așteaptă! Vor veni și acestea...

La ora zece era o slujbă în catedrală. Edmée Cottier – pe care, mai apoi, am numit-o „moașa nașterii mele din nou” – m-a invitat să o însoțesc. Întâia oară n-am vrut să o fac.

– Nu sunt creștin, nu aparțin grupului vostru și n-am ce căuta acolo.

– Eu cred cu tărie că se va găsi ceva și pentru tine. A stăruit cu încăpățănare.

– Haide, vino, e important. Vei vedea!, a stăruit în continuare.

Mai curând ca să-i fac pe plac, pentru că era o persoană foarte drăguță, am urmat-o, mergând greoi. Am mers mai mult însă pentru niște fete frumoase pe care le-am văzut, spre surprinderea mea, intrând acolo. Mă întrebam ce caută fete așa tinere și frumoase într-o biserică de modă veche. În orice caz, măcar aveam la ce să mă uit în așteptarea sfârșitului slujbei.

Recunosc că am fost destul de surprins când am pășit în catedrală. Mă așteptasem să găsesc acolo cel mult câteva băbuțe îmbrăcate în negru și cu fețe sobre, ca de înmormântare, sau poate niscăi femei bârfitoare și arogante, care poartă discuții despre îmbrăcămintea groaznică a vecinilor lor. Însă în loc de un „popă” pierdut, care vorbește unei biserici pe trei sferturi goală – sfertul ocupat constând, în mare măsură, din mumii de muzeu –, așa cum văzusem nu de puține ori în vizitele cu scop cultural din bisericile Spaniei sau Italiei, am întâlnit un număr mare de tineri amestecați cu bătrâni, îmbrăcați modern, în blugi. Erau așa de mulți, încât biserica ajunsese neîncăpătoare. Dacă biserica avea cam 800 de locuri, atunci, după calculele mele, probabil că înăuntru erau

cam 2500 de persoane. În față, o formație cu chitară, sintetizator și bas electronic întreținea atmosfera. Băieți și fete ședeau pe jos, în grupuri-grupulețe, nemaiajun-gându-le scaunele. Am rămas cu gura căscată! După convingerea mea, slujbele din biserici erau de domeniul trecutului, exceptând câțiva tradiționaliști ce trăiau pururea în ziua de ieri. Însă, din cele ce le vedeam, se părea că vizitele la biserică fuseseră doar pentru mine de neînchi-puit și lipsite de rost.

M-am înghesuit și m-am strecurat, împreună cu Ed-mée, printr-un adevărat ghiveci de oameni, până când am găsit două locuri chiar în față. Apoi, a început slujba. Au slujit șapte pastori și preoți pentru că – mi-a repetat Edmée – „Zilele pocăinței și rugăciunii” sunt un eveniment important. Întrucât chiar nu înțelegeam prea multe din cele ce se petreceau în față, am început să număr feres-trele, să studiez arhitectura coloanelor, să ascult formația cum cântă și să mă uit după fete frumoase. Eram preocupat de tot felul de gânduri, numai cu cele ce se petreceau la altar nu. Spre sfârșitul slujbei, când unul dintre cei șapte preoți s-a întors spre popor, am auzit rostindu-se următoarele:

– *Heureux les invités au repas du Seigneur*¹⁴.

În acea clipă, domnea o tăcere deplină. Edmée s-a întors ușor spre mine, ca să îmi șoptească ceva la ure-che. Iar ceea ce avea să urmeze poate fi descris fără șovăială drept cel mai copleșitor episod din viața mea.

¹⁴ „Fericiți cei chemați la Cina Domnului.” (în fr., în orig.)

CAPITOLUL 18

LOVITURA DE GRAȚIE

– Klaus, hai, vino și tu!, mi-a șoptit Edmée.

Îndată am simțit răzvrătire împotriva ei. Ce să caut eu la „cuminecare”? Asta era pentru ea. Asta era pentru creștini. Ceilalți erau, poate, chemați. Pe mine nu mă invitase nimeni la „petrecere”. Dacă voiam să fiu și eu undeva, atunci trebuia să mă fac nevăzut și să mă strecor înăuntru sau să pătrund prin ușa din spate. La mine era tocmai pe dos: toată viața mea am fost invitat afară – da, da, fusesem adeseori aruncat afară, chiar și din pânțelele matern! Mereu am fost nedorit, fie că era vorba de casa părintească, de școală, biserică sau altceva. Ce să fi căutat, deci, eu acolo, în față, unde numai cei „fericiți” erau „chemați”?

„Edmée nu înțelege nimic”, m-am gândit eu, și i-am răspuns repede:

– Nu, asta nu-i pentru mine. Este pentru tine și pentru voi, creștinii.

– Nu e adevărat, vino odată!

Nu s-a dat bătută – era, probabil, încredințată că venise „clipa” mea.

– Nu, eu nu pot merge acolo și nu voi merge. Lasă-mă în pace! am răspuns ceva mai răstit. Eu nu sunt creștin.

„Doamne, Doamne, cum reușea să mă supere cu stăruința ei!”

– Nu am pierdut nimic și nu am ce căuta acolo! Înțelege odată, nu e pentru mine. Eu nu sunt unul dintre voi.

– Ba da, Klaus, ar trebui să vii acum, a stăruit ea. Sunt încredințată că e bine pentru tine.

„Ce încăpățânată e și Edmée asta! Ce voia, de fapt, de la mine? De ce era așa de îndărătnică?”

Pe cei mai mulți dintre cei prezenți oricum îi socoteam a fi în acea categorie de oameni care răspund „chemării la cină” – deci, care merg la biserică –, dar care nu iau parte la ea, care nu „cinează”. De ce mai veneau la slujbă? Era o contradicție în sine, căci dacă sunt invitat de cineva la masă, atunci merg la el și pentru mâncare, și nu îi spun: „Nu, mulțumesc, eu am venit numai așa”. Văzând exemplul lor, am concluzionat că nu e așa de important dacă te duci în față sau nu.

Edmée avea, după părerea mea, o prea mare așteptare de la mine. Eu simțeam lucrul acesta ca pe o apăsare și îmi venea să crăp de supărare. Nu mai era deloc important pentru mine cât de liniștită sau sfântă era acea clipă, așa că am ridicat glasul la Edmée.

– Taci odată, că spui prostii! Nu poți hotărî tu pentru mine, nu?

Oamenii din jurul nostru au tresărit și au crezut că... dar chiar nu mă interesa ce cred. Chiar și Edmée a tăcut, pe loc. Era un pedagog mult prea bun ca să mai insiste. Până la urmă, izbutise cu adevărat să mă neliniștească. Deodată, nu am mai știut dacă ar trebui să merg sau nu. Apoi m-am gândit: „Edmée chiar nu poate să hotărască un astfel de pas în locul meu”. Din nou mă aflam într-o dilemă asemănătoare celei din clipa în care Maurice a vrut să îmi pună în mână Scriptura, când mi-a venit un gând genial.

Cândva, am auzit că pâinea și vinul care se împărțeau acolo, în față, întruchipează Trupul și Sângele lui Hristos. Dacă aceasta nu era teologie sau simbolică

pură, atunci trebuia să îmi dea El acum dovada, hotărând El și doar El dacă voia să mi Se dea sau nu, adică dacă mă chema la Sine. În pofida unor analize de felul acesta și a cugetărilor mele, nu am putut să gădesc singur, în mine, un răspuns, ci acesta părea să se afle cu totul în afara mea. Poate că trebuia să Îl întreb pe El. Întrucât nu mi-a venit niciun alt gând, mi-am plecat capul și, fără a cugeta prea mult, mi-am închis ochii, pentru a nu fi tulburat de nimic, și L-am întrebat simplu:

– Iisuse, Tu vrei să vin?

În aceeași clipă – de parcă ar fi așteptat-o demult – a fost lângă mine și mi-a vorbit! Nu în gând, ci cu glas tare și limpede, zicându-mi:

– Da, vino! Ți-am iertat toate.

Eram așa de surprins și de uimit, încât e aproape cu neputință să descriu cele ce s-au petrecut în următoarele clipe. Cum eu auzisem și mai înainte destul de des glasuri „de dincolo”, nu am fost izbit atât de limpezimea glasului, cât de prezența Sa. Nu am cuvinte să zugrăvesc dragostea de neînchipuit și bucuria ce m-au cuprins. Și în ziua de azi sunt cuprins de această bucurie negrăită. Era ca și cum un om, înțepenit de frig până aproape de înghețare, se află deodată sub un duș cald. Precum se topește ceara la soare, așa m-am topit de căldura și dragostea care se revărsau din El și care căutau să îmi aprindă inima pentru El.

O fărămă dintr-o asemenea dragoste de necuprins am simțit și atunci, în Calcutta, când am fost împreună cu Maica Tereza. Cinci ani mai târziu, Dumnezeu m-a îndreptat către Fericitul Stareț Sofronie (adormit întru Domnul în iulie 1993, la vârsta de 98 de ani), la care am găsit în întregime o asemenea dragoste de nedeslușit și această golire de sine. Mă tem că o astfel de dragoste nu poate fi descrisă, ci poate fi doar trăită. Acum și aici,

însă, ea era cu atât mai mare! Întrecea cu adevărat înțelegerea mea, iar eu nu mai pricepeam nimic. Fusesem călăuzit cu mintea în inimă și eram prea adânc atins ca să mai pot pricepe ceva cu mintea. În aceeași clipă, însă, a venit și atacul...

Cuvintele lui Hristos încă mai răsunau, ca un ecou, în urechile mele, când, deodată, am auzit un șuiert îngrozitor – fâșșșșșș! – coborând de pe bolta catedralei, crescând mereu în tărie până a ajuns asurzitor, și prăvălindu-se peste mine. Am simțit instinctiv primejdia de moarte și am vrut să mă arunc la o parte, înainte ca „fiara sălbatică” să mă lovească. Prea târziu. Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. Ca un fulger, asupra mea a căzut o sabie, ținută cu două mâini, și mi-a despicat capul, mi-a tăiat trupul, pe lungime, în două, ieșind printre picioare. Aceasta a fost lovitura de moarte – eram nimicit, împărțit între două lumi.

Totul se preschimbase deodată în țândări. Unde era dragostea? Unde era pacea? Cu puțin timp în urmă, le avusesem pe amândouă și, într-o fracțiune de secundă, o vijelie năvalnică le-a măturat. Dezamăgirea mea era mult prea mare, căci se petrecuse tocmai lucrul de care mă temusem cel mai mult la început. Nu mai puteam îndura. Într-o clipă, am fost orbit de ură. Am fost cuprins de furie, de supărare, de violență, de dezamăgire și de dorință de agresiune împotriva tuturor oamenilor din jurul meu și împotriva lumii întregi.

Într-o clipă, i-aș fi putut omorî pe toți vizitatorii bisericii. Aveam o putere neomenească, ce mi-a dat gândul să o ridic pe Edmée cu o singură mână de gât, să o sugrum și, la sfârșit, să o zdrobesc de pământ. Nu știu ce m-a oprit să nu o fac cu adevărat. Ca un turbat, i-aș fi putut călca în picioare pe toți oamenii din biserică, scuipându-i în față și zdrobindu-i – răni adânci și un profund dispreț

puseseră stăpânire pe mine. Iar acum, întreaga putere s-a întors împotriva mea. M-a cuprins o teamă de moarte ce amenința să mă înăbușe. Sângele îmi vuia prin cap ca o cascadă. Lumina din catedrală se făcuse roșie-liliachie. Urechile îmi pocneau, de parcă ar fi trecut prin ele curent electric și, deodată, oamenii din jurul meu s-au preschimbat într-o ceată de mincinoși și farisei. „Bandă blestemată de sfinți mincinoși!” – așa erau strigătele și urletele din lăuntru meu. Cuprins de spaimă și încercând să înghit aer, am gonit afară din biserică – în moarte...

Aerul proaspăt de afară mi-a ascuțit din nou conștiința. Totul fusese, așadar, minciună! Stăteam aici, după ce îmi fusese furată și cea mai de pe urmă nădejde. Aici și acum, în piața din fața catedralei, deasupra orașului Lausanne, eram, în sfârșit, pregătit să mor. A fost clipa celei mai adânci singurătăți și celei mai depline părăsiri din toată viața mea. Fusesem rupt în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, iar acum stăteam în fața unei grămezi de cioburi. Nu mai înțelegeam absolut nimic... Nu îmi vorbise chiar mai înainte Hristos? Nu găsiseram deja limanul? Eu așa crezusem și, dintr-o dată – paf! – nimic! O amărăciune adâncă puse stăpânire pe mine. Am fost, deodată, cuprins și târât de un atât de puternic simțământ de deșertăciune a vieții, încât în voința mea pătrunseră gânduri de moarte tot mai puternice, iar aceste gânduri au înlăturat orice împotrivire. Am pornit în față, erau cel mult douăzeci de pași până la zidul din fața prăpastiei.

Doar zece pași mă mai despărteau de săritura peste zid, pe acoperișurile caselor din vechiul oraș. De câte ori nu am fost aproape de moarte din pricina războiului, drogurilor, actelor criminale, neatenției, focului, dorinței de aventură, provocării... de douăzeci de ori? De douăzeci și cinci? Chiar dacă am supraviețuit de fiecare dată, de un lucru eram acum sigur: curând va sosi clipa. În câteva secunde, totul se va fi sfârșit. M-am apropiat de zid.

...Ca din nimic, un glas încet, rece ca gheața – foarte limpede și ușor de auzit –, cu un râs ascuns, mi-a pătruns în ureche:

– Ha, ha! He, he! Te simți mizerabil? Nu-ți merge deloc bine, nu? Ești la pământ?

Adânc surprins, m-am oprit. Ce-a fost asta? De unde a venit? Îl auzisem la fel de tare și de limpede ca și pe glasul de dinainte. Nu contează – merg mai departe. Apoi, a venit din nou acest glas:

– Fă ce ai făcut mereu când ți-a mers rău! Ha, ha, ha!

În loc de a face pasul cel din urmă peste zid, mi-am amintit ce făceam de fiecare dată când eram „la pământ”: mergeam după pradă. Asemenea unui „vampir”, mă aruncam asupra victimelor, pentru a le sorbi din suflet vitalitatea care mie îmi lipsea. La fel cum dependenții de heroină iau o doză, așa mă aruncam și eu, și îmi înfigeam „colții de vampir” în psihicul victimei, pentru ca, prin energia ei, să pot trăi mai departe. Pentru asta, îmi puneam „mantia nevăzută”, adică îmi controlam pe deplin mimica și gestica și mă prefăceam a fi un *guru*, un păzitor al sufletelor sau vreun alt soi de „proroc”. Eram crezut cu ușurință. Nu degeaba urmărisem ani întregi feluri de *guruși* făcând același lucru. De atunci, îmi era foarte ușor să pătrund prin contact vizual în psihicul și sufletul victimei. Acolo lăsam sămânța răului – pot spune că, într-un fel, prindeam „peștele” în mreaja satanei. Acesta se ocupa, apoi, de restul.

Între timp, am aflat că o astfel de lucrătură nu este cu puțință la cei ce cred cu adevărat în Iisus Hristos, pentru că aceștia stau sub paza Sa. Dar nu întâlnisem niciodată astfel de oameni. În toți și în toate era o luptă neconținută pentru putere. Această putere de stăpânire asupra altora și, mai ales, asupra fetelor, îmi făcea plăcere – iată drogul meu! Iar acest lucru părea să fie știut și de glasul nevăzut, pentru că se ivise din nou. Tare și limpede, am auzit:

– Hei! Uită-te în spatele tău. Întoarce-te și vezi!

Glasul, cu adevărat, părea să mă cunoască – pregătise ceva pentru mine. M-am întors și am văzut trei fete frumoase, care treceau prin fața catedralei. Îndată am adulmecat prada. Dacă voiam să supraviețuiesc, trebuia să nu pierd acum nicio clipă. Îndată m-am ascuns sub „mantia mea nevăzută” și m-am îndreptat direct spre grupul lor. Vechiul meu joc a început din nou: „de-a șoarecele și pisica” – spre a mulțumi pisica. Să le fac să tremure, pentru ca, la sfârșit, să le iau viața – o mușcătură puternică... – și apoi să le arunc... De data asta, însă, nu mai era un joc; era vorba de viață și de moarte: ori una din cele trei, ori eu. Când am fost în fața celeia care îmi plăcea cel mai mult, i-am vorbit, ca să pot stabili contactul vizual și, astfel, să pătrund în sufletul ei. Și atunci am fost lovit eu!

Ce am văzut în oglinda ochilor ei era o adevărată descoperire. Se dăduse deodată la o parte o nouă cortină, care îmi îngăduia să văd până în adâncul sufletului ei – și chiar mai limpede ca niciodată –, însă ceea ce mi-a fost dat să văd acolo nu mai era fata frumos îmbrăcată din fața mea. Am fost șocat de reacția mea, care a fost cu totul alta decât cea așteptată. În spatele măștii de machiaj, am recunoscut nemulțumire, tristețe, nefericire și frustrare, și am simțit – o, minune! – milă pentru acest suflet! Cum era cu puțină așa ceva? Oare lăsase Hristos urme în sufletul meu? Oare nu mai aveam putere asupra acestei persoane, asupra oamenilor? Nu mai puteam să îi fac nimic acestei fete – era o descoperire foarte dureroasă. Conștiința că mi-am pierdut vechile puteri cu care m-am identificat o viață întreagă, puteri pe care le privisem ca pe „eul” meu, ca pe viața mea și pentru care mi-am jertfit întreaga trăire, făcea lipsită de rost o continuare a vieții. Cine mai eram eu fără toate acestea?! Ce-mi mai rămânea? Nu mai aveam nicio valoare, niciun motiv să mai trăiesc.

Până și mintea mea gândea acum la rece: „Cum poate fi cu putință așa ceva? Glasul pe care tocmai l-am auzit mi-a făgăduit fericire și împăcare. Această fată era, însă, nefericită. Cum poți găsi fericire la un nefericit? Cum poți găsi împăcare la oameni neîmpăcați și neliniștiți? Cum poți găsi bucurie la un om lipsit de ea? Acest lucru nu are înțeles”. Deodată, mi-a fost limpede că acela trebuie să fi fost glasul „tatălui minciunii”, care mi-a vorbit și despre care îmi povestiseră Maurice și Edmée. Acestea erau poruncile pe care le-am urmat întreaga mea viață. „Fă asta, fă aia...”, făgăduind mereu fericire, bucurie și împlinire, neținându-și, însă, niciodată promisiunea. De fiecare dată urma o dezamăgire cruntă...

Îndată după înțelegerea acestui lucru îngrozitor, m-am prăbușit într-o prăpastie neagră, fără sfârșit, și am căzut, am căzut... Credeam că nu voi putea îndura trupește, inima mea era aproape de a se opri. Am leșinat, căzând la pământ ca un bolovan. De data aceasta, fusese dată lovitura de grație – de la oricine ar fi venit ea. Ce s-a petrecut pe urmă, nu mai știu.

Nu pot spune cât am zăcut acolo, pe jos. Fetele probabil că au gândit că sunt un bolnav psihic și au mers mai departe. Din fericire, s-a încheiat curând slujba, iar Edmée, Maurice și alți câțiva prieteni m-au căutat neîntârziat. Ceea ce au găsit era o grămăjoară de durere, care nu putea nici să vorbească. Deznădejdea mi se citea cu adevărat pe chip. Prin urmare, au fost foarte milostivi și plini de dragoste cu mine. În orice caz, pentru Maurice era important să îmi explice ce se întâmplase.

– Nu arăți prea bine, Klaus. Ce s-a întâmplat?, m-a întrebat el fără ocolișuri, ca să mă readucă la viață.

Am încercat, pe cât se putea, să explic.

– E cu adevărat îngrozitor.

Însă Maurice nu părea să fie cuprins de milă.

– Într-o oarecare măsură, porți chiar tu răspunderea pentru cele întâmplate.

– Ce?! Cum așa?

– Klaus, ceea ce tocmai ți s-a întâmplat, cum să zic, a fost contraatacul satanei. Acesta a încercat să te ia înapoi – el nu dă drumul așa, pur și simplu, nimănui; așa este firea lui. El este nespus de viclean.

– Am băgat de seamă lucrul ăsta, poți fi sigur.

– Totuși, de acum trebuie să ai grijă toată viața ta, pentru că el va încerca mereu să te atace din nou și să te ademenească înapoi. În fond, ai fost unul dintre cei mai buni „colaboratori” ai săi.

*Diavolul ca un leu răcnind umblă, căutând pe cine să înghită*¹⁵. Ah, cum îl uram deodată pe diavol, pe acest fost „tovarăș”! În același timp, aveam și un mare respect pentru el și pentru puterea sa nebănuită. Ce om ar putea să se mândrească că e mai viclean decât diavolul? Este doar o amăgire oarbă să crezi că îi ești mai presus sau, și mai ucigător, să crezi că el nu există. Cred că acele cuvinte din Scriptură nu pot fi trăite mai plastic decât o făceam atunci, iar astăzi sunt deplin încredințat că aș fi murit cu adevărat atunci dacă Hristos, cu puțin timp înainte de această întâlnire, nu ar fi intrat în trupul și în inima mea. Este limpede că mă aflam de acum sub paza Sa. Ce înseamnă satana altceva decât „moarte”? Atât vrăjmașul, cât și Mântuitorul au vorbit cu mine. Era întocmai lucrul pe care mi-l dorisem. Maurice mi-a amintit, zâmbind, de cea dintâi rugăciune pe care am rostit-o când eram împreună:

– Voi ai să fii sigur că Hristos e Cel Ce îți vorbește.

E adevărat, așa spuseseam. Astfel, întâlnirea fatală a fost și o ascultare a rugăciunii mele. Nu a fost, însă, cel mai lesne fel în care mi s-ar fi putut răspunde.

¹⁵ 1 Petru 5:8 (n.a.)

Două milioane de kilometri în căutarea adevărului

- Ce a fost mai rău a trecut, a spus el mai departe.
- Întâiul atac e cel mai rău, m-au liniștit și ceilalți și m-au poftit la masă.

Abia către seară am început să mă „ridic”. Totuși, nu eram încă creștin și, în niciun caz, nu mă „născusem din nou”.

...Pentru că, încă o dată, spaima avea să mă tragă după ea.

CAPITOLUL 19

LIBERTATE

A venit ziua de luni. Sărbătorile încă nu se încheiaseră. Începând cu ora nouă, au năvălit din nou peste o mie de oameni în catedrală. Stabilisem să mă întâlnesc cu Edmée în fața portalului catedralei și, de data asta, știam amândoi că voi intra cu ea. De bună seamă, făceam și eu parte dintre „fericiții” cei chemați la Cina Domnului. Prin urmare, voiam să iau și eu, pentru întâia dată, parte la această Cină de praznic. În timpul slujbei, am fost atent și am urmărit ce se cerebra în față. Maurice mă prevenise de ieri foarte limpede despre primejdia unui contraatac, astfel că nu mi-am îngăduit să nu fiu atent. Cu cât se apropia clipa „cuminecării” cu pâine și vin, cu atât creștea și teama mea – era încă prea puternic șocul zilei de ieri. Numai gândindu-mă la cele întâmplate, mi se înmuiau genunchii.

Pe de o parte, eram, desigur, plin de o veselă nerăbdare; în același timp, însă, creștea și teama mea că diavolul va încerca din nou să mă oprească de la participarea la „Cină”. Nu fără motiv, mă temeam că el stă din nou la pândă, ascuns undeva, așteptând clipa când, într-un moment de neatenție, să sară din ascunzătoare și să se arunce din nou asupra mea. Teamă mă făcea să mă tot sucesc pe locul meu. Mă simțeam mic. Gânduri îngrozitoare se agățau de mintea mea și, pur și simplu, nu se lăsau izgonite: „Cu siguranță va apărea din nou, folosindu-se de vreun vicleșug și... Nu, eu nu am cum să mai supra-

viețuiesc unui al doilea atac..." Atenția mea s-a mutat de tot de la cele ce se petreceau în altar, la teama contra-atacului satanei, pe care îl așteptam dintr-o clipă în alta.

Singurul lucru pe care-l puteam face era să mă înarmez cu niște uriașe „mănuși de box” duhovnicești. *Numai să vină!*, mă încurajam eu. Voiam să îi dau o lovitură încărcată cu toată supărarea, mânia și ura pe care le simțeam pentru toată nimicirea pe care mi-o pricinuisese. Atunci, poate, s-ar fi săturat să mă mai viziteze. În adâncul meu, însă, știam că gândesc aceste lucruri doar pentru a-mi face singur curaj, căci ieri văzusem, prea concret chiar, cât de necrezut de iute și de rafinat este el în comparație cu mine sau cu oricare alt om. Momentul „cuminecării” se apropia tot mai mult și, din nou, am auzit din gura lui Maurice Ray cuvintele pe care le auzisem și ieri:

– Fericiți cei chemați la Cina Domnului.

Simțeam o tensiune de 2000 de volți. Chiar în clipa în care eram pregătit să mă ridic și să merg în față, am fost cuprins de teamă, căci eram incredințat că diavolul abia așteptase acest moment pentru a veni. Chiar trebuia să vină! Dacă aș fi apucat mai întâi să iau „Trupul lui Hristos” – ca un leac ocrotitor – în mine, atunci probabil că deveneam imun la atacurile sale. Socoteam că satana nu va îngădui așa ceva.

În toiul panicii puternice și a fricii, a venit El – nu, nu satana!, ci Hristos. În chip surprinzător, fără să Îl fi chemat, El era lângă mine, vorbindu-mi tare și limpede. Am auzit atunci *graiuri de viață veșnică*, pe care abia ani mai târziu le-am cuprins pe deplin, cuvinte pe care, mai târziu, le-am citit de nenumărate ori în Scriptură. Ooo, ce har și ce dragoste de nedescris! Dumnezeu ESTE. Dumnezeu este „de față”! Am simțit pentru a doua oară această prezență greu de zugrăvit. Era prezența unei dragoste și călduri prea mari pentru a putea fi cuprinse

În cuvinte, ci care trebuie trăite. El Se afla deja în mine și văzuse ce luptă lăuntrică port. Era o pătimire ce depășea cu mult puterea mea. Așa că mi-a venit în ajutor cu dragostea Sa nemăsurată, pe care o revărsa din nou asupra mea pentru a-mi lua deznădejdea, îndoielile și teama. Iar acest lucru – după cum avea să se arate în următorii ani – nu era menit doar acelei clipe, ci întregii mele vieți; cel puțin până în ziua de azi, nu am mai simțit teamă sau îndoială, și nici un fel de deznădejde. Aceste cuvinte s-au șters cu desăvârșire din vocabularul meu în clipa în care El a preschimbat întreaga mea teamă în bucurie desăvârșită, prin următoarele Sale cuvinte:

– Nu te teme! Întru numele Meu vei fi tot mai puternic.

În aceeași clipă, am izbucnit în lacrimi. Era ca și cum stavila care oprise vreme de 36 de ani toate lacrimile ar fi fost spartă de o putere mare. Acum lacrimile curgeau râuri, râuri, fără a putea fi oprite. Ele erau ca apa de botez a nașterii mele din nou. Nu mă rușinam de cei peste o mie de participanți la liturghie. N-aveau decât să vadă toți! Plângeam de bucurie și nu mă rușinam deloc! Cu lacrimile acestea, udam legământul pe care abia îl încheiasem cu Hristos. De atunci, eram al Lui, iar El îmi dădea, în schimb, puterea Sa – aveam încredințarea deplină a acestui lucru. Dar ce ofertă! Întreaga mea viață căutasem „putere” și tărie, jertfind totul pentru ele. Imediat aveam să primesc „întru numele Său” chiar mai mult decât atât. Mi-a fost ușor să închei „târgul” acesta; la așa ceva puteam spune lesne „da” și „amin”.

Râuri de lacrimi de bucurie curgeau încă pe obrajii mei, când m-am ridicat și am mers, cu genunchi tremurânzii, în față, la altar. Maurice slujea împreună cu alți cinci preoți. Când m-a văzut venind, a ieșit spontan din slujirea oficială și s-a îndreptat, strălucind de bucurie, spre mine. În fața întregii biserici, în fața tuturor oamenilor, m-a îmbră-

țișat, sărutându-mă frățește pe amândoi obraji, iar apoi și-a aruncat mâinile spre cer strigând, mișcat:

– Aliluia! Klaus a reușit! Slavă Domnului!

Era prea mult pentru simțirile mele și totul s-a amestecat. Nu căutam înțelesuri – în acea clipă, ele nu aveau însemnătate –, pentru că un lucru știam acum, iar acesta era cel mai de seamă: știam că am o inimă care poate să simtă, să iubească, să pătimească alături de ceilalți. Întreaga mea viață s-a înnoit o dată cu această întâlnire, făcându-se de nerecunoscut.

Cu fața scăldată de lacrimi, am urcat cele câteva trepte până la altar, m-am așezat cu primul grup în semicerc în spatele altarului și m-am cuminecat! Înțeleg acum Tainele drept o hrană dătătoare de viață pentru un suflet flămând și un dar al milei de o valoare nemăsurată, mai ales în ceea ce privește creșterea mea. Aceasta a fost adevărata „lovitură de grație”¹⁶ a lui Dumnezeu: nu una care să mă omoare, ci una care m-a scos din împărăția morții și m-a adus înapoi la viață. În sfârșit, mă aflu pe drumul spre Rai. În sfârșit, am biruit întru Hristos moartea. Doar asta era ce-mi dorisem toată viața!¹⁷

Stăteam aici ca un nou-născut, încă plângând, când mi-a atras atenția o doamnă de lângă mine, cam de vârsta mea, care a început să plângă când i-am întins și ei cupa. Eu aveam un motiv pentru lacrimile mele. M-am întrebat ce pățise. Când m-am întors la locul meu, doamna aceea m-a urmat și mi-a vorbit. Lacrimile amândurora dădeau mărturie că ne aflam încă sub pecetea celor abia

¹⁶ Joc de cuvinte. În limba germană, „gnade” înseamnă atât milă, cât și „grație” (*n.tr.*)

¹⁷ Această experiență a harului ar trebui înțeleasă ca un semn al dragostei și nemăsuratei purtări de grijă a lui Dumnezeu pentru zidirea Sa, Klaus, spre a-l întări în nou-aflata credință în Hristos Mântuitorul, și nu ca o lucrare generală a euharistiei eterodoxe. Vezi și nota de la sfârșitul capitolului 11. (*n.red.*)

trăite. Cu adevărat, la Dumnezeu nu e nimic întâmplător. Doamna m-a privit și mi-a spus:

– Domnul meu, nu vă cunosc, dar cât am stat lângă dumneavoastră, trebuie că vi s-a întâmplat ceva extraordinar.

Nu înțelegeam în ce măsură ar putea să o privească pe ea acest lucru.

– Când mi-ați întins pâinea și cupa, am avut, deodată, o vedenie. Am văzut cerul larg deschis, cetele cerești vesteau o biruință foarte mare, îngerii cântau așa de minunat cum nu am mai auzit niciodată în viața mea. Bucuria din cer era așa de mare, încât – vă rog să mă iertați – nu mă pot opri din plâns! Ce vi s-a întâmplat?

Se vedea că este adânc mișcată. Am privit-o uimit și, având, la fel ca și ea, încă lacrimi în ochi, i-am răspuns:

– Cred că tocmai am devenit creștin!..

Mai târziu, Edmée, Maurice și alți oameni mi-au încuviințat faptul că Doamna G. era cunoscută în Lausanne pentru darul viziunii, ale cărei vederi mereu s-au adevărit. Prin aceasta, am primit cea dintâi dovadă – dintr-un șir lung – că cele pe care le trăisem de curând nu erau o închipuire psihică sau o nălucire rafinată. Nu, căci aici, în fața mea, stătea o persoană necunoscută, care nu avea de unde să știe nimic din cele ce trăisem.

Nu a ținut mult până când mi s-a luat negura de pe ochi și am înțeles că chemarea numelui lui Iisus nu este o tehnică sau o mantră. Am mai înțeles și că fiecare cuvânt rostit de Hristos este o veste pentru întreaga lume. După cum El vorbește lumii prin fiecare săvârșire bună, prin fiecare milostenie, prin fiecare gând bun, tot așa și cuvintele pe care le-am auzit din gura Sa ca fiindu-mi adresate mie, personal, sunt, cu adevărat, *graiuri de viață veșnică* pentru întreaga omenire. *Și nu este întru nimeni altul mântuirea, căci nu este sub cer niciun alt nume dat*

*între oameni, întru care trebuie să ne mântuim noi – am citit, mai apoi, în Faptele Apostolilor*¹⁸.

Pornind de la aceasta, pot să dau acum mărturie că El Însuși mi-a răspuns la cele două mari întrebări ale omenirii.

Cea dintâi, privind iertarea păcatelor, care în învățătura hindusă și buddhistă se numește eliberare din robia karmei și a șirului plin de suferință al reîncarnărilor: *Vino, ți-am iertat toate* – aceasta este libertatea după care tânjește fiecare om și care se poate împlini numai prin întâlnirea ipostatică (personală) cu Hristos.

Cea de-a doua, întrebarea referitoare la felul în care „întru Numele Meu vei fi tot mai puternic”, nu înseamnă altceva decât că nimeni nu are nevoie de o tehnică ezoterică de mântuire, de mantră, yoga ori de vreo altă formă asiatică de meditație pentru a găsi așezarea și pacea lăuntrică – nu pot să întăresc îndeajuns de mult acest fapt, pentru că am cunoscut destui clerici „creștini” mincinoși care încearcă să preschimbe oamenii în „creștini mai buni” prin yoga, zen sau altele asemenea¹⁹. Acești oameni nu sunt păstori, ci lupi. Ei nu sunt numai naivi, ci și lucrători la nimicirea dumnezeieștii Descoperiri, trădători ai învățaturii creștine. Pentru aceștia nu ajunge numele lui Hristos; ei mai au nevoie de zen sau de yoga pentru că nu L-au cunoscut niciodată personal pe Hristos; în loc de aceasta, au studiat câteva semestre „teologia” și și-au însușit cunoștințe cărturărești. Nu că acesta ar fi un lucru pe de-a-ntregul rău – nu se poate fără o oarecare învățătură –, dar studiul nu trebuie să fie scop final. Trebuie ca fiecare să se străduiască să Îl întâlnească personal pe Hristos, să trăiască cu Dânsul în inimă.

¹⁸ Fapte 4:12 (n.a.)

¹⁹ În această privință, poate fi socotit reprezentativ în Apus cazul preotului romano-catolic Thomas Merton, călugăr cistercian (trapist), mort în 1968, unul din exponenții contemporani ai „compatibilității” dintre creștinism și religiile extrem-orientale. (n.red.)

Noi am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu și spre asemănarea Sa. Dumnezeu este dragoste, iar dragostea se cere împărtășită, căci altfel este lipsită de rost. Dorul de înțelegere și dragoste poate fi insuflat doar de Dumnezeu și își află rostul numai într-Însul. „A fi tu însuți” nu înseamnă, până la urmă, altceva decât a regăsi chipul și asemănarea lui Dumnezeu – fiecare în felul său anume, fiecare în ritmul său propriu, fiecare pornind de la punctul său de plecare și cu „zestrea” ce i-a fost dată, dar împreună-călătorind cu Hristos.

De la această întâlnire, am putut să Îl rog pe Hristos pentru probleme bănești, duhovnicești, trupești sau chiar și tehnice. Nimic nu este pentru Dânsul prea mic sau prea mare când e vorba de „zidirea ipostasului” (construirea unei persoane). Voi povesti câteva dintre aceste minuni care Îl slăvesc pe Hristos în partea a doua a cărții. Însă toate aceste minuni și daruri le socotesc ca pe niște mijloace mărunte de a ajunge la El, când le compar cu minunea petrecută în inima mea.

Unde înainte a stăpânit dorința de subjugare, de nimicire și întunericul, acum, prin mila Sa, a intrat dragostea, înțelegerea, părtășia și mila. Îngâmfarea mea a lăsat tot mai mult loc smereniei – cel mai bun leac împotriva mândriei. Dintr-o lovitură, s-a schimbat tot felul meu de a privi lumea – încă mă mai mir că acest lucru a fost cu puțință așa de ușor și de repede. Iertarea a luat locul urii și căutării răzbunării. Curând după aceea, l-am reîntâlnit pe pedofilul romano-catolic care m-a violat vreme de șapte ani și i-am întins mâna spre iertare – mărturisesc, însă, că nu a fost un lucru ușor. Începând de atunci, am mers des la mama mea, în Germania, iar mai târziu l-am reîntâlnit și pe tatăl meu, la Stuttgart. Pe amândoi i-am iertat fără rezerve, înainte ca ei să moară.

Mi s-a luat o negură de pe ochi când am descoperit, pe parcursul anilor, adevăratele valori ale vieții. Dumnezeu a făcut dintr-o inimă de piatră una omenească.

Vechiul meu „maestru”, diavolul, îmi preschimbase viața într-o ruină mâncată de vreme: un lăcaș murdar, noroios, năpădit de buruieni, fără acoperiș, cu dușumea găurită, putrezit și fără ferestre. Prin faptul că L-am primit pe Mântuitorul Hristos ca Domn și Stăpân al vechii mele case nu s-au schimbat prea mult, la început – doar „proprietarul”. Dar noul proprietar își iubește casa, se îngrijește de moșia sa, o ține curată și o ocrotește. El a reparat acoperișul, a scos apa din pivniță, a pus ferestre noi, a zugrăvit-o și a împodobit-o, până când casa a ajuns să poată fi din nou locuită. Pe scurt: El are dragoste, El este *dragoste*. Această curățire s-a făcut prin Duhul Sfânt, fiind opusul meditației asiatice, ale cărei efecte narcotice ascund nimicirea prin faptul că dau sufletului un obiect neimportant care să îi abată atenția. Adevărata luminare, pe care unii, din nefericire, o caută în religiile asiatice, își găsește împlinirea în recunoașterea luptelor pierdute, în lupta împotriva păcatelor și patimilor. Lucrează apoi harul, mila și iertarea lui Hristos, Care tocmai pentru aceasta Și-a vărsat sângele pe Cruce, într-un mod foarte personal, pentru mine însumi! Cine ar fi gândit așa ceva?!

Multe taine ale vieții ne vor rămâne ascunse, întrucât ele nu sunt făcute pentru a fi înțelese. Doar cel ce este pregătit să își asume „riscul” credinței va învăța să „viețuiască”. Doar cel ce se deschide spre a parcurge lungul drum de la minte la inimă (acest lucru nefiind o trădare a inteligenței sale) Îl va întâlni pe Dumnezeu în sine, în alții, pretutindeni – poate cândva chiar și în vrăjmași. Cel ce are curaj, precum Socrate, ca „nimic să știe”, adică să se lepede de pasiuni, de prejudecăți, de carieră, de cunoașterea dobândită, pentru a le preda pe toate acestea lui Dumnezeu, ca El să le stăpânească și să le așeze pe un făgaș mai bun, acela va învăța să audă și să simtă de unde bate vântul. *Cine are urechi de auzit, să auză*, spune Evanghelia. Acelea sunt urechile inimii,

aceaia sunt ochii inimii. Cine are îndrăzneala să îi deschidă, acela va vedea *cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea a auzit...* Mai lesne este a trece cămila prin urechea acului, decât bogatul a intra în împărăția lui Dumnezeu. Doar de vom lepăda bogăția noastră, adică de vom renunța la egoism, de ne vom despărți de patimile noastre, de dragostea de bani, de putere, de sex, atunci ni se va deschide cerul și adevărata dragoste – chiar aici, pe pământ. Atunci nu ne vom mai reveni din uimire. Despre aceste lucruri ce nu pot fi explicate, despre marea mea uimire vreau să vă povestesc în a doua parte a cărții.

Și din nou eram eu, cel ce se minuna de aceste minuni...

**Două luptătoare și colaboratoare pe lunga mea cale
către Hristos: Edmée – în stânga,
și Ursula (astăzi monahia I.) – în dreapta.**

Partea a doua

...NĂSCUT DIN NOU
PENTRU DRAGOSTE

CAPITOLUL 20

SFÂRȘITUL... ESTE ABIA ÎNCEPUTUL

După toate aceste întâmplări și după 36 de ani de fugă, am crezut, desigur, că am ajuns la capătul drumului. Curând însă mi-am dat seama că nu e așa și că, în mod paradoxal, mă aflam abia la începutul lui. Toate peripețiile pe care le-am trăit în junglele naturale sau în cele de asfalt, duhovnicește privind, nu au fost altceva decât niște trăiri superficiale în fața dovezilor de milă, minunilor și noilor lupte care mă așteptau. Ele abia se pot asemăna marii aventuri a adevăratei găsiri de sine. Aceasta e cu puțință abia atunci când mergem mână de mână cu Dumnezeu, când Îi îngăduim să ne ia de mână. Iar aceasta este o problemă de mândrie. Cine dintre noi își cunoaște mândria îndeajuns de bine, încât să nu se încreadă în ea? Cine are destulă încredere sau înțelepciune, încât să se lase luat de mână? Cine îndrăznește să fie ca un prunc și să-și recunoască limitele? Oricât de banal ar părea: cel ce îndrăznește (sau crede), acela câștigă. Câștigă încredere, nădejde, dragoste – pe sine însuși.

Semnele, ascultarea vădită a rugăciunilor și minunile adevărate au făcut parte, în următorii cinci ani, din viața mea de zi cu zi și încă într-o așa măsură, încât alți creștini se întrebau dacă și cum de este cu puțință așa ceva. Desul de des, după conferințe veneau la mine oameni și mă întrebau de ce nu trăiesc și ei minuni. Ca nou-născut, nu aveam, din păcate, un răspuns la această taină – mie mi

se părea pur și simplu ceva firesc, pentru că așa mi se întâmpla. A durat ceva timp până ce am aflat prețul acestor daruri ale milei – eul meu. După cum diavolul cerea cândva de la mine sufletul pentru darurile puterii sale stranii, așa și Dumnezeu aștepta de la mine să îi dau egoismul meu – adică eul meu mincinos –, pentru ca El să mă poată ajuta, să mă poată tămădui. Căci *oricine nu urăște sufletul său, nu poate ucenicul Meu să fie, iar tot cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine...* De ce nu fac mai mulți oameni asta, de ce nu mai mulți creștini? Ce s-a întâmplat? De ce se plâng că în viața lor se petrec atât de puține lucruri, că ei nu trăiesc minuni? Răspunsul este în strânsă legătură cu tradiția în care au crescut oamenii și din care ei își trag hrana duhovnicească. De ce mistica vieții pare de negăsit în Apus? Calea de la minte la inimă pare să fie închisă multora. De cine și de ce?

Răspunsul la această întrebare mă duce la o alta pe care am pus-o mai înainte, și anume de ce se răspândesc astăzi atât de ușor și de repede ezoterismul, buddhismul, credința în reîncarnare, sectele și yoga? Mulți preoți, pastori, conducători de comunități și duhovnici nu pot să le spună păstorilor lor, din lipsă de experiență uneori, nimic despre mistica vieții. În loc să fie hrăniți credincioșii cu credință vie, smerenie și frica lui Dumnezeu, lor li se oferă un creștinism din „budincă de ciocolată” – dulceag, ușor de digerat și tremurător ca bărbia dublă a unora dintre clerici. Îmi cer iertare pentru ironia mea. Oamenii simt, însă, că setea lor de Dumnezeu, de știință adevărată și de trăire autentică nu se ostoiește cu teologie seacă. Ei nu se mai lasă duși cu vorba. Pentru a înțelege Scriptura, omul are nevoie de pilde vii. Aceasta este clipa în care „îngerul întunericii”, Lucifer, diavolul, intră în acțiune.

Această cale greșită a fost introdusă de revoluția hippie din anii 1968. Lupta împotriva autorității, curvia, odele

de laudă închinare consumului de droguri, muzica rock pervertită și dezlănțuită și lupta împotriva Bisericii au nimicrit până în ziua de azi mai multe vieți (suflete) decât Primul și Al Doilea Război Mondial la un loc. Familiile se destramă. Familia este nucleul societății, adică „atomul” ei. Au loc nenumărate „explozii nucleare”, după cum se poate observa ușor din rata de divorț de atunci – 40%. Vorbesc acum ca pedagog, din experiența mea anuală cu 150 de adolescenți. Această „spargere a atomului” este mai ucigătoare decât bomba atomică de la Hiroshima, pentru că sunt suflete care se pierd pentru veșnicie, căutând mai apoi să înlocuiască cele pierdute, prin ajungerea, de pildă, în lumea ezoterismului. Este demn de remarcat faptul că practica meditațiilor asiatice a crescut după Al Doilea Război Mondial în aceeași măsură în care societatea a întors spatele, în dezvoltarea ei, lui Dumnezeu, credinței în Hristos și celor scrise în Sfânta Scriptură. Cultura hașiş, rock și pop au ridicat spiritualitatea asiatică la rangul de „nouă dumnezeire”.

Să nu uităm că Maharishi – și, prin el, întreaga spiritualitate asiatică – s-a făcut cunoscut în Vest prin cei de la Beatles, începând, astfel, să câștige influență. Tineretul, care de la revoluția hippie pierdea tot mai mult sentimentul religios creștin, a fost înșelat prin înlocuirea acestuia cu o credință exotica mincinoasă, iar nimeni nu a observat această înșelare. Atunci când muzica rock, consumul de droguri și lumea publicitară din mass-media au început să defaime credința, a fost și Dumnezeu înlocuit prin om. Nu mai era nevoie de Dumnezeu. Diavolul, izvoditorul din vechime al acestei schimbări, și-a răs în barbă și s-a suit pe tron. Slăvirea ce se aduce azi Satanei prin muzica heavy-metal, de exemplu, ar fi fost oprită și condamnată acum 30 de ani ca închinare la vrăjitoare. Cu cât sunt nimicite mai mult valorile launtrice creștine (tocmai prin

publicitate), cu atât mai deschiși sunt oamenii la asemenea infecții mistice. Și nu doar tineretul! Când cei de la Beatles au mers în „pelerinaj” la Maharishi Mahesh în India, au considerat, probabil, că fac un gag publicitar. Însă cu diavolul nu te poți juca, iar acest „pelerinaj” s-a transformat la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970 într-o problemă de viață și de moarte. Lupta pentru suflete e la fel de veche ca lupta dintre bine și rău. Întregul ezoterism, cu încărcătura sa New Age, de rozicrucieni, francmasoni, magie albă și neagră, buddhism, yoga – pe scurt, tot supermarket-ul cu autoservire al ezoterismului – are un singur țel declarat: să îl surpe de pe tron pe Acela Căruia tronul îi aparține, pe Iisus Hristos, pentru a putea pune diavolul însuși mâna pe tron (adică pe sufletele oamenilor). Vrajmașul lui Dumnezeu e ajutat la aceasta, în Apus, de un creștinism înmuiat, de creștini căldicei, de preoți mai mult sau mai puțin homosexuali declarați și parohii moarte, unde energia se consumă în certuri interne, unde lumea se ceartă ani de zile pentru amănunte administrative, în loc să se ocupe de mântuirea sufletelor oamenilor și de răspândirea Evangheliei lui Hristos.

Oamenii nu sunt proști, nu primesc orice învățătură cu ochii închiși. Ei merg să caute altundeva ceea ce le lipsește. Dezamăgiți de creștinism, ei se întorc spre ceea ce, din afară, pare asemănător, cum este cazul buddhismului. Nu vreau să afirm că buddhismul e același lucru cu ocultismul. Ar fi greșit și ar însemna că nu l-am înțeles. Partea bună a buddhismului e că și acesta încearcă să aducă o lepădare de rău și o aducere la tăcere a suferinței. Ce îi lipsește este înțelegerea însemnătății bunei-săvârșiri. Hristos este, privind din această perspectivă, împlinirea a ceea ce Siddhârtha Gautama – Buddha – a căutat mereu. Buddhistul caută o dezlegare a duhului de chipurile raționale și văzute, deci gol lăuntric desăvârșit, pentru a putea ajunge la eliberarea de suferință; creștinul caută

ca, prin desăvârșire lăuntrică – *ruțați-vă neîncetat!* –, să ajungă la Cel ce spune: *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; cel ce crede în mine, măcar de va și muri, viu va fi.*²⁰

Pentru asta e nevoie însă de multă, foarte multă răbdare, în timp ce contemporanii noștri caută acum libertatea, pacea și toate celelalte daruri duhovnicești (chiar și vederea lui Dumnezeu!) cu cea mai mare grabă și cu de-a sila. Astfel de oameni aseamănă adesea rugăciunea cu *yoga* orientală, numindu-le pe amândouă „tehnică” care ne permit să trecem repede și ușor peste pragul ce ne separă de unirea cu Dumnezeu. Așa ceva e o mare rătăcire, de care vă previn cu toată stăruința! Cel care vrea să se lepede doar cu mintea de tot ce e „relativ” și „trecător” pentru a regăsi Izvorul veșnic din care se trage, acela nu face asceză, nici bine, în ciuda poveștelor Apostolului Pavel²¹. Tot ce se poate găsi într-o astfel de stare e cel mult frumusețea proprie omului, așa cum a fost el făcut de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa. Astfel, omul se contemplă în mod narcisist, confundându-se cu Dumnezeu sau privindu-se ca un Dumnezeu. Acest lucru are o mare însemnătate, iar tragedia stă în faptul că omul vede un chip mincinos, un fel de „fata morgana” în pustiul vieții sale, pe care o confundă cu oaza cea adevărată. Urmarea este o însetare și o topire, adică o dizolvare a persoanei (ipostasului). Subliniez cu stăruință faptul că, în cazul meu și al unui mare număr de alte persoane pe care le cunosc, meditația care căuta „golul lăuntric” a dus la „ocuparea” acestui gol de către draci. I-am deschis vrăjmașului lui Dumnezeu poarta și ușa, inima și sufletul.

Totuși, am început să deslușesc – având experiența „lungii căi” din clipa în care mi-am părăsit trupul, de pildă – ce înțelege Hristos prin cuvintele: *Ci încă și perii capului*

²⁰ Cf. Ioan 11:25; 14:6. (n.red.)

²¹ Vezi Întăia Epistolă către Timotei, 4:7-10 (n.a.)

Klaus Kenneth în 1981

vostru toți numărați sunt²². Că nu este ceva ascuns care să nu se arate, nici a fost ceva acoperit, fără numai ca să vină întru arătare²³. Nimic din tot ce am gândit sau am făcut vreodată nu va fi uitat. „Cartea vieții”, conștiința noastră proprie, scrie în cel mai mic detaliu toate faptele, pentru care, mai apoi, vom avea de dat socoteală. Dacă ne mărturisim greșeala și ne osândim singuri o viață întreagă, atunci Judecătorul ne

va îndreptăți, iar dacă ne vom îndreptăți pe sine, atunci Judecătorul ne va osândi. Yoga și meditația orientală, o repet, nu ne lasă să ne vedem starea. Prin yoga, ne ferim de firea noastră adevărată, aceea de oameni păcătoși, crezând că ne „îndumnezeim”. Chiar dacă suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu putem fi niciodată Dumnezeu după esență. Dumnezeu după chip, prin har, da!, însă, până să ajungem acolo, avem nevoie de toată mila Sa, de întreaga noastră inimă, de întregul nostru suflet și duh. Pe această cale am pornit în ziua aceea de luni în Lausanne. Astfel, mă aflu din nou la început.

Legăți-vă centurile de siguranță și țineți-vă bine, căci începe o nouă călătorie plină de întâmplări nefirești și greu de crezut! Aveți în cele ce urmează doar câteva pilde.

²² Matei 10:30; Luca 12:7 (n.red.)

²³ Marcu 4:22 (n.red.)

CAPITOLUL 21

VREMEA ȘCOLII: CREDINȚĂ, ÎNVĂȚĂTURĂ, HAR

Există oameni care rămân orfani îndată după naștere. Mă tem că și în credință poate fi la fel – te naști, te botezi, însă nu ajungi să-L cunoști niciodată pe „Tatăl” din ceruri, iar participarea la slujbe devine o simplă rutină. Voiam să mă feresc de așa ceva. Fiind născut din nou, eram aprins de curiozitatea de a-mi cunoaște „familia”. Toți mi-au vorbit de „Tatăl”. Cine era, deci, Tatăl meu și cum era El?

Numaidecât după întoarcerea la „locuința” mea, aveam să Îl cunosc. Acum eram preocupat, însă, cu următoarea problemă: fusesem concediat de ceva vreme de la școala particulară „Institut La Gruyère”.

– *Monsieur Kenneth*, mi-a spus atunci directorul școlii, nu sunteți potrivit pentru școala noastră.

Am fost nevoit să îi dau dreptate, căci acolo se amestecau bogații și snobii, iar această imagine a școlii trebuia protejată. Eu eram mai degrabă un hippie, un intrus, o oaie neagră, nepăsându-mi mai deloc de reguli. Prin felul meu de a fi, mi-am semnat singur concedierea, în pofida relației excelente cu elevii. A nu avea un loc de muncă însemna, în situația mea actuală, să părăsesc Elveția. Oare fusesem din nou – ca și la întâia mea naștere – născut pe drumuri, fără pământ sub picioare, fără statornicia necesară creșterii? Nu, Tatăl meu cel nou nu m-a părăsit niciodată. Dimpotrivă.

Înainte de plecarea mea din Lausanne, Maurice m-a prezentat unui domn pe nume George Rapin. Acesta era conducătorul unui grup de rugăciune ecumenic din Fribourg. Cu asigurarea că voi fi „ocrotit” acolo în cazul în care aş mai fi atacat de vrăjmaş, ne-am luat rămas bun.

— Singuri, a adăugat el, nu putem creşte, fără părtăşie nu se poate.

Încă având chef de luptă şi înarmat împotriva „feţelor de bebeluşi”, m-am aşternut joi seara la drum, spre grupul „Maranatha”. La intrare, i-am prevenit pe toţi că sunt gata să îlucid pe acela care va îndrăzni să încerce să mă preschimbe într-o „faţă de bebeluş”. Răspunsul lor a fost un râs vesel, iar apoi s-au rugat cu toţii pentru mine ca să îmi găsesc ceva de lucru. Cel dintâi fapt „de neînţeles” nu s-a lăsat aşteptat şi a fost prea precis pentru a putea fi simplă întâmplare.

Vineri dimineaţă, a sunat telefonul. Era domnul V., directorul şcolii „Institut La Gruyère”.

— Domnule Kenneth?

— Da!

— Încercăm de câteva zile să vă contactăm.

— Da? Cum aşa?

— Păi... v-am angajat din nou! Ar fi trebuit să predaţi deja de luni. Vă rugăm să veniţi cât mai repede cu putinţă. Vă aşteptăm încă din dimineaţa aceasta la cursuri.

Eram ca lovit de trăsnet. Aşa ceva nu era cu putinţă! Cum mă putea angaja din nou acelaşi director care, de curând, mă concediase pentru că „nu mă potriveam şcolii”? Îndată, mi-am amintit de un cuvânt pe care-l auzisem sâmbătă la acel vorbitor din catedrala din Lausanne: *Pacea Domnului care covârşeşte toată mintea*. Asta era, deci! Acest „Domn” este, aşadar, „Tatăl” meu. Eram nerăbdător să aflu cum îşi motivează domnul V. această „reangajare”. Mă mai temeam încă de concediere şi parcă

nu prea îmi venea să cred că fusesem angajat din nou, așa că am mai așteptat câteva săptămâni. Când m-am încredințat că reangajarea mea e treabă serioasă, l-am întrebat:

– Domnule V., cum se face că m-ați angajat din nou?

– Știți dumneavoastră, domnule Kenneth, noi, cei din consiliu, ne-am gândit mai bine la dumneavoastră, a fost răspunsul său laconic.

Eu, însă, mi-am spus: „De-ai ști tu, dragule, Cine s-a gândit la mine...”, însă n-am mai rostit-o cu glas tare...

Astfel a fost îndepărtată întâia stavilă din calea mea, pentru ca eu să mă pot „așeza”. Aceasta era una din condițiile urcușului meu. Curând, însă, am observat că nu am niciun viitor cu locul de muncă de la școală, căci nu îmi oferea nicio posibilitate de dezvoltare. Am hotărât nu numai să-mi închei studiile, pe care le-am întrerupt în Hamburg cam „cu o clipă mai înainte de-al doisprezecelea ceas”, ci chiar să le iau de la început – uitasem prea mult din materia studiată. M-am înscris, așadar, la Universitatea din Fribourg, iar la decanat mi s-a vârat o foaie sub nas, foaie pe care trebuia să o iscălesc și pe care scria că după încheierea studiilor – potrivit legii – „nu am dreptul la niciun loc de muncă” – eram, astfel, nevoit să părăsesc Elveția. Aveam însă credință că Tatăl meu va găsi o rezolvare pentru mine, la vremea convenită. Fără să cuget prea mult, am semnat.

Pe de o parte, trebuia să câștig bani pentru a-mi plăti studiile, pe de alta, mi se părea că drumul de 60 de kilometri pe care îl parcurgeam zi de zi până în Greyerz îmi răpește prea mult timp, așa că am început să caut o locuință și o bursă în Fribourg. Găsind, aș fi putut să mă concentrez asupra studiului. La scurtă vreme după aceea, am găsit în ziar un anunț cu un apartament micuț la marginea orașului, care costa doar – dacă vă puteți închipui – 180 de franci! Când am căutat locuința, nu am

găsit nici măcar casa și m-am întors, crezând că locuința se va fi dat deja de mult. Pe drumul înapoi, la primul semafor am auzit foarte limpede un glas lăuntric care îmi spunea:

– Klaus, te rog, caută cu grijă, așa cum se cade!

Am înlemnit! Oare căutasem neatent? Îmi dăduse „altcineva” gânduri rele? Bine, am înțeles: m-am întors, am mers încă o dată pe stradă în sus și... într-adevăr, casa stătea ascunsă în spatele unor copaci, în mijlocul unei câmpii – ceva de vis, de parcă m-ar fi așteptat doar pe mine! Am semnat câteva clipe mai târziu contractul de închiriere. În următorii șapte ani, noua mea „casă” și-a deschis petalele, dezvăluind un adevărat rai. În continuare, m-am putut strădui pentru bursă. Câteva zile mai târziu, am mers la Inspectoratul Școlar al Cantonului.

– Bună dimineața, domnule B., am spus eu.

Numele i-l citisem pe ușă.

– Da, vă rog, cu ce vă pot ajuta?

– Aș vrea să îmi depun dosarul pentru o bursă.

Și-a deschis sertarul și mi-a întins un formular de cerere. L-am completat îndată și i l-am dat înapoi. L-a citit și mi-a spus:

– Îmi pare rău, domnule Kenneth, dar nu vă putem oferi nicio bursă. Din păcate, nu îndepliniți condițiile cantonale necesare.

Asta a fost o lovitură! M-am întors acasă. Ce puteam să fac? Să merg în continuare în fiecare zi în Greyerz și să pierd, astfel, timp prețios? În această perioadă, am început să îl recunosc cu adevărat pe Hristos drept „Tată”, Prieten și Sfătuitoare. Eram sigur că El are o soluție.

– Hristoase, ce ar trebui să fac? l-am întrebat, stând la biroul meu și nemaiaivând nicio idee.

– Mai mergi o dată acolo, am auzit.

Scurt și la obiect, dialog încheiat.

– Poftim?! Am înțeles bine?

Nu mi-a mai răspuns, așa că am pornit la drum pentru a doua oară.

– Scuzați-mă, vă rog, că vă deranjez iarăși, domnule B., am spus eu, dar am impresia că trebuie să vă mai întreb o dată. Ar putea să fi cumva vreo neclaritate în legătură cu situația mea? Vă rog, mai verificați dacă nu există vreo altă modalitate legală prin care aș putea primi o bursă.

– V-am spus deja că nu este posibil. Vă pot oferi, cu dragă inimă, un împrumut. Pe acesta ar trebui să îl returnați într-o anumită perioadă de timp. Mai mult de atât nu pot face pentru dumneavoastră.

Asta cu siguranță nu era ce îmi doream. Întors acasă, am început să am îndoieli și am purtat următorul dialog:

– Hristoase, ești aici?

– Da.

– Ar fi cu puțință să te fi înșelat? Nu înțeleg de ce am fost refuzat din nou azi. Te-ai înșelat Tu?

– Nu.

– Ce să mai fac atunci ca să primesc o bursă?

– Mai mergi o dată acolo.

– Ceee?! Nu poți să-mi ceri așa ceva. Aceia mă vor socoti prost, și atunci chiar că nu mai primesc niciun ban. Imposibil.

– Nu ai credință în Mine?

– Ba, dacă o iei așa... bine, mai merg o dată.

Nu înțelegeam cum poate să îmi ceară pe un ton așa de sec să fac ceva lipsit de rost. Cu sentimente destul de amestecate și cu un mare semn de întrebare în privința înțelepciunii mele, am mai intrat o dată în biroul domnului B.

– Iertare că vin iarăși. Dar, spuneți-mi, chiar sunteți sigur că nu am drept la o bursă? Trebuie să existe vreo posibilitate. Într-un fel, sunt încredințat că am drept la bursă. Nu pot, însă, să vă explic mai îndeaproape acest sentiment al meu.

– Sunteți o pasăre rară, mi-a spus el și, aplecându-se într-o parte, a tras sertarul biroului său, scoțând o carte groasă cu legi și deschizând-o.

Cu degetul, mi-a arătat un paragraf pe care l-am citit cu ochii mei și în care scria că, în calitate de „străin”, nu pot avea pretenții la bursă. Nu mai era nevoie de alte explicații.

– Dar vă pot ajuta totuși cu ceva, a adăugat el. Întrebați și la DAAD, Academia Germană pentru Relații Externe. Și ei dau burse.

– Și unde îi pot găsi? Aveți cumva vreo adresă?

Avea, și mi-a scris-o pe o foaie de hârtie. Vesel, am pornit spre Stuttgart. Am găsit clădirea, am pătruns în birou, mi-am explicat situația și am solicitat un formular de cerere.

– O, da, sigur că vă putem ajuta. Ca german în afara granițelor țării, aveți drept la bursă. Vă rog să completați foaia aceasta.

Bucuros, am dat formularul completat câteva minute mai târziu și tocmai eram pe punctul să părăsesc biroul. Totul părea să fie în ordine.

– Vă rog... mai stați o clipă.

– Da, ce e?

– Citind, am văzut vârsta dumneavoastră. Noi dăm burse doar celor până în 30 de ani. În cazuri excepționale, până la 35, dar dumneavoastră aveți deja 36. Îmi pare rău, dar nu vă putem da nicio bursă.

Bombă! Poc! Visul s-a spulberat. Ce era asta? Așa era purtarea de grijă a lui Dumnezeu? M-a lăsat să călătoresc 700 de kilometri degeaba? Amărât, dezamăgit și obosit, am ajuns seara acasă. A început din nou vechiul dialog:

– Hristoase, sunt foc și pară!!! De ce Te joci cu mine? Unde ești?

– Aici sunt. Ce vrei?

– Știi exact ce gândesc acum, nu-i așa? Și mă și înțelegi, nu?

– Da.

Eram cu adevărat mânios. De ce răspundea Hristos întotdeauna așa de scurt și părea mereu așa de „neimplicat”? Tocmai acum, când aveam toate motivele să fiu mânios – mă dezamăgisese! Cum, însă, nu aveam cui altcuiva să îi cer sfat, L-am mai chemat o dată să mă sprijine.

– Ce, mă rog, să mai fac acum? Ai vreo propunere?

– Da. Mai mergi o dată la Inspectorat.

Am crezut că nu aud bine! Trebuie că am înțeles greșit...

– Hristoase, eu cred că spui prostii – iertare, mi-a scăpat! – dar Te înșeli. Ția nu îmi dau nicio bursă, știi doar.

– Vrei să ai credință în Mine sau nu? a venit răspunsul, provocator pentru mine.

– Doamne, Doamne, ceri prea mult de la mine. E cu neputință. Cum să stau acolo? Vor râde de mine. Bine, mai merg o dată acolo, dar de data asta să vii și Tu cu mine. De acord?

N-am mai primit niciun răspuns. Mai trebuie să descriu cum m-am simțit când am intrat în birou? Poate că pentru El nu era important cum stau în fața celorlalți, ci cum stau în fața Lui. Când am deschis ușa, am spus în inima mea: „Hristoase, după Tine...”

– Bună dimineața, domnule B. Știi că mă credeți nebun, dar încă mai am sentimentul că trebuie să primesc de la dumneavoastră o bursă.

I-am explicat ce s-a petrecut în Stuttgart.

– Nu știu nici eu ce aș putea să vă mai zic... Nu trebuie să spuneți neapărat comisiei dumneavoastră că sunt străin, sau poate vă vine vreo altă idee. Și vă rog să mă iertați pentru insistență!

N-am știut ce să mai zic, și am părăsit încăperea.

Câteva zile mai târziu, mi-a venit o scrisoare cu confirmarea oficială a bursei!

Prin ascultarea mea, am înțeles că *pacea Domnului, care covârșește toată mintea*²⁴ nu e doar un verset scripturistic, ci însăși viața!

Nu mult după aceea, noul meu Părinte m-a ajutat să-mi zidesc din nou viața cea stricată, dându-mi să studiez și să învăț lucruri care îmi puseseră întotdeauna greutate. Totuși, ca profesor de sport, nu le mai puteam ocoli. Un alt dar al milei era capacitatea de a învăța lucruri pe care le urâsem mereu. Matematica abstractă și fizica fusese-ră, în timpul școlii, pentru mine un chin neconținut. Apoi, a venit un an de studiu al fiziologiei, și Dumnezeu a reușit – eram cât pe-acî să spun „numai Dumnezeu știe cum” – să îmi dea chiar bucurie în a învăța această materie pe care, cândva, o urâsem. Pentru mine, imposibilul s-a petrecut când mi-am luat examenul. Un alt examen mi-a mâncat, însă, pe parcursul studiului meu, mai mulți nervi decât toate celelalte la un loc: anatomia. Nu că nu mi-ar fi plăcut materia – dimpotrivă, anatomia îmi părea foarte interesantă. Dumnezeu a făcut din acest examen o altă piatră de încercare a credinței și ascultării mele. Iar asta era mult mai greu decât simpla învățare a cursului. Lucrurile s-au petrecut în felul următor:

După sfârșitul anului de studiu, profesorul P. ne-a dat o listă cu 80 de teme pentru examen – șase întrebări din cele 80, fiecare un punct. Pentru a nu pica trebuia, deci, să răspunzi corect la cel puțin patru. Curând după aceea, studenții au primit prin poștă invitația la examen cu data, ora și locul. Perioada sesiunii a început, iar eu m-am afundat în manuscrite, cărți, caiete... Îmi mai rămă-neau două zile până la sâmbăta cu pricina. 50 din cele 80 de întrebări le învățasem deja bine. Joi seara, când mi-am așezat materialul de învățare pe birou, pentru a ataca ultimele 30 de întrebări, a început totul. În mijlocul învățatului, am auzit următorul lucru în capul meu:

²⁴ Filipeni 4:4 (n.a.)

– *Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă.*

M-am concentrat mai departe asupra anatomiei mele și am încercat să ignor cele auzite. Nu aveam timp să fiu distras. Dar iată că a mai venit o dată:

– *Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă.*

De data aceasta, suna mai stăruitor și m-am oprit din activitățile mele. Abia atunci am înțeles că din nou mi se pregătește ceva „acolo sus”. M-am prefăcut că nu am auzit nimic și m-am cufundat din nou în cărțile mele. Dar nu aveam ce face, din nou a venit glasul, care părea că stăruie să fie auzit:

– *Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă.*

Orice împotrivire era zadarnică.

– Bine, Hristoase, am înțeles că Tu ești Cel ce vorbește. Nu ai putea totuși, Te rog, să mă lași în pace, pentru că, vezi Tu, am mult de învățat?

El nu a lăsat-o mai moale:

– *Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă.*

Accentul cădea pe „toate celelalte” și pe „vi se vor adăuga vouă”. Mi-a trebuit destul de mult să înțeleg că e vorba de mai mult decât de anatomie și concentrare.

– Hristoase, poți chiar să „enervezi” pe cineva cu stăruința Ta. Deci, ce vrei să fac?

Liniște. Niciun răspuns. Asta era ceva tipic Lui. Am început să mă gândesc. Cuvintele „mai întâi” și „toate celelalte” păreau să fie mesajul Său pentru mine, mesaj pe care l-am înțeles prin faptul că trebuie să caut mai întâi împărăția Sa – chiar în seara asta, înainte de anatomie. Unde era ea?... Aaa, joi seara era întâlnirea grupului de rugăciune „Maranatha”, din care făceam și

eu parte de la convertirea mea. Am hotărât ca, în pofida „lipsei de timp”, să merg măcar o oră acolo și apoi să recuperez iute „timpul pierdut”. Am plecat repede în oraș, am ajuns cu puțin înaintea de începerea rugăciunii în capela Sfântului Iosif și l-am salutat pe George Rabin:

– Bună, după cum vezi, sunt aici.

M-a privit uimit și mi-a răspuns:

– Ce-i cu salutul acesta ciudat?

I-am povestit ce mi se întâmplase cu o jumătate de oră înainte, iar George mi-a spus:

– Dacă înțeleg bine, atunci nu ar trebui să rămâi aici doar o oră, ci până la sfârșit. Cred că e vorba de un act de credință.

– Ce înseamnă asta?

– Păi, asta înseamnă să nu mai înveți nimic azi și să îți pui credința în Dumnezeu. Orbește. Nu încerca să înțelegi, că nu se poate. Aceasta înseamnă un act de credință.

– Și pregătirea mea?

– Tocmai despre asta e vorba – lasă-L pe Dumnezeu să rânduiască și ai încredere în El.

Apoi, spre groaza mea, George mi-a amintit de seara de mâine din Payerne, unde locuia și unde organizase pentru mine, cu mult timp înainte, „o seară de mărturie”. În timpul zilei nu puteam învăța pentru că țineam locul cuiva la școală, așa că ajungeam să învăț numai seara. Mi se va răpi, deci, și acest timp. Așa ceva, cu cea mai mare bunăvoință, nu îmi puteam permite.

– George, trebuie neapărat să amâni conferința de mâine seară!

– Nu se poate așa ceva, Klaus. Vor veni mulți oameni și am confirmări că vor veni cunoștințe din Neuchâtel, Berna și din toată împrejurimile – oameni care vin anume ca să te audă. Nu, nu, așa ceva nu este cu putință! Nu, Klaus, e vorba de un act de credință, văd foarte bine lucrul acesta!

Era limpede că nu aveam nicio șansă. Toate căile de scăpare îmi erau închise și, mai mult, îmi cunoșteam Tatăl destul de bine încât să știu că El rânduiește limpede lucrurile, nelăsând loc de alte interpretări.

– De acord, dar îmi făgăduiți și voi că vă rugați sâmbătă dimineața, în timpul examenului, pentru mine?

– Făgăduim!

În seara aceea am rămas până la ora 23, a doua zi mi-am ținut conferința și nu am ajuns înainte de miezul nopții acasă, iar sâmbătă la ora 9 eram la Universitate. Inima îmi bătea tare când am intrat în sală. În fața mea stătea examinatorul, un profesor mai în vârstă, vorbitor de limbă germană. Lângă el, ședea profesorul P., un grec, care predase tot anul anatomia în franceză. Pe o măsuță mică din dreapta mea erau cam 20 de bilețele cu câte șase întrebări, așezate cu scrisul în jos. Înainte de a trage biletul, m-am întors în așa fel cu spatele, încât să-l pot schimba, nevăzut, în caz că aș fi tras unul pe care să observ vreuna din cele 30 de întrebări nestudiate. Și chiar s-a întâmplat să fie una din acestea! Privirea mi-a căzut în grabă peste întrebări și am rămas șocat... socotisem că Dumnezeu va avea grijă să trag un biletel cu întrebările pe care le-am învățat. Socoteala de acasă nu se potrivește, însă, cu cea de la târg. Astfel că a trebuit să caut scăparea în... șmecherie. Chiar când am vrut să las biletelul să dispară printre celelalte, am auzit în spatele meu vocea foarte aspră a profesorului P.:

– Doomnnuuuuu Kenneth!!!

Am tresărit.

– E o înșelătorie ce vreți să faceți dumneavoastră acolo. Cum puteți îndrăzni să încercați să treceți un examen în felul acesta?

Buf! Inima îmi căzuse la picioare – ba nu, ajunsese în Australia! Mă gândeam la orice, numai la Dumnezeu

nu. Întreaga sa viață, „vechiul Klaus” nu învățase decât să mintă și să înșele. Examenele îmi ofereau mereu un prilej de a trișa. Însă acum înșelarea ar fi însemnat excluderea din examen, iar aceasta însemna repetarea anului, dar și mizerie! Eram incredințat că m-a picat. Sfârșitul venise înaintea începutului. Cel puțin de data asta nu aveam a-mi reproșa lene. Barometrul stării de spirit era pe zero. Cu o privire aspră, profesorul P. mi-a poruncit:

– Dați biletul pe care îl țineți în mână domnului profesor G.

Pfiuuu – salvat încă o dată! Dar acum ce să fac? Văzusem foarte limpede pe bilet întrebări la care nu apucasem să mă pregătesc. Teama ce m-a cuprins cât am făcut cei trei pași până la masa profesorilor a ajuns cât să mă facă să caut din nou scăparea la Satana. „Vechiul Klaus” nu se lăsa ușor înfrânt, iar eu mi-am pregătit următoarea minciună. Mi-am zis: „Grecul a predat în franceză și, cu siguranță, nu vorbește germană”. Examinatorul era vorbitor de germană, deci lui i-am dat foaia și am mințit:

– Domnule profesor, văd pe bilet întrebări pe care nu le-am parcurs în cursurile noastre. Trebuie că e un bilet de anul trecut.

Acum chiar îmi dădusem foc la valiză. Grecul pricepuse fiecare cuvânt și a explodat:

– Domnule Kenneth! Cum vă permiteți așa ceva? Asta e obraznicie fără margini. Toate întrebările au fost parcurse... – și tot așa, mai departe.

Mi-a fugit pământul de sub picioare și nu îmi doream nimic altceva decât să fi învățat și celelalte 30 de întrebări. N-am mai auzit nimic, mi s-a făcut negru în fața ochilor. Puteam să uit de examen. Barometrul stării de spirit scăzuse acum la minus 15 grade și întreaga încăpere părea înghețată. Abia acum mi-am amintit că, ascultător, am

căutat „mai întâi” împărăția lui Dumnezeu, în loc de a toci anatomia. După ce îmi pierdusem șansa mea, era rândul lui Dumnezeu să îmi dea „toate celelalte”, adică șansele Sale. Mai mult, se rugau acum niște oameni pentru mine. O dată cu aceste gânduri, am fost cuprins de o pace lăuntrică și din nou eram liniștea întruchipată.

Examinatorul s-a uitat pe bilet și a pus prima întrebare. Pe aceasta o învățasem și am putut să răspund fără ezitare la ea. La a doua întrebare, însă, lucrurile au început să scârțâie. Pe foaia din față sa era desenată o schemă a creierului uman, cu diverșii centri marcați prin cifre. Mi-a arătat cu creionul un număr.

– Spuneți-mi, vă rog, despre care centru e vorba aici?

Tot ce știam despre subiect era faptul că văzusem întrebarea printre cele 30 pe care nu le învățasem. Nu era prea mult și, mai ales, nu era o cunoștință destul de valoroasă ca să îmi poată sluji drept răspuns. Dar, chiar în clipa aceasta, Dumnezeu mi-a venit în ajutor! Profesorul P., până nu de mult atât de nervos, se schimbase pe deplin. A făcut o mișcare așa de bruscă în față, încât mi-a atras atenția. M-am uitat la el și am observat cum și-a pus mâna stângă la urechea stângă, pe partea în care stătea profesorul examinator. Acesta nu putea vedea nimic. Această „așezare” a mâinii a mai repetat-o imediat de câteva ori. Mai mult, a spus cu glas tare:

– **Ascultați bine** întrebarea, domnule Kenneth, **ascultați bine!**

Am înțeles mesajul. Scurt și sec, am răspuns:

– E centrul auzului.

– Da, corect, a încuviințat examinatorul și mi-a arătat următoarea cifră.

– Și aici, ce avem aici?

Jocul a continuat. Profesorul meu mi-a arătat de mai multe ori cu degetul ochiul său și a tras de pleopă de jos. Priceput!

- Domnule profesor, aici e vorba de centrul vizual.
- Da, bine. V-ați pregătit bine, m-a lăudat el.

Din această clipă, profesorul P. m-a ajutat de fiecare dată când era vreo întrebare din cele 30, iar la sfârșitul examenului făcusem 5,5 puncte din 6. Totuși, am respirat ușurat când am părăsit sala. Câți nervi mă costase nefirescul, iar Dumnezeu m-a ținut până la sfârșit într-o tensiune chinuitoare! Ar fi fost mult mai ușor dacă m-aș fi bizuit pe mine însumi, având o pregătire temeinică! Totuși, bogăția încrederii depline în Dumnezeu, mândria unei încrederi – de cele mai multe ori greșite – în mine însumi și, mai ales, o prezență atât de reală a lui Dumnezeu în viața mea mi-ar fi rămas tănuite fără acest „act de credință”. Cum L-am putea cunoaște mai bine pe El decât făcând, cuminiți, ascultare de cuvântul Său?

Valoarea ascultării avea să se arate și mai limpede la examenul de la sfârșitul Universității. V-am spus mai sus că, la înscrierea mea în Universitate, am iscălit la decanat un formular în care se spunea că nu am dreptul să muncesc în Elveția. Astfel mi se închideau oficial perspectivele care ar fi urmat, în chip firesc, la sfârșitul studiului. Însă eu știam: Dumnezeu cere ascultare, și a întreba dacă rostul Său pentru mine coincide cu planurile mele nu aduce decât îndoială. Cele trecute erau trecute, iar viitorul nu îl puteam cunoaște, că doar nu eram proroc! Astfel, îmi rămânea doar prezentul. Iar acesta era studiul pentru meseria de profesor. Nu voiam să mă neliniștesc cu alte gânduri – dacă are sau nu rost. Astfel, am făcut ce mi-a cerut Părintele meu să fac.

În calitate de student la aproape 40 de ani, cu experiența mea bogată de viață, mi-am îngăduit adesea să corectez mai mulți profesori de literatură care vorbeau doar din cunoștințele adunate din literatura secundară. Am avut chiar voie să țin eu câteva cursuri în locul profesorului de pedagogie. După câțiva ani, am primit

diploma de profesor și am concurat pentru un post. Era adevărat că nu aveam „drept la un loc de muncă”, dar nici nu îmi fusese interzis să candidez la unul. Întrucât la sfârșitul studiului am fost – după cum am auzit – 64 de absolvenți și erau doar 4 posturi, e firesc că nu am avut nicio șansă. Totuși, mi-am păstrat pacea lăuntrică. Dumnezeu cu siguranță știa ce va face cu studiile mele încheiate. El avea mereu ceva pregătit. Credința mea crescuse și mai mult.

Școlile și Universitatea s-au închis, vacanța a început. Tocmai mă pregăteam să îmi strâng lucrurile pentru un concediu de „evangelizare” în Sicilia, când a sunat telefonul.

– Domnule Kenneth?

– Eu sunt. Da, vă rog!

– Ați putea, vă rog, să treceți imediat pe la mine?

– Cine sunteți și unde să vin?

Mi-a dat numele și adresa.

– Îmi puteți spune despre ce e vorba?

– Nu vă pot spune la telefon, vă rog să veniți îndată.

Zece minute mai târziu, am intrat în camera unui director de școală secundară despre care nici nu știam că există.

– Mă bucur că ați venit. Luați loc. Trebuie să vă rog să păstrați secrete toate cele pe care vi le spun acum.

Totul suna foarte ciudat, dacă nu chiar misterios. Eram curios, pentru că, din nou, era „mirosul” lucrării Tatălui.

– Profesorul nostru de germană a dispărut.

Neîntârziat, mi-a trecut prin cap că aici e mâna lui Dumnezeu.

– Poftim? Am înțeles bine? Ce înseamnă asta?

– Situația este următoarea: domnul S. nu a mai venit de ceva vreme la cursuri. Am sunat la el acasă, dar nici familia nu mai știe nimic de el de câțva timp.

Chiar că era misterios.

– Motivul pentru care v-am chemat e următorul: dacă domnul S. nu apare după vacanța de vară, ați fi pregătit să îi luați locul?

– O, desigur, cu plăcere.

Un licăr de nădejde.

– În ordine, vă voi angaja mai întâi ca suplinitor. În cazul în care domnul S. se întoarce după vacanță sau în timpul acesteia, voi fi nevoit să vă concediez. Trebuie să știți asta. Domnul S. este profesor de stat, titular al catedrei, și nu poate fi concediat.

Preferam să îmi asum riscul și să am pentru o săptămână sau două un loc de muncă și ceva bani, decât nimic. Am fost de acord și am semnat contractul.

În ziua următoare, am plecat în Sicilia cu prietenul meu, muzicianul Gaby, unde, pe plaje, ne-am ocupat de tinerii vătămăți de droguri, povestindu-le de Hristos și de Scriptură ca fiind pământul tare de sub picioarele lor. La mijlocul lui august, am fost anunțat prin telefon că sunt așteptat la școală, astfel că m-am întors în Fribourg. Domnul S. sărise de pe un pod înalt, punându-și, astfel, capăt zilelor – motivul nu era cunoscut. Dumnezeu să fie milostiv față de sufletul său! Într-adevăr, între timp s-a găsit și trupul „predecesorului” meu. Dumnezeu s-a folosit de această nenorocire ca să îmi deschidă o porțiță pentru a putea rămâne în Elveția. Doar așa puteam crește în credință ca să pot prelua, la un moment dat, lucrarea în numele Său. Lucrare la școală, lucrare în credința proprie și lucrare de evanghelizare! Iar minunea a venit după trei ani, când am primit titularizarea: străinul fusese acceptat! În ciuda pașaportului german, în ciuda documentului iscălit din decanat și în ciuda opreliștilor legale! În Apocalipsă stă scris ceva ce și eu însumi aș fi putut scrie: *Când Dumnezeu deschide o ușă, atunci nimeni nu o poate închide, iar când Dumnezeu închide o ușă nu e nimeni care să o poată deschide*²⁵.

²⁵ Cf. Apocalipsa 3:7-8 (n.a.)

CAPITOLUL 22

RUSALII FERICITE

Dumnezeu nu m-a mai lăsat niciodată singur. Simțeam foarte personal prezența Sa în Basel, unde mergeam destul de des duminica seara la slujbe harismatice, închinare tinerilor. Acolo totul era viu și palpitant, biserica era plină de oameni tineri și inteligenți. Însă, uneori, după predici, simțeam că sunt încă rău. Inima și gândurile-mi erau oricum, numai curate nu. Astfel, într-o seară, la o predică a lui Johannes Czwalina, inima mi s-a făcut tot mai grea și simțeam că mă înăbuș sub povara trecutului. Deodată, m-am simțit din nou legat. M-a copleșit tristețea și era cât pe-acum să părăsesc biserica, când, pe neașteptate, Johannes s-a oprit din rugăciune. Glasul său a răsunat în microfon și am auzit:

– În seara asta se află printre noi un tânăr care se simte puternic legat de trecutul său, ce pare să-l înăbușe. Hristos îi spune acum acestuia, prin mine, că poate privi fără teamă la viitor și că se poate simți liber.

În timp ce ascultam cuvintele acestea, am simțit trupește cum lanțurile mari din jurul inimii mele se desfac ca de la sine, căzând răsunător la pământ. Mă simțeam ușor, parcă pluteam, și mă uimeam cum lanțuri grele ca cele ce țin ancora unui uriaș al oceanului încăpuseră în pieptul meu. Aveam lacrimi de fericire în ochi. Dumnezeu iubește plămada mâinilor Lui și o ocrotește.

Când Hristos S-a înălțat la ceruri, a făgăduit oamenilor că le va trimite un Mângâietor. Vorbea atunci de harul de-viață-dătător al Sfântului Duh, care este, din păcate, necunoscut religiilor asiatice, ale căror gânduri sunt narcotizate de golul lăuntric, atât de ucigător. Prin urmare, tot mereu eram întrebat de creștini dacă am primit „Duhul Sfânt”. De unde puteam ști? Și Cine era, de fapt, acest Duh Sfânt? Nu aveam niciun răspuns. Dumnezeu avea, însă, de mult un gând pentru mine. Ce mă aștepta de data asta nu era tocmai ușor – ca să nu spun că avea să fie, de fapt, cumplit de greu.

Cei din grupul de rugăciune „Maranatha” din Fribourg m-au invitat să-i însoțesc gratuit în Strassburg. Acțiunea de mare anvergură „Rusalii peste Europa” a adunat la sfârșitul lunii mai, în 1982, aproape 30.000 de oameni. Călătoria, arșita și așteptarea nesfârșită pentru cazare i-au costat îndeosebi pe oamenii mai în vârstă cele din urmă resurse de energie. Am simțit cum, prin rugăciune, o putere nouă intră în mădularele mele ostenite, și-am socotit acest fapt o adevărată minune. Pentru mine, însă, Cincizecimea avea să fie a doua zi.

Povestea mea s-a răspândit repede, și era adeseori redată de Radio Claropa, de Radio Luxemburg, Radio Monte Carlo și de multe alte posturi de radio. Răspunsul ascultătorilor a fost atât de puternic, încât a fost tipărit într-o cârtică ce s-a vândut foarte bine. Prea des mă invitaseră organizatorii, mă serviseră și mă divinizaseră, încât nu îmi mai dădeam de mult seama că m-am cocoțat deasupra celorlalți. Ce erau ceilalți? – până la urmă, **mie** îmi vorbise Hristos în persoană! Toată această mândrie s-a furișat în mine în chip nevăzut. Prin urmare, ajunseseam să mă cred un om foarte important și mi se părea firesc să primesc la adunările plenare un loc în loja de onoare, în mijlocul vorbitorilor de seamă, al episcopilor,

cardinalilor și înalților demnitari, printre care se numărau persoane precum Cardinalul Suenens, Thomas Roberts, Daniel Ange și alții asemenea.

Acestei mândri i s-a mai adăugat o altă atitudine îngrijorătoare, ce mă caracterizase în trecut, și de prezența căreia eram tot atât de puțin conștient. În viziunea mea, nu aparținusem niciodată „gloatei” poporului. Eram mai șiret și mai isteț decât compatrioții mei. Așadar, era sub „măsura” mea să stau la coadă pentru împărțirea mâncării aici, în Strassburg, împreună cu mii de alți oameni. Până acum, mă ridicam întotdeauna cu cinci minute înainte de încheierea conferinței și ședeam deja de mult la masă când „săracii” se topeau afară, în soarele fierbinte, așteptând să le vină rândul. „Rafinat”, nu? Vineri și sâmbătă, tactica mea a mers de minune. În duminica Rusaliilor, însă, Duhul Sfânt se pare că s-a săturat de acest Klaus mândru. La trezire, soarele cald îmi strălucea pe față, iar la rugăciunea de dimineață m-a surprins gândul că sunt o gură mare ce își dă însemnătate și face pe șeful. „Ciudat, ciudat” – am gândit atunci. Așa o atitudine nu se prea potrivește unui creștin și îmi era limpede: astăzi mă voi alinia poporului de rând și voi sta și la slujbă jos, în sală. Gândul acesta m-a bucurat mult. Cum de putusem să...?! De azi înainte, aveam de gând să mă fac un băiat bun și cumsecade, adică un adevărat creștin.

Teorie și realitate. Când m-am apropiat de intrarea în tribuna de onoare, o putere nevăzută m-a tras în „direcția greșită”. Au început să mă bombardeze gânduri de îndreptățire: „Tu ești mai bun! Tu ești mai important! Tu ai pățimit mult și ți se cuvine locul mai bun! Acolo, în mijlocul mulțimii, vei fi strivit! Acolo miroase urât și este foarte cald, vei leșina!...” Până să bag de seamă ispita, trecusem deja cu chitara mea prin îngrădire. Ușurat, m-am așezat pe „locul de onoare”. Încă nu-mi dădeam prea bine

seama de toate cele ce se întâmplau, rutina era prea înrădăcinată în mine. Însă hotărârea de mai devreme, de a merge cu oamenii la masă și de a nu părăsi sala înainte de sfârșit, nu pălise din mintea mea. Apoi, spre uimirea mea, unul dintre vorbitori dădu glas gândului meu:

– Iubiți frați și surori, e destul de neplăcut pentru un vorbitor când oamenii încep, înainte de încheierea discursului, să se urce peste genunchii celorlalți, stârnind tulburare și neatenție. Sfântul Duh nu poate lucra așa. Sunteți de acord să rămânem toți împreună până se dă binecuvântarea de sfârșit?

Aplauzele puternice au fost un răspuns limpede. Nu mică mi-a fost mirarea când am văzut cum se potrivește acest lucru cu propriile mele intenții. Am stat acolo, fiind atent până pe la doisprezece fără cinci minute. Atunci a început stomacul meu să facă gălăgie. La început, ușor. Eu eram, totuși, hotărât! Trei minute înainte de doisprezece a venit atacul de trei ori mai puternic... of, am început să transpir, m-a cuprins amețea și... ah, cu două minute înaintea orei doisprezece, plumbul din stomacul meu era deja de neîndurat. Stomacul mă rodea puternic, gândurile mă năpădeau și nu îmi dădeau deloc pace. Eram deplin încredințat că voi flămânzi în următoarele minute dacă nu voi primi ceva de mâncare. Dacă va trebui să stau mult la coadă în așteptarea mâncării, cu siguranță voi face insolație de la arșița puternică... nu! Această închipuire a pus capac. Totul era de neîndurat, iar teama de moarte prin înfometare și frica de insolație m-au făcut să mă ridic de la locul meu.

Am încercat să mă strecur în vârful degetelor printre rânduri și – ce rușinos! – am mers aplecat ca să nu fiu văzut în picioare, deși chitara mea atrăgea privirile mai mult decât mine... Arzând de rușine din pricina muștrărilor de conștiință, m-am îndreptat spre ieșire, nădăjduind ca

miile de oameni din hală să aibă milă cu mine, cel ce eram atât de aproape de moarte. Dar – o, grozăvie! – la jumătatea drumului dintre tribună și ieșirea laterală, mulțimea uriașă a reacționat împotriva singurului care nu respecta regulile și a început să șuiere și să fluiera... 5000 de oameni, chiar lângă mine! Eram singurul din 30 de mii care îndrăznise să încalce regula. Închipuți-vă rușinea care m-a cuprins – am părăsit sala aflată în delir. Of, de s-ar fi deschis pământul să mă înghită, căci rușinea era de neîndurat!

Și, apoi, mâncarea: nu avea nici gust, nici nu m-a săturat. Trebuie că ofeream o priveliște suprarealistă. Complet singur într-o hală enormă, în fața a mii de scaune goale, tremurând și cutremurându-mă lăuntric. Apoi, a venit Satana și m-a învinuit:

– Pieri de aici, neputinciosule, nu ești bun de nimic!

Trebuia să îi dau dreptate. Nu valoram nimic, în ciuda intențiilor mele bune... Ha, ha, îmi venea să urlu din pricina nimicniciei mele! Toate din lăuntru meu se prăbușiră! Paf! Spulberate în aer.

– Doar nu vrei să susții că ești creștin, nu?

Satana avea din nou dreptate.

– Nu ești vrednic de oamenii ăștia! m-a acuzat mai departe.

Câtă dreptate avea în cele spuse!

– Du-te înapoi în Fribourg și stai departe de oamenii aceștia curați. Nu ești unul dintre ei.

Dorința sa era poruncă pentru mine, așa că am pornit la drum. Mi-am luat chitara, voind să mă întorc acasă. Fugeam de creștini, căci nu eram unul de-al lor. Cum nu aveam nici bani, nici mașină și nu știam nici măcar drumul spre ieșirea din oraș, nu mi-a mai rămas decât să părăsesc sala de mese și să hălăduiesc pe străzi. Mi-am luat chitara cu mine, căci ea îmi fusese

mereu alinare în clipele de singurătate din viață. Am hoinărit fără vreun țel pe străzi și, pentru întâia oară în viața mea, chitara a rămas mută, neavând nicio mângâiere pentru mine. Eram disperat și neliniștit, și m-am chinuit patru ore să găsesc un loc în care să mă pot liniști. Un astfel de loc, însă, era de negăsit: muzică, alcool, droguri, curvie, călătorie, filosofie... orice, însă ele nu mai reprezentau un liman – le încercasem deja pe toate și știam că sunt doar fundături. Eram cu totul dărâmat lăuntric.

Și atunci s-a petrecut ceva neașteptat! Cred că acesta a fost „botezul” meu în Duh. Deodată am înțeles! Mi-am dat seama că în afara lumii creștine pe care tocmai o părăsisem nu voi găsi niciodată mângâiere, liniște sau pace. Nu îmi rămânea, deci, decât o singură soluție: întoarcerea! Trebuia să mă întorc acolo de unde fugisem. La gândul acesta, am izbucnit în râuri de lacrimi, simțindu-mă mic, mic de tot. Suferința m-a învățat mai mult în privința slăbiciunii mele decât toate lecțiile de morală sau de comportament social. Acest lucru a devenit vădit abia prin Sfântul Duh. E foarte adevărat: creștinii nu sunt mai buni decât ceilalți, dar o duc mai bine. Ei au sprijinul Sfântului Duh. Diavolul izbutise aproape să mă nimicească – și încă folosindu-se de adevăr! Însă, prin cele petrecute și cu ajutorul Sfântului Duh, Dumnezeu a făcut din această întâmplare o recunoaștere de sine menită să mă schimbe. Nimicirea a lăsat loc, prin prezența Sa, zidirii mele din nou. Așa era, deci, noul meu învățător, Care mă iubea! Duhul Sfânt e cel mai eficient pedagog din câți sunt! Iar munca Sa este mai ieftină decât cea a psihologilor, psihoterapeuților sau a asistenților sociali.

După aceste ceasuri grele, am știut ce e de făcut. Trebuia să-mi cer iertare și să mă întorc. Nu mi se mai părea greu să îi spun lui Hristos că nu sunt de preț și să-L rog să mă mai primească o dată la Sine, să-L întreb dacă

mă mai vrea, în ciuda tuturor răutăților mele. Chiar așa am și făcut! M-am întors la locurile de rugăciune, unde mă aștepta următoarea surpriză. Chiar în clipa în care am apăsat pe clanța ușii din hala de rugăciune și am intrat, am auzit din gura unui predicator german următoarele cuvinte:

– A cunoaște Duhul Sfânt înseamnă a cunoaște propria stare de păcătoșenie!

De necrezut! Am sărit în sus de bucurie pentru că primisem încuviințarea pogorării Duhului Sfânt asupra mea. Din adâncurile inimii mele a ieșit un puternic „Aliluia”! Cu adevărat, erau Rusaliile. *Feriți-vă cei ce plâng, că aceia se vor mângâia...*²⁶

Să nu creadă nimeni că așa problema era rezolvată. Dimpotrivă, abia acum venea partea practică. Nu e nimic nou în faptul că mie trebuie să mi se spună toate de două ori. Lecția mai grea a venit a doua zi după întoarcerea mea acasă.

În dimineața următoare, am găsit în mașina mea o chitanță veche pentru societatea de asigurare: pe ea scria că fusese spartă o ușă a mașinii și că reparațiile s-au ridicat la suma de 600 de franci. Suma aceasta o voi primi dacă îmi voi repara singur mașina. Întrucât mereu aveam nevoie de bani, „vechiului Klaus” nici nu i-a trecut prin minte că întreaga poveste era o înșelătorie ce nu corespundea realității. „Ia te uită!”, m-am gândit eu, când am văzut bilețelul îngălbenit, „asta e o problemă veche pe care aș putea-o rezolva în sfârșit”. Ca un creștin bun ce eram, nu mai voiam să amân nimic. Puțin după aceea, stăteam deja în biroul societății mele de asigurări.

– Bună dimineața. Am aici o factură pentru o pagubă. Mi-a fost spartă mașina și a trebuit înlocuită broasca. Aici este confirmarea din partea atelierului.

²⁶ Matei 5:4 (n.a.)

– Dați-mi un pic să văd.

I-am dat foaia prin geamul ghișeului, iar doamna a studiat-o.

– E în ordine, vă vom vira suma.

– Mulțumesc frumos. La revedere.

M-am întors și mă îndreptam spre ușă, dorind să părăsesc încăperea, când am fost chemat înapoi de secretară.

– Mă scuzați! Vă rog să mai veniți un pic aici.

M-am speriat. Din ce pricină, nici eu nu știam.

– Da, ce s-a întâmplat?

– Trebuie să știu când s-a întâmplat stricăciunea.

Mă temeam că nu voi mai primi banii dacă povestea ar fi fost prea veche. În aceeași clipă, diavolul a pătruns în mine și mi-a dat gândul minciunii:

– Păi, ah... hmm, acum câteva zile.

– Bine, a spus ea și și-a notat data pe formularul prin care comunicam paguba.

– Atunci, la revedere.

– La revedere.

Din nou am mers spre ușă, iar în clipa în care voiam să dispar, am auzit din nou vocea secretarei în spatele meu:

– *Monsieur!*

Am înlemnit. Ce se mai întâmplase?

– Vă rog să mai veniți puțin aici.

M-am apropiat, și ea m-a privit direct în ochi, întrebându-mă:

– Îmi puteți spune, vă rog, cum se face că mi-ați dat tocmai această dată, când pe chitanță scrie că dauna s-a produs deja de câteva luni?

Parcă prinsesem rădăcini. O bombă a explodat în conștiința mea și, într-o clipită, m-a făcut să amuțesc. A urmat cea mai lungă tăcere din toate timpurile. M-am făcut roșu ca racul și mi-am dorit să se deschidă pământul de sub mine și să mă înghită. Mă treceau călduri și

eram amețit, nu puteam nici să vorbesc, nici să mă mișc. Rușine penibilă peste altă rușine, în timp ce angajata încă mai aștepta o explicație de la mine, privindu-mă, spre disperarea mea, neconținut! Nu mi-a venit nicio idee despre ce aș putea să spun, absolut nimic. Într-un mod mai limpede nu mi-ar fi putut arăta nimeni păcatul săvârșit.

Tăcerea a devenit, la un moment dat, prea stânjenitoare chiar și pentru secretară, astfel că mi-a spus:

– Văd că sunteți cam derutat. Luați, vă rog, formularul cu dumneavoastră și trimiteți-mi-l apoi prin poștă.

M-am împleticit afară din birou... Ajuns acasă, am căzut în genunchi înaintea lui Hristos și am plâns amarnic.

– Hristoase, sunt de nerecuperat. Sunt un maldăr de gunoi și merit tot disprețul Tău.

– Dar Eu nu te disprețuiesc.

– Hristoase, ai văzut ce s-a întâmplat! Mi-e așa de rușine. Cum să aranjez situația asta?

– Nu trebuie să o aranjezi. Adevărul nu se aranjează.

– Atunci ce să fac? Nu am nicio idee.

– Spune adevărul.

– Ceeee?! Nu poți să ceri asta de la mine. Nu voi izbuti niciodată.

– Știu.

Gândul de a mă mărturisi unui preot făcea parte din domeniul posibilului, dar să mă spovedesc unei secretare era de neînchipuit!

– Iubești Adevărul? Mă iubești pe Mine?

– Știi doar că da...

– Atunci și tu știi ce ai de făcut.

Inima îmi era grea. Trebuia să închei un târg cu Hristos. I-am propus.

– Ok, așa voi face, dar trebuie să vii și Tu cu mine.

– Îți făgăduiesc.

Aproape întreaga săptămână mi-a ars inima și m-am străduit să găsesc vreo explicație sau vreo îndreptățire –

nimic nu ajuta. Adevărul rămânea adevăr. Mi-am amânat „judecata” până în cea din urmă clipă, până când, vineri după-masă, nu am mai avut nicio scuză și a trebuit să mă întorc la agenție. Înainte de a deschide ușa, am spus din nou:

– Doamne Iisuse Hristoase, după Tine...

Secretara stătea la biroul ei și a venit la geam când m-a văzut.

– Bună ziua, văd că ați venit personal.

Eram încredințat că știe din experiență că mulți oameni înșeală asigurările. Poate că tocmai gândul acesta mi-a dat puterea să fiu „altfel” decât acei înșelători, să fiu, pur și simplu, creștin. Fără înconjur, i-am întins formularul și i-am spus:

– Puteți să credeți acum ce doriți despre mine, dar această cerere a fost o minciună. Nu am niciun drept asupra celor scrise aici. Îmi pare rău și vă rog să mă iertați. Rupeți pur și simplu hârtia asta!

Pfiu, am spus-o și ceva din mine era mai ușor cu câteva grame. Mai mult, am văzut că secretara mă privea cu atâta uimire, încă îi era foarte greu să și-o ascundă sub o „mască a nemișcării”. Probabil că așa ceva nu mai pățise niciodată. Dar asta era problema ei. Eu am respirat din nou aerul libertății după această spovedanie neobișnuită. Cu Hristos, într-adevăr, totul e posibil. Iar, în decursul vremii, El s-a luptat cu mândria mea, cu egoismul, prejudecățile, mânia și cu toate patimile, una după alta, căci ele au făcut un rob dintr-un om merit să fie slobod – un proces radical, care va dura până la sfârșitul vieții mele.

Duhul Sfânt vine adeseori surprinzător pentru a se așeza în „omul cel vechi” din noi. Unde rutina mă făcuse nevăzător, El îmi aducea cu toată limpezimea în fața ochilor depărtările mele de la calea lui Dumnezeu.

Când prietena („sora”) mea și cu mine ne întorceam din Franța de Sud în Elveția și am avut o pană de mașină

pe autostradă, s-a petrecut din nou ceva deosebit. Ne grăbeam pentru că Maurice Ray ne aștepta în aceeași seară în Lausanne. Între două sate, cablul pedalei de accelerație s-a rupt și motorul s-a oprit, huruind puternic. Am fost remorcați și aduși într-un atelier din următorul sătuc – o afacere condusă de un singur om. Înconjurat de vehicule stricate și clienți în așteptare, dintre care fiecare voia să fie servit primul, mecanicul s-a uitat la noi cu o față morocănoasă – doar noi mai lipseam! Cu un glas scăzut l-am rugat, descriindu-i situația noastră, să ne repare repede până, să ne rezolve pe noi mai întâi... înaintea celorlalți. Explozia de mânie care a urmat era însoțită de blesteme grele. Iar noi, să ne ducem dracului!

– Du-te tu în iad, m-am gândit eu, că acolo e locul tău, grosolanule, nenorocitul!

Eram desigur foarte frustrat pentru că nu primeam ceea ce îmi doream și pentru că mă temeam că nu vom mai ajunge în Lausanne, când, deodată, Sfântul Duh S-a pogorât asupra mea și m-a făcut să înțeleg ceea ce gândisem, de fapt, cu puțin timp înainte. Fusese orice altceva, numai o urare creștină nu, astfel că îndată m-am îndreptat. „Săracul omul ăsta e deja în iad prin munca lui, în care toți vor să fie cei dintâi, făcându-i, astfel, viața un iad”. Când am înțeles lucrul acesta, am schimbat macazul. „Îți doresc Raiul”, m-am rugat eu pentru el, „fie să găsești pacea și liniștea Cerului!” Iar minunea s-a petrecut! Câteva clipe mai târziu, a venit la mașina noastră și m-a rugat să ridic capota. Am lucrat împreună, pufăind și bombănind, supărați pe producătorii de mașini, care născociseră o așa de complicată legătură a cablului, încât a fost nevoie de o oră jumătate pentru ca două persoane să înlocuiască o simplă țeavă pentru alimentarea cu benzină. Cu mâinile pline de ulei și fețele înnegrite, ne-am ridicat de sub capotă după rezolvarea problemei, transpirați și râzând, bucu-

rându-ne că am reușit. Omul era pe deplin schimbat și am auzit ceva ce ne-a uimit profund:

— Ceva așa de complicat nu am mai făcut niciodată. A fost o adevărată provocare pentru mine, și am petrecut deja atât de mult timp împreună cu voi, încât nu îmi mai pasă. Vă dăruiesc timpul meu de muncă. E gratis!

Și asta încă nu era tot.

— Mai așteptați o clipă, ne-a rugat el.

A dispărut în spatele atelierului său și s-a întors după câteva minute cu o plasă mare de plastic, pe care ne-a întins-o nouă. Din ea, ne zâmbeau niște cireșe mari, roșii, dulci.

— Așa, luați astea ca să aveți ce ronțai până în Elveția. Chipul îi strălucea.

— Sunt de la soția mea, din grădina noastră.

Dumnezeul meu, cât de mare ești! *Cereți și vi se va da...* Ce carte vie este Scriptura! Oare cât va mai dura până voi înceta să fiu așa de puțin-credincios și temător? Despărțirea nu putea să fie mai caldă și, desigur, am ajuns și la timp pentru întâlnirea cu Maurice Ray din Lausanne.

CAPITOLUL 23

O, MINUNEI

Un nou-născut primește multe daruri. Încă era de neînțeles pentru mine cum de mi se potriveau așa de bine cele din Scriptură. Pur și simplu așa era. De ce se plângeau atâția creștini de durerea că în viața lor nu se vede deloc mila lui Dumnezeu? Eu l-am dăruit întreaga mea viață lui Hristos și începusem să înțeleg că, deși mă convertisem, trebuia să umplu în fiecare zi această convertire de viață nouă. Nu ajunge să te convertești „o dată”, să devii apoi un creștin „submarin”, care apare numai de două ori pe an în biserică, de Crăciun și de Paști. Părintele meu împlinea plin de înțelepciune duhovnicească rostul Său cu viața mea, iar acest lucru se vedea în viața de zi cu zi. *Cereți și vi se va da* – trăiam mereu acest lucru și aș fi putut să-l scriu eu însumi în Scriptură, dacă nu ar fi fost deja acolo. În lucrurile mari, ca și în cele mici, El mi Se arăta mereu. Era de față în orice clipă al zilei și era mai mult decât firesc că voiam să fac întreaga lume părtașă acestei fericiri. Nu îmi ajungea să-L am pe Dumnezeu doar pentru mine, ci voiam să dau mărturie vie despre toate darurile primite de la El. Cum mereu fusem muzician, voiam acum să cânt pentru El și să scot un album de muzică. Însă nu aveam nici măcar o chitară ca lumea cu care să pot împlini acest gând al meu. L-am rugat, deci, pe Hristos să-mi vină în ajutor. Nu mult după

aceea, cineva a sunat la ușa casei mele. Nu mică mi-a fost mirarea când am deschis.

– Salut, Dyane, de unde vii?

Bucuria mea era uriașă.

Dyane era o tânără femeie de culoare din Hawaii, cu care mă împrietenisem în 1977, în timpul unui tur al junglei din nordul Thailandeii. O vreme visasem să mă mut de tot la ea, în Hawaii, însă convertirea mi-a schimbat toate planurile. Și iată că, deodată, stătea în fața ușii mele! După ce ne-am așezat comod în cameră, mi-a explicat:

– Am simțit ca din senin nevoia să te vizitez. În plus, știam că îți place să cânti, așa că ți-am adus în dar o chitară.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce ea mi-a întins husa maro în care era chitara.

– Deschide-o.

Nu a trebuit să îmi spună de două ori.

Inima îmi bătea cu putere când am scos de acolo o chitară „Ovation Classic”. Un instrument foarte scump, pe care nu aș fi avut nicio șansă să mi-l cumpăr din banii mei. Era limpede că raiul nu este de neatins, pentru că, iată, stăteam aici, luând din mâinile Dyanei ascultarea rugăciunilor mele – slavă Ție, Dumnezeu! În felul acesta, mi se deschidea și drumul spre studioul muzical. I-am întrebat pe cei mai buni muzicieni din împrejurimi dacă ar fi pregătiți să își jertfească timpul gratis, pentru Dumnezeu. Nu am primit niciun refuz. Piesă după piesă, lună după lună, mi se desăvârșea visul, acela de a-l dăruii lui Hristos glasul meu.

A sosit sfârșitul înregistrărilor și, o dată cu acesta, o factură foarte mare pentru costurile de studio și plata inginerului de sunet. Acesta a aranjat, însă, astfel lucrurile, încât suma a scăzut la aproape o treime din cea inițială. Și restul banilor au venit în chip minunat. De pildă, am fost invitat de doamna Ria B. la o plimbare prin pădurea ei de lângă Zürich. Acolo, mi-a întins un pachet de țigări.

— Servește-te, Klaus.

A ciocănit ușor în cutie și am văzut ieșind ceva lunguieț. L-am luat fără să mă uit și l-am băgat în buzunar. Ne-am continuat plimbarea vorbind și rugându-ne. Abia în trenul spre Fribourg am băgat mâna în buzunar și am găsit acolo patru bancnote de câte 500 de franci, rulate cu grijă și legate cu un elastic sub forma unei țigări. Alte sume am găsit în plicuri anonime din cutia mea poștală. Mi-am putut acoperi cheltuielile până la ultima centimă. Întâiul meu album, cuprinzând 12 cântece, a văzut lumina zilei cu ajutorul lui Dumnezeu. Titlul îl știusem încă de la început: călătoria cea lungă de două milioane de kilometri „de la minte la inimă” fusese preschimbată în muzică și versuri pe acest album. „From Head to Heart” povestește calea grea a ieșirii din iad, cântând despre călătoria din lac în... botez. După lansare, invitațiile de concerte nu s-au lăsat mult așteptate.

Un coleg de facultate a organizat în Sion un eveniment de anvergură și m-a invitat și pe mine să particip. O sută de muzicieni, compozitori și o trupă de dans luau parte la eveniment. Preluat în direct de Radio Suisse Romande, urma să fie difuzat în 31 decembrie, în noaptea de Revelation. Peste 1000 de spectatori umpleau sala. Unul din cântecele mele descrie lunga mea cale către Hristos, iar eu doream să împărtășesc mesajul acestor spectatori, fără să fiu „compătimit” că sunt creștin. Cântecul fusese repetat îndelung împreună cu orchestra Radio Geneva. La repetiția generală, însă, toate au mers pe dos: chitara nu se acorda, instalația de mixare a sunetului nu funcționa, difuzoarele erau moarte, cuplajele puternice... eram nervos și mânios, și a trebuit să întrerupem repetițiile. Tensiunea creștea tot mai mult în mine și, cu astfel de emoții, așteptam seara. Deși îmi rezervasem anume un timp de rugăciune înaintea intrării pe scenă, m-am trezit

că organizatorul principal îmi pune un aparat foto în mână, rugându-mă să mă ocup eu de pozele oficiale ale spectacolului. Asta-mi mai lipsea! Această povară dublă a avut ca urmare căderea mea – astfel că înainte cu o jumătate de oră de începerea spectacolului eram pierdut cu totul. Am pus aparatul foto în mâna unei prietene și, dându-i câteva explicații, am fugit jos, în garderobă. Voiam măcar să mai verific o dată, repede, textul, dar am descoperit cu groază că nu îmi aminteam niciun cuvânt. Eram complet blocat. Mi s-a făcut rău. Mâinile îmi tremurau și nu reușeam să scot nici măcar un acord curat.

În disperarea mea, m-am strecurat într-o încăpăre întunecoasă și nefolosită, și m-am rugat lui Hristos. Am strigat:

– Hristoase, nu pot să intru în spectacol. Vezi și Tu cât de tulburat și de blocat sunt!

Atunci s-a întâmplat ceva minunat. Dintr-o dată, Hristos era de față, lângă mine, în încăpăre și mi-a răspuns:

– Da, știu.

Răspunsul acesta avea ceva atât de liniștitor în sine, încât neîntârziat am știut în adâncul ființei mele că El știe tot, că El m-a înțeles, că El nu mă lasă singur. Eu, însă, m-am plâns mai departe:

– Hristoase, chiar nu se poate, nu pot să cânt! Nu am curaj să intru pe scenă.

– Pentru cine cânti?

Mica întrebare a stârnit o avalanșă. Mi s-a ridicat negura de pe ochi: eu voiam să fiu starul, a mea să fie toată „slava”, a lui Klaus Kenneth... aha!

– Mie Mi-ai dat toată viața ta, nu? Sau te-ai răzgândit acum?

Dumnezeul meu! Toată slava pentru mine? Eram un mincinos când cântam „Aliluia”? Dumnezeu nu voia să fiu un mincinos. Însă mai era o problemă...

– Dar... Hristoase al meu, nu mai știu textul pe de rost...

Cum aş putea să zugrăvesc cele de atunci? Deodată stăteam în faţa Lui şi El îmi cerea să îi recit textul. Cu genunchi tremurânzi, spuneam fiecare cuvânt Împăratului Împăraţilor şi purtam răspunderea acelor cuvinte în faţa Sa. Când am început, am simţit cum fiecare cuvânt se întipăreşte în mintea mea, la fel cum zgârie acul pick-up-ului uşor discul. M-am ridicat şi am urcat scările, îndreptându-mă spre lumina grea a reflectoarelor, cu chitara sub braţ. Balerinele tocmai coborau de pe scenă şi mi-au strigat:

– Hei, Klaus, trezeşte-te, e rândul tău. Tocmai s-a anunţat că urmezi!

Poate că păream adormit şi liniştit, însă în lăuntrul meu eram treaz de-a binelea. Cel ce stătea acolo, pe scenă, nu mai eram „eu”. Cel ce cânta acolo, în lumina grea a reflectoarelor, în faţa unui perete negru de oameni, era pe deplin liniştit, cântându-şi mesajul fără a auzi aplauzele de la sfârşit când, aproape ca în transă, a coborât de pe scenă. Eram încredinţat că această vestire a dragostei nu fusese doar pentru a distra publicul, ci era ceva ce fiecare spectator va duce acasă în inima sa – o fărâmbă de nădejde.

Simţeam că această întâmplare şi altele asemenea ei sunt de la Dumnezeu, ca să văd cu toată limpezimea că nu am pierdut nimic prin schimbarea taberelor de la convertire. El avea „oferta” cea mai bună şi statutul social cel mai înalt: acum îmi slujeau îngeri în loc de draci, chiar dacă Dumnezeu era Cel ce hotăra când şi unde să se petreacă vreo astfel de întâmplare. Dacă El dorea ceva cu adevărat, atunci toate căile şi uşile mi se deschideau. Până şi graniţele dintre state – până la un moment în care El a hotărât chiar să mă facă din nou nevăzut, chiar de două ori.

Aveam în Porrentruy, aproape de graniţa cu Franţa, o seară de „mărturisire”. Din Belfort şi Montbéliard a venit

un grup de francezi care voiau să mă întâlnească. Auziseră de mine și voiau să mă cheme să vorbesc a doua zi în Franța. Din păcate, nu aveam pașaportul la mine, fapt ce făcea imposibil proiectul lor. Ei însă au stăruit, spunând că e important.

– Știți, încercarea moarte n-are. Haideți să mergem cei 15 kilometri până la graniță, că nu e cine știe ce ocol.

Merita să încercăm. Zis și făcut. Prietenii mei m-au suit cu chitară și difuzoare cu tot în mașina lor. Spre miezul nopții, am ajuns la graniță. Am coborât din mașină și am mers la vameș.

– Bună seara. Aș avea o întrebare și o rugămintă.

– Despre ce este vorba?

– Dumneavoastră lucrați și mâine după-masă?

– Da. De ce?

– Păi, situația e următoarea: oamenii aceștia vor să țin o conferință în parohia lor din Belfort mâine dimineață, însă eu nu am pașaportul la mine. Întrucât mă vedeți și mă cunoașteți, nu ar fi posibil să mă lăsați mâine să intru înapoi în Elveția? Doar vedeți că nu sunt un infractor.

– Îmi pare rău, dar nu se poate. Fără pașaport nu vă pot lăsa în Elveția.

Fața i s-a înăsprit.

– Vă rog! Unde e problema?

Nu avea niciun rost și toate încercările bune de a-l convinge nu au ajutat la nimic. Era un funcționar ce „funcționa” bine.

– Vreau să fac un pariu cu dumneavoastră, am continuat eu. Voi părăsi Elveția și, cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi și întoarce.

Simțeam că Dumnezeu îmi dă îngăduință să vorbesc așa. Nu am fost nici obraznic, nici trufaș. Era doar o provocare pentru inima sa.

– Păi, eu nu vă pot împiedica să părăsiți Elveția, dar fiți sigur că dacă vă văd mâine, nu vă voi permite intrarea

în țară. În plus, s-ar putea ca nici colegii mei de la vama franceză să nu vă lase să treceți fără pașaport.

– Vă doresc noapte bună și pe curând.

Mă miram și eu de unde am puterea și siguranța de a mă purta așa. Vameșul francez ne-a făcut, câteva clipe mai târziu, semn cu mâna să trecem mai departe. Nu a trebuit nici măcar să oprim.

Duminica a fost o zi plină de har. În sală erau cam 600 de oameni, iar Dumnezeu a revărsat multe binecuvântări peste noi. Multe inimi s-au deschis în dimineața aceasta la vestea Evangheliei. Apoi, am fost invitat la masă și, după aceea, prietenii m-au dus din nou la granița franceză. Inima îmi bătea mai tare când am văzut vama elvețiană în fața noastră. Și iată-l, într-adevăr, pe funcționarul din noaptea trecută. Ne-a pus să oprim și s-a apropiat de șofer.

– Pașapoartele dumneavoastră, vă rog. Coborâți cu toții din mașină.

Ne-am privit în liniște. Eu stăteam în spate, între doi prieteni. Ei s-au ridicat și au părăsit mașina. Când am rămas singur înăuntru, am auzit, deodată, un glas:

– Rămâi pe loc!

Așa am făcut, iar ce s-a petrecut în continuare a fost de necrezut. Funcționarul a controlat pașapoartele celorlalți și s-a apropiat din nou de mașina noastră, a privit prin geam înăuntru, dar nu m-a văzut. Nu erau nici geamuri fumurii, nici nu se putea ca reflectarea luminii să îi fi împiedicat vederea. Pur și simplu eram de nevăzut pentru vameș. Și totuși, ședeam normal pe bancheta din spate. Era ca și cum aș fi stat în spatele unui zid de oglindă, de unde puteam vedea cum vameșul dă din cap, în timp ce îi treceau, probabil, prin cap întrebări fără de răspuns. Cei patru prieteni ai mei au urcat din nou în mașină și ne-am îndreptat spre locul în care îmi lăsasem mașina. Așa de

simplic este când Dumnezeu hotărăște ceva! Partea mea la misiune era numai să mă încred în El. Și – Dumnezeu știe! – eu chiar o făceam. Făcându-mă pe mine nevăzut, S-a arătat pe Sine.

Lucrurile au stat asemănător când am întâlnit-o curând după aceea pe Maica Tereza din Calcutta. Venise la o conferință în catedrala din Lausanne. Nu e nevoie să subliniez faptul că această „casă a Domnului” era „patria” mea, cu care aveam o legătură aparte. Maica Tereza îmi povestise atunci, în Calcutta, multe despre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și despre felul în care mă ocrotește, mijlocindu-mi rugăciunile către Fiul Său. Atunci nu înțelesesem cu adevărat cele pe care mi le spusese. Mi se părea că venise clipa în care să îi pot pune câteva întrebări despre asta și, în plus, plin de bucurie, întocmisem pentru ea o istorie a convertirii mele, ca să poată citi ea însăși cum ajunsese, între timp, creștin. Când am sosit în Lausanne, am constatat, fără a mă mira prea tare, că Maica Tereza e înconjurată de oameni de securitate. Ea se afla chiar în încăperea unde Maurice îmi făcuse cândva exorcizarea. Era vorba aici de mai mult decât de a-i pune câteva întrebări jurnalistice. Voiam să o văd pe cea care îmi era ca o mamă, în două înțelesuri: ea fusese întâia femeie pe care o simțisem ca pe o mamă în viața mea și ea era cea care ar fi putut să mă ajute să o cunosc mai bine pe „Mama” mea din ceruri, pe Maica Domnului, după cum mă sfătuisese încă din Calcutta. Când am văzut zidul de oameni de ordine nu numai în fața ușii, ci și în curte, am crezut că nu voi ajunge la ea. Însă Dumnezeu mi-a deschis din nou ușa.

– Mergi pur și simplu la ea! – mai mult nu am auzit, dar am urmat sfatul primit.

Paznicii păreau să nu mă vadă, deși mergeam foarte drept. Nici un gest de împiedicare, nicio întrebare despre

cine sunt, nicio închidere a drumului – de parcă aş fi fost nevăzut. Aşa am trecut de trei sau patru bariere şi m-am trezit stând în faţa Maicii Tereza. Ea şi-a întrerupt discuţia şi s-a întors înspre mine.

– Bună ziua, Maica Tereza.

– Bună. Frumos din partea ta că ai venit. Cu ce te pot ajuta?

– Îţi mai aminteşti de mine?

– Ooo, sigur că da.

Eram uimit. După atâţia ani...

– Uite, am pregătit ceva pentru tine.

Şi, spunând acestea, i-am pus în mână mărturisirea mea. A privit-o cu atenţie.

– O voi citi mai târziu. Acum nu am timp, trebuie să ies imediat afară.

– Mulţumesc. Mă bucur că te-am întâlnit din nou.

Am părăsit încăperea şi am intrat în catedrala plină de oameni veniţi să o asculte pe Maica Tereza. Atunci mi-am amintit că am uitat să o întreb cel mai important lucru. Am mai ieşit o dată şi – de parcă aş fi fost din nou nevăzut – am trecut de zona de securitate, de agenţii ce păreau a fi statui mute. Din nou stăteam în faţa Maicii Tereza şi am rugat-o să-mi explice:

– În Calcutta mi-ai povestit de Maica Domnului, că ea ar fi Maica noastră, a tuturor, şi că ar veni la mine să mă ocrotească dacă aş striga-o. Ai putea să îmi explici mai în amănunt acest lucru, te rog? Niciodată nu l-am înţeles prea bine.

– O, Klaus, aşa ceva nu trebuie „înţeles”, este o taină. Nu vei putea niciodată să pricepi cu mintea, ci trebuie pur şi simplu să o chemi.

– Ce vrei să spui?

– Păi, roagă-te ei.

– Ce să-i spun şi în ce fel să mă rog?

– Fă ca mine. Îți voi spune acum o rugăciune pe care o spun și eu în fiecare zi. Rostește-o și vei vedea cum vei primi de la ea dragoste și putere. Rugăciunea mea personală este foarte scurtă: „Mary, Mother of God, be Mother to me and lead me to your Son” („Marie, Maica lui Dumnezeu, fii mie Maică și mă du la Fiul Tău”). Nu o analiza, doar rostește-o²⁷.

– Și dacă nu reușesc? Nu ajunge să-L am pe Hristos în inima mea? Mulți creștini spun că Sfânta Fecioară nu e importantă și că nu e voie să te rogi ei. Spun că ar fi o închinare la idoli.

A râs vesel – cine știe de ce...

– Nu-ți face griji, iată că mă îndatorez ca de acum să mă rog pentru tine în fiecare zi.

Inima mea s-a bucurat de un asemenea sprijin. Aveam senzația că tocmai s-a deschis în cer un „cont” pentru mine, în care vom depune amândoi regulat „bani”. Și încă o dată am aflat că Dumnezeu îți dă toată puterea Sa când e vorba de a găsi calea spre El. Chiar și puterea de a te face nevăzut pentru ceilalți...

Catedrala de aici părea a fi pentru mine un loc al soartei. Nu e de mirare că Dumnezeu m-a purtat în decursul vremii la toate acele persoane care au avut o însemnătate deosebită în calea mea spre El. Tot în catedrala din Lausanne am cunoscut de ziua mea o persoană care a avut o însemnată înrâurire în deschiderea mea față de crești-

²⁷ Trebuie să vedem aici pronia lui Dumnezeu, care a rânduit prin aceasta ca Klaus să se pună sub acoperământul și purtarea de grijă a Născătoarei de Dumnezeu, „raiul de taină al Ortodoxiei”, apropiindu-se astfel cu încă un pas de Dreapta-slăvire. Așa cum mărturisește Sfântul Siluan Athonitul, „Domnul i-a dat să cunoască Bisericii noastre Ortodoxe că dragostea Maicii Domnului cuprinde întreaga lume și că, în Duhul Sfânt, ea vede toate noroadele de pe pământ și, asemenea Fiului ei, îi este milă de toți și pe toți îi miluiește” (*Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, p. 173). (n.red.)

nism. Înainte de plecarea mea în America de Sud, vă amintiți că „sora” mea mi-a dăruit cartea „Crucea și eroii cuțitari”, ca să o iau cu mine în călătorie. Când am citit-o, nu mică mi-a fost mirarea că oameni din aceștia pot ajunge creștini. Personajul principal al acestei povești impresionante era conducătorul de bandă Nicky Cruz, care era orice altceva, numai *baby-face* nu! Și iată că am ajuns să stau cu Nicky în această catedrală, făcând schimb de simțăminte și trăiri. Amândoi eram de acord că rostul nostru este același. Ca noi frați de credință, ne-am rugat împreună pentru lucrările noastre.

Nu aveam însă doar o lucrare a cuvintelor, ci și a muzicii. Tot în Lausanne am fost invitat să organizez un sfârșit de săptămână cu Leon Patillo, „clăpar” al vestitului cântăreț Carlos Santana. Și el devenise creștin și, cu siguranță, nu aparținea „fețelor de bebeluș”. Aici am mai cunoscut un frate, care își pusese cu adevărat toate darurile în slujba lui Dumnezeu. Eram foarte bucuros să cunosc frați adevărați din noua mea familie, care lucrau împreună cu același scop: să dea nădejde și îndrumare celor ce nu au niciun scop în viață. În acest sens, am socotit că mi s-a făcut o mare cinste când am fost invitat să particip cu cântecele mele la legendarul festival de jazz din Montreux – și încă în Gospel Boat. Nu m-am întrebat de ce ceilalți creștini se plâng mereu că nu primesc niciun semn de la Dumnezeu. Eu nu caut explicații, ci doar prezența Sa la fiecare ceas al zilei, în sufletul meu, în gândurile mele și în inima mea, iar acest lucru îl împărtășesc și astăzi fraților și surorilor mele, ca să poată pune și ei în fiecare zi început bun legăturii lor cu Hristos. Acesta este răspunsul meu la întrebările lor. Prea des am auzit în ultimii ani: *Te-a trimis Dumnezeu!*, sau: *Ai venit chiar la momentul potrivit!*, câteodată chiar și când apăream „întâmplător” undeva. Așa L-au cunoscut alții

pe Dumnezeu prin mine, fără ca eu să fi încercat conștient acest lucru – în timp ce eu Îl cunoșteam aproape în fiecare săptămână pe Dumnezeu prin alții. Mereu era un schimb. Cu cât mă făceam mai mic, cu atât părea Dumnezeu să lucreze mai puternic prin mine. Niciun domeniu și nicio pătură socială nu erau excluse.

În Berna, am întâlnit-o într-o zi pe Grete B., care m-a chemat la o rugăciune comună în casa ei. Într-o discuție de prezentare, am aflat că soțul ei este șef al unui departament guvernamental din Berna. Se bucura de onoruri diplomatice, iar ziarele scriau mult despre activitatea sa. Din gura soției sale, însă, totul suna altfel:

– De câte ori E. pleacă într-o călătorie de serviciu, știu că se distrează acolo cu alte femei. Comportamentul său este dezgustător și adeseori uită că acasă are soție și copii. De multe ori, călătoriile de serviciu sunt doar un paravan ca el să își viziteze prietenele din diferite țări.

Ce acuzație! Abuz în serviciu! Ne-am rugat mult și îndelung ca Dumnezeu să limpezească situația asta murdară! În ianuarie 1987, toate ziarele au scris că cel plin cândva de onoruri a fost concediat. După eliberarea sa din funcție, au urmat pedepse disciplinare. Moara Domnului macină uneori încet...

Într-un alt caz, cu totul diferit de cel istorisit mai sus, am citit cartea unui diplomat elvețian de rang înalt și deosebit de influent, ambasadorul Dr. S., și nu m-am putut dezbăra de impresia că această carte este rezultatul incomplet al unei căutări foarte serioase în Tibet. Am observat că lipseau elemente hotărâtoare ale adevărului, pe care scriitorul nu le-a găsit în căutarea sa. Răspunsurile pe care scriitorul nu le găsisse, eu le recunoșteam în Hristos.

Îmi doream foarte mult să pot vorbi cu el despre acestea. Prilejul s-a ivit când am fost invitat, împreună cu niște prieteni diplomați, la o serbare de 1 august în

ambasadă. Puțin după ce ne-am salutat, ne-am așezat împreună la masă și am început o convorbire intensă, care l-a făcut să uite mai bine de douăzeci de minute de toți invitații, chiar și de cei de onoare. Era uimitor că am fost așa de prinși în discuție, încât de-abia dacă s-a ridicat să-i salute de despărțire pe câțiva oaspeți, pe ceilalți privindu-i scurt și dând doar din cap. Comuniunea noastră spirituală a durat până la unu noaptea, când am auzit următoarele cuvinte din gura sa:

– Cerul v-a trimis!

Eram fericit să aud asta.

– De multă vreme am căutat răspunsul la această problemă, fără a-l găsi.

Dumnezeu i-a răspuns prin convorbirea noastră. Abia la următoarea noastră întâlnire am înțeles de ce. Din motive de discreție, trebuie să tac. El părea, însă, atât de fericit, încât m-a rugat să îl tutuiesc. Necuprins e Dumnezeu!

În chip minunat a lucrat Dumnezeu la o parte încă nerezolvată a trecutului meu: mi se întâmplase cândva, în sudul Franței, la Camargue, ceva extrem de neplăcut. În mijlocul sălbăticiiei nelocuite din „Etang de Vaccarès”, din înrăurirea diavolului și a puternicului mistral, rulota prietenei mele a fost distrusă în întregime. Întrucât s-a rupt până și o roată, ba și pompa de frână, am blocat, din nefericire, șoseaua. Toate mașinile au fost nevoite, din pricina accidentului, să facă un ocol de 50 de kilometri, căci nimeni nu reușea să mute „monstrul” de pe șoseaua îngustă. Mai mult, s-a făcut și noapte. Și iată că stăteam singur pe drum cu „monstrul” meu. A început să mi se facă frică, în primul rând pentru că eram un pericol pentru circulație și, în al doilea rând, pentru că nu se vedea în lung și-n lat niciun loc în care să mă pot odihni. Privind în jur, am văzut departe, pe câmp, o lumină. O potecă uscată ducea înspre ea, prin câțiva kilometri de mlaștină și

stuf. Acolo am găsit un institut pentru studii ornitologice. Slavă Domnului că în fața casei ardea un bec, iar eu am putut găsi intrarea! Cum nu exista nicio sonerie, am intrat pur și simplu în casă, apoi în bucătărie. De acolo auzisem glasuri. Și atunci a venit minunea!

– Salut, Klaus. De unde vii? mi-a răsunat în urechi.

Era de necrezut! Acolo, la masă, stătea Aude, o veche prietenă din Fribourg, care tocmai își mânca desertul. Lucra de un an în stațiunea asta îndepărtată. Mi s-a luat o piatră de pe inimă! Însă a doua minune a urmat îndată după cină. Cercetasem toate cimitirele de mașini și atelierelor auto dintre Nîmes și Arles în căutarea unei roți de schimb pentru neobișnuitul vehicul. Modelul rulotei era vechi și nu găsisem nicăieri ceva potrivit. Și tocmai aici, departe, unde vulpea și iepurele își spun noapte bună, stătea o mașină veche și ruginită – model 1949 – de la care, iată: roata se potrivea cu rulota! Mă simțeam ușurat și am putut încă în acea noapte – cu ajutorul ornitologilor – să îmi continui călătoria. Unde aș fi putut, însă, lăsa epava? După vreo 10 kilometri am găsit o casă țărănească în care ardea încă lumina.

– Bună seară și iertați, vă rog, deranjul de la această oră. Eu sunt... și așa mai departe, am explicat situația mea jalnică.

Tânăra m-a poftit, binevoitoare, înăuntru, fiind chiar un pic prea drăguță când mi-a propus să las vechitura într-o șură uriașă de lângă fermă pentru cât timp doresc. Vorbele ei de apoi au sunat aproape provocator:

– Poți să îți petreci noaptea aici, la mine, dacă vrei.

Oh! Mi s-a activat instinctul de conservare. Nu îmi doream să rămân acolo. Puteam bănuî cu ușurință că aici, departe, în singurătate, e vorba de o casă „specială”. În cea mai mare grabă mi-am lăsat acolo epava și am părăsit locul acela „fierbinte”.

Zece ani mai târziu am trăit în Ars (în apropiere de Lyon, Franța) o continuare a acestei minuni. Am participat, împreună cu vreo 5000 de oameni, la o adunare făcută în cinstea unui sfânt din Ars. Am văzut vindecarea minunată a șapte persoane, în numele lui Hristos, care s-au ridicat din scaunele cu roțile și au mers pe picioarele lor. Să văd așa ceva cu propriii ochi era foarte impresionant. Însă nu aceasta a fost minunea care m-a uluit. Nu era nici vechiul meu vis să fiu din nou cu „țigani mei”, printre care mă număram și eu (ca atunci, la indieni), pentru că aparțineau grupului celor urmăriți – să stau, deci, cu ei ore întregi într-o rulotă, unde viața pulsează în ritmuri de chitară, și să cânt jazz țigănesc. Nu, pentru mine minunea a constat în faptul că o țigancă a intrat în rulotă când eu tocmai cântam la chitară și că s-a așezat ca să mă asculte. Avea o față foarte expresivă. Mi-a plăcut și am început o discuție.

– Salut.

– *Bonjour*, am auzit muzică bună aici și am vrut să intru puțin să mă alătur, dacă nu vă deranjează.

– Nicio problemă.

Un pic mai târziu:

– Cum te cheamă?

– Nerthe.

– Ce nume rar! De unde vine?

– Pentru țigani nu e un nume rar. Dar tu de unde vii?

– Sunt din Hamburg, dar în ultima vreme am locuit în Elveția.

– Aaa, din Hamburg? Am cunoscut cu mulți ani înainte un tânăr care venea din Hamburg.

– Așa, deci. Și tu, Nerthe, unde locuiești?

– În sud.

Întrucât cunoșteam foarte bine sudul Franței, am vrut să aflu mai îndeaproape.

– În Camargue. Am avut acolo odată o casă mare țărănească. Dar acum locuiesc la Nîmes.

– Și unde era casa ta țărănească?

– Nu pot să îți explic. E foarte departe de orice zonă locuită. Aproape că nu o știu nici locuitorii acelei regiuni.

– Totuși, spune-mi, cunosc destul de bine zona Camargue.

Am stăruit, căci amintirea din Camargue era încă vie în sufletul meu. Era vorba doar de discuții deșarte? Nu fusese niciodată stilul meu să descos așa persoanele.

– Multă vreme am locuit în parcul natural al mlaștinii de Vaccarès, între farul Gacholle și Le Paradis, la sud de Tour du Valat. Dar acestea nu sunt localități, ci doar ferme. Nu ai cum să le găsești.

Dintr-odată am devenit foarte atent și am avut o presimțire limpede...

– Tour du Valat e un centru pentru studii omitologice, nu?

– De unde știi?

I-am povestit de necazul pe care l-am pățit în acel ținut cu rulota mea și de felul în care cineva găsisese în chip minunat o roată de rezervă ca să pot merge mai departe.

– ... și apoi am mers prin întuneric vreo câțiva kilometri mai departe, până când...

– ... ai ajuns la o casă țărănească, m-a întrerupt ea, unde o tânără te-a primit și unde te-ai putut debarasa de blestemata ta de rulotă...

În câteva clipe, ne-am aruncat unul în brațele celuilalt, slăvind pe Dumnezeu! Între timp, amândoi ajunsesem credincioși creștini, iar Dumnezeu ne-a adus din nou împreună în Ars, între 5000 de oameni, într-o rulotă țigănească, fiind, de acum, frate și soră întru credință. Slavă Ție, Dumnezeule! Hristos voia să le rânduiască pe toate, fiecare amănunt, pentru ca trecutul să nu ne mai poată chema gândurile înapoi. Unde El pune începutul, tot El va așeza și sfârșitul bun.

CAPITOLUL 24

BANII

Ca profesor, câștigam pentru întâia dată în viața mea regulat bani. Nu era prea târziu să încep la 42 de ani să muncesc, iar eu nu câștigam puțin. De data aceasta, banii erau cei care stăteau la rând pe lista făcută de Domnul pentru „reeducarea” mea. Din nou S-a implicat Hristos în trăirea mea, iar ascultarea avea să-mi aducă roade. Îl cunoșteam cât de cât pe Hristos, încât să știu că El vine în cele mai de neînchipuit situații, atunci când mă așteptam cel mai puțin – de fapt, poate că tocmai din pricina asta vine. Unul după altul, compartimentele vieții mele deveneau „victimele” Sale – cu adevărat, I le jertfeam Lui. Pe scurt: pedagogia Sa era cutremurătoare. Banii, așa crezusem, erau strict problema mea. Ce mult mă înșelasem! Când I-am dat Lui viața mea, I-am dat-o, se pare, cu toate domeniile ei. Acest lucru mi l-a descoperit El, în chip surprinzător, în următoarea vacanță de toamnă.

Voiam să mă retrag pentru o săptămână în Mallorca, departe de toate activitățile. În Spania, alcoolul este ieftin, iar eu mai beam din când în când câte-un pahar de gin tonic sau de whisky cu cola – dar nu cât să mă îmbăt, căci îmi ajungeau amintirile triste născute din vechile mele excese. Tocmai părăsisem camera de hotel și mergem cu o sticlă goală de cola în mână, pe plaja atât de vie la acea oră, îndreptându-mă spre *supermercado* ca să îmi

cumpăr o sticlă de gin. Mă bucuram de briza proaspătă și de priveliștea oferită de mare, fiind cu gândul deja la ginul pe care urma să mi-l cumpăr. Atunci m-am „întâlnit” ca din senin cu harul Sfântului Duh. Lîmpede, am auzit un glas lăuntric:

– Unde mergi?

Felul scurt și concis de a vorbi îi era tipic. Niciodată o vorbă de prisos. Acest fapt necesita, pe de o parte, întreaga mea atenție, iar pe de alta nu lăsa loc de alte înțelesuri. Eu eram mult mai mult un tip al târguiei.

– Păi, vezi doar. Merg la *supermarket* să îmi cumpăr un gin, am spus eu mergând mai departe.

– Klaus!!!

Glasul Său părea mult mai puternic. M-am oprit ca să mă pot concentra mai bine asupra discuției.

– E ceva greșit în asta? am întrebat eu, ceva mai sovăielnic.

– Nu.

Și totuși, suna de parcă El nu ar vrea să merg mai departe.

– Hristoase, am continuat eu, Tu nu ai bea un gin?

– Nu despre aceasta e vorba.

– Atunci despre ce? Spune-mi, Te rog.

A rămas tăcut. Nu a mai venit niciun cuvânt, iar eu m-am uitat prin aer să văd dacă mă urmărește de sus. Oamenii mă priveau cu uimire și probabil că își făceau tot felul de păreri. Un lucru era sigur: nu trebuia să merg mai departe, ceea ce nu-i deloc ușor dacă ai vreodată chef de ceva. Am pus însă ascultarea înaintea poftelor și m-am întors din drum. Avea să îmi arate El ce urmărea cu asta. Trebuia să am credință, cu siguranță că El voia asta – iar eu o aveam. A mai durat doar câteva minute până când – fără a observa – m-am îndreptat spre împlinirea noului Său plan. M-am întors la hotel, am pus sticla de cola

goală pe noptieră și am coborât din nou, voind să merg la strand. Lucrurile aveau, însă, să se petreacă altfel.

La barul hotelului, am văzut două fete frumoase care beau ceva. Am intrat în vorbă cu ele, cu gândul ascuns de a le face cunoștință cu Hristos. După ce le-am povestit cum a pătruns Hristos în viața mea, a urmat o discuție deosebit de lungă și de serioasă cu Mady, cea mai mare dintre cele două. Am hotărât să luăm cina împreună la un restaurant și am plecat în sat. Spre sfârșitul cinei, Mady a propus:

– Klaus, de ce nu îți aduci chitara să ne cânti ceva?

– Hei, suntem într-un restaurant, nu am voie să cânt așa, pur și simplu.

– Atunci întreabă-l pe șef dacă are ceva împotriva.

M-am ridicat și am mers să îi propun acestuia. Șeful restaurantului a fost așa de încântat, încât a mers imediat la tonomat, ca să îl scoată din priză.

– Nu, nu, am strigat eu în urma lui, nu încă! Mai întâi să terminăm cina și apoi trebuie să merg să îmi aduc chitara.

O jumătate de oră mai târziu, mi-am scos chitara din husă și am început să cânt. De bună seamă că i-a plăcut patronului, pentru că puțin după aceea a venit la noi cu o tavă cu pahare pline, pe care le-a așezat pe masă.

– Pentru voi toți, gratis! Din partea casei, a zâmbit el.

Trei pahare mari, pline cu... gin!

Doar nu spusese nimic, de unde știa? Am cântat mai departe și, de bună seamă, le-a plăcut și oamenilor de la mesele vecine, căci unii dintre ei au venit la masa noastră.

– Ne-am bucura să stăm cu voi. Nu am putea lipi mesele?

Zis și făcut.

Buna dispoziție m-a prins și pe mine și am cântat la cerere piesă după piesă, ca un tonomat. După o vreme, s-a ridicat un domn mai în vârstă – Hans V., un judecător din Essen – și a mers la bar. Când s-a întors, ținea o

sticlă în mână, pe care a pus-o pe masă. Conținutul: gin! Nu voiam să mă îmbăt, așa că am împărțit ginul cu toți musafirii. Între timp, așa de mult crescuse buna dispoziție din restaurant, încât au venit tot mai mulți oameni. Patronului nostru îi răsuna casa de bani și îi jubila inima. După ceva timp, a venit vecinul său ca să-l întrebe despre atmosfera veselă și mulțimea clienților. S-a apropiat și de mine și m-a întrebat dacă aş vrea să cânt, după ce închei, și în restaurantul său. I-am făgăduit, iar mai târziu am schimbat locația. Lucrurile s-au repetat, în chip uimitor. De necrezut era faptul că ginul curgea în valuri și gratis; nu mă pot exprima altfel. Nu trebuia decât să fiu atent să nu se îmbete nimeni, ca să nu se strice petrecerea Sa. Dumnezeu nu dă doar cu mărînimie, nu, El dă din belșug chiar. Acest lucru aveam să-l aflu curând, căci îndată după aceea au venit la mine două scoțience care m-au rugat să cânt, când sfârșesc, și în barul lor scoțian. Chiar dacă vârfurile degetelor începuseră ușor să mă doară, nu mă gândeam nicidecum să pun capăt cântatului, astfel că am cântat până la două dimineața, înconjurat de oameni mărînimoși, care aveau grijă ca toți oaspeții să fie serviți din belșug cu... gin!!! Nici măcar o dată nu spuseseam cuvântul „gin” altcuiva. Doar Unul știa: Cel de sus!

Înțelesesem de mult lecția Sa. Hristos cu siguranță nu avea nimic împotriva ginului. Mi-a luminat însă conștiința asupra faptului că și banii mei îi aparțin Lui. Eu nu sunt proprietarul, ci doar administratorul banilor Săi, care veneau la mine prin mila Sa. Atunci am învățat să îmi asum răspunderea pentru fiecare sumă pe care o cheltui, iar acest fapt nu s-a schimbat nici până în ziua de azi. Această lecție a fost importantă mai ales pentru mai târziu, când Domnul s-a folosit de mine ca să înființez în Kenya „King Solomon Academy”, o asociație ce se ocupă de cei socotiți fără șanse în viață, sau când am primit

chemare să sprijin ridicarea de biserici și orfelinate în Serbia bombardată, să-i ajut pe oamenii oropsiți din Palestina sau de oriunde era suferință... Doar atunci când îi suntem dăruți în cele mici, ne însărcinează Dumnezeu și cu proiecte mai mari. Iar acest lucru e valabil și pentru editarea și vinderea acestei cărți. Dumnezeu are deja rânduiala Sa!

Logodna cu Mamona Îl alungă pe Dumnezeu de la locul Său din noi. Mi-aș fi ucis sufletul dacă priveam la un cont plin-ochi de bani, atât timp cât mai există pe lumea aceasta oameni ce trăiesc în sărăcie cruntă sau chiar flămânzesc. Nu am fost niciodată bogat și nu am învățat niciodată să lucrez cu sume mari. În niciun caz nu eram în afara primejdiei de a risipi banii ca cine știe ce milionari ce au câștigat la lotto. Însă și de aceasta m-a păzit Dumnezeu, prin întâmpinarea mea pe promenada ștrandului. Am priceput că nu mă îmbogățesc decât prin ceea ce dau din inimă și că mă sărăcește tocmai ce păstrez pentru mine însumi, adică egoismul, sub forma deșertăciunii, a îmbrăcăminții și a altora asemenea. Cât de recunoscător l-am fost pentru această lecție! Nu eram chiar eu însumi un cerșetor miluit de Dumnezeu? Aceste milostenii nu aveam voie să le păstrez doar pentru mine însumi. Cel ce dă și cel ce primește au amândoi datorie față de Domnul; fie că dau sau primesc, darurile tot de la Dumnezeu sunt. Până la urmă, venim goi în lumea asta și tot așa o și părăsim. Tot ceea ce primim în timpul vieții vine de la Dumnezeu. De ne dă avuție, atunci o face ca să ne încerce, și ferice de cel ce știe aceasta. Binecuvântat este cel ce îi socotește pe sărmani în „familia” sa.

Mulți oameni spun: „Când voi fi bogat, atunci voi face mult bine cu banii mei”. Aceștia se amăgesc singuri. Un Sfânt din Biserica începuturilor, Ioan Scărarul, a spus: „Dragostea de arginți începe atunci când crezi că ai putea

face cu ei lucruri bune și se sfârșește cu ură împotriva săracilor". Acestor oameni le recomand să ia aminte la bogații cei nemilostivi, căci nici ei nu vor fi altfel! Nu trebuie să strângem mai întâi o mulțime de bani pentru a face apoi milostenii, căci „împărăția lui Dumnezeu se cumpără și cu doi bănuți”²⁸. Fiecare milostenie făcută ne slujește nouă (!!!), ca să plătim datoriile păcatelor. Am cunoscut monahi care au refuzat sume foarte mari de bani, spunând: *Nu am nevoie de mulți spini din aceștia, că tare mai înțepă!*

²⁸ Cf. Luca 21:2-4. (n.red.)

CAPITOLUL 25

POSTUL

Următoarea lecție ce îmi stătea în față era legată de Sfintele Paști. În Vinerea Mare, Hristos Și-a dat viața pe cruce pentru păcatele mele, pentru ca eu să pot fi liber. Liber de ce? Liber de obiceiuri necurate, de patimi, de dependențe, într-un cuvânt: de păcate. Acestea nu au nimic de-a face cu morala, ci sunt nimicire proprie. Fiecare înnoire este o luptă împotriva unei anumite deprinderi proaste. Una din cele mai mari patimi ale mele este mâncatul. Fără doar și poate, apetitul îmi era domn și stăpân mai mare decât toți ceilalți, mă tem chiar că și mai mare decât Hristos. Nu trebuia decât să văd o mâncare bună, ca pofta mea să se trezească. Scuză că am fost adeseori aproape de moarte prin înfometare, copil fiind, nu mai era primită ca îndreptățire. Hristos nu mă voia prins în trecut, ci voia să mă tragă în dinamica prezentului (vezi 1 Corinteni 9:27). Trebuia să îmi schimb obiceiurile culinare înainte ca ele să mă schimbe pe mine. „Să nu mănânci peste măsură” nu apare printre cele 10 porunci, iar acesta pare a fi unul din motivele pentru care populația din Apus devine tot mai greoaie (și în gândire...).

De câteva zile mă preocupa postul, căci întâlnisem o veche prietenă care m-a invitat la o mâncare excelentă, iar eu am simțit că, mâncând, îmi fac provizii. Nu prea mă încumetam să postesc cu adevărat, căci aveam trăiri

și amintiri adânc întipărite în mine. Totuși, în Vinerea Mare, m-am hotărât deodată – în cinstea Sa – să nu deschid ușa frigiderului, măcar nu pentru micul dejun, iar apoi ideea s-a adâncit tot mai mult în mine, astfel că, brusc, hotărârea era luată: aveam să postesc întreaga zi. Voiam să mă asigur că în spatele hotărârii nu stă vreun motiv egoist, să slăbesc sau altceva asemănător. Pentru prima dată în viață urma să nu mănânc nimic vreme de 24 de ore – mă aflu pe un „teritoriu nou”, care mă speria. Eram, însă, invitat într-o tabără de Paști la Biel, iar în mijlocul celorlalți aveam să câștig putere de a rezista posibilelor ispite.

Ajungând în tabăra grupului biblic, aveam dureri de cap, mă simțeam foarte obosit și eram bombardat de teamă. Cu cât creștea foamea mea, cu atât se mărea și rugăciunea. Știam deja că nu voi cina, așa că m-am retras tiptil în încăperea de alături atunci când grupul a mers la masă. Surpriza a venit la adunarea de după cină, când cineva a anunțat că a doua zi, în Sâmbăta Mare, se va posti oficial după micul dejun. Am avut un mic șoc, dar m-am alinat cu gândul că asta nu era pentru mine, că a doua zi dimineată voi fi avut deja postul în spatele meu. Totuși, după un mic dejun bun și îmbelșugat... poate totuși voi reuși? Întreaga noapte m-am temut de Sâmbăta Mare ce avea să vină, simțind în același timp puterea mare a foamei. Am fost copleșit de iureșul gândurilor ce îmi spuneau că nu voi izbuti niciodată și că voi fi curând doborât de foame. Era greu și m-am rugat mult: „Dumnezeule, făcă-se voia Ta! Spune-mi doar dacă vrei să se mai adauge o zi celei de astăzi”. Până la micul dejun, nu am primit niciun răspuns. Prin urmare, m-am așezat la masă tăcut, flămând, rupt de foame! Mmmm! Mirosul fin de cacao pătrundea în nările mele. Mi-am întins niște unt pe pâine și am pus totul pe o farfurie. După 36 de ore de nemâncare, mă bucuram mult de acest mic dejun!

În acea clipă, Denise ne-a rugat să mai facem o ultimă repetiție de cor înainte de masă. Voia să cântăm la slujba care trebuia să înceapă într-o oră. Bineeee, m-am mai ridicat o dată – nu prea bucuros! – și am repetat. Când, într-un sfârșit, am isprăvit, am fost cel dintâi care s-a așezat la masă – așteptând nerăbdător rugăciunea dinaintea mesei, pentru a putea înfuleca în cele din urmă tartinele pregătite. Însă, iată că deodată am fost chemat de Walle, care era paralizat, la patul său. El nu se putea mișca și voia să vorbească ceva cu mine. Cum îmi era foarte drag de el, nu mi-a fost greu să mă despart pentru a doua oară de farfuria mea. Walle m-a rugat ca după slujbă să cânt înaintea întregii comunități cântecul convertirii mele, „I tried it” („Am încercat”). M-am speriat de această rugămintă, dar, de dragul lui, am primit s-o fac. Acum nu îmi mai doream altceva decât să mă întorc la masă, unde ceilalți mâncau deja. Însă – o, grozăvie! – iată că cineva stătea pe locul „meu”, în fața farfuriei „mele”, mâncând din tartinele „mele” – ce lipsă de respect, ce egoism! Eram gata să mă apuc să bombăn: „Cine e așa de orb și nu vede că acela era un loc pregătit...”, când am văzut că persoana își băgase mâna în untul de pe pâine, în timp ce pipăia totul cu mâinile: era Ruedi! Și Ruedi era orb! Venise mai târziu decât ceilalți pentru că, din cauza nevederii sale, nu se putea mișca la fel de repede. Atunci am început să înțeleg... Lisi mi-a confirmat: ea fusese de serviciu la masă și numărase greșit. Noi eram 25 în tabără, dar ea a pus, din greșeală, masa doar pentru 24 de persoane; mai mult, masa avea doar 24 de locuri. Prin urmare, l-a condus pe Ruedi la locul liber. Nu fusese ceva premeditat...

Mie, însă, mi-a venit în minte un alt gând: „Îți mulțumesc, Hristoase al meu, pentru semni!”

Acum era totul limpede.

„Dar, Hristoase, nu voi reuși decât cu ajutorul Tău!”

Totuși, am înghițit în sec de trei ori. Sfârșeala groaznică a trupului și teama la gândul că peste câteva clipe va trebui să cânt flămând în fața întregii comunități mi-au sugrumat de tot gâtul. Diavolul m-a atacat, spunându-mi că sunt prea slăbit ca să cânt, că nu voi supraviețui efortului, că ar trebui totuși să mănânc, fiindcă oricum nu știe nimeni ce fac, măcar să beau o cană bună de cacao – și așa mai departe. Cu cât mă ataca mai tare, cu atât mă „prindeam” mai puternic de harul Sfântului Duh. Cu cât făcea mai mult zgomot stomacul meu, cu atât mai puternică era rugăciunea mea către Hristos. Aveam încredere în El – El îmi dăduse porunca, El avea să îmi dea și puterea necesară ca să o împlinesc.

Ce ispită după micul dejun! Când toți au părăsit încăperea, când cămile de cacao stăteau pe masă singure, când cornurile îmi zâmbeau din coșul de pâine și nimeni nu era acolo ca să mă vadă... Am așteptat, însă, îngăduința de „sus”. Ea nu a venit. Teamă, presiunea și foamea mă paralizau. Mi-am luat chitara și am exersat pentru mai târziu: slăbiciunea mușchilor voia să mă descurajeze, mă simțeam prea slăbit ca să reușesc acordurile, iar Lisi a venit la mine cu o felie mare de pâine cu un strat gros de marmeladă, ca scuză pentru „răpirea scaunului” de mai devreme – mie îmi lăsa gura apă, dar i-am mulțumit și i-am răspuns zâmbind:

– Poate mai târziu.

Zâmbetul meu trebuie că a fost la fel de „prietenos” ca cel al unui paznic chinez de templu. Și ea a plecat din nou. Nădejdea mea era suc de fructe anunțat pentru amiază. Mă gândeam că Dumnezeu nu va avea nimic împotriva sucului, știind că n-am băut nimic până în acea clipă. Of, ce-am fi noi fără de nădejde! Dar, mai întâi, am mers la ora biblică și la slujbă.

Eram neliniștit și mai aveam, în afară de stomacul de plumb, și emoții. Am ieșit puțin din încăpere ca să mai exerseze un pic la chitară – au!, mușchii mă dureau foarte tare! Și vrăjmașul m-a atacat mai departe: „Klaus, ești mult prea slăbit! Renunță! Nu vei reuși niciodată!”

Am mers din nou înapoi și am încercat, în timpul slujbei, să devin stăpân peste atacurile vrăjmașului. Satana mă încolțea tot mai puternic: „Klaus, ești prea necurat pentru a da mărturie”.

Mă simțeam atacat din toate părțile: „Klaus, ești prea timid, las-o baltă! Nu poți face asta. Oamenii de aici nu sunt buni pentru tine, sunt prea bătrâni pentru muzica ta. N-o vor accepta în comunitatea lor. Ești mult prea slăbit și nu vei putea sta în fața lor să cânti. Ești prea nevrednic. Cei de aici sunt o sectă, vor să te prindă...”

Și a continuat așa 45 de minute, până când, mic și plâpând, m-am ghemuit într-un colț, strigând lăuntric către Hristos, din răsputeri: „Doamne, mântuiește-mă!”

Nădăjduiam că preotul va uita de mine sau că se va întâmpla ceva de genul acesta. Dar Hristos, știam și asta, nu mă va lăsa la greu, chiar dacă în acest moment nu îl puteam nici vedea, nici simți. I-am spus: „Da, știu că sunt nevrednic și că nu pot nimic, dar spre slava Ta voi cânta totuși și sunt pregătit să leșin de slăbiciune în fața întregii comunități – da, să cad mort pentru Tine, Hristoase – știind că, cel puțin, am încercat”.

Chiar în clipa aceea am primit biruința!

Într-o frântură de secundă, m-am simțit ușor, iar senzația de foame s-a spulberat. La început, abia dacă puteam crede, și mi-am cercetat trupul să văd dacă se va întoarce curând chinul și slăbiciunea. Nimic de felul acesta. Trupul mi-a rămas liniștit. Întâmplarea cu Ruedi cel orb îmi era încuviințare și chiar mă îmbărbăta. Câteva clipe mai târziu, mi-a fost anunțat numele. Slavă Ție,

Dumnezeule! Ce ușor a mers! Puteam să vorbesc și să cânt despre dragostea lui Dumnezeu.

Dar ziua încă nu se sfârșise și, într-adevăr, am fost rugat după-masă să conduc din Biel până în Berna ca să iau pe cineva. Pe drum, a venit din nou Satana, care mi-a spus: „Klaus, dar ești prea slăbit ca să poți conduce cu atenție mașina!”

E drept! A trece pe lângă reclame cu mâncare, pe lângă cofetării și supermarketuri îmbietoare nu era tocmai lucru ușor.

„Mergi și cumpără repede ceva – așa, pentru siguranță! Acum nu te vede nimeni. Doar nu ești în tabără și, astfel, nu ești supus regulilor. Îndatoririle speciale merită excepții speciale! Klaus, mâine dimineața sigur nu vei găsi nimic bun de mâncare, ba ai mai și pierdut sucul de fructe. În loc să-ți dea suc, ei te trimit la Berna ca să-l iei pe Fritz. Numai se folosesc de tine. Hai, oprește, e dreptul tău, atâta vreme cât și ceilalți își beau sucul”.

Am înțeles de ce diavolului i se spune „fiară”.

Eu, însă, stăteam sub paza Celui ce e mai puternic decât Satana. Întru Numele Celui Preaînalt, am izgonit de la mine toate ispitirile. Așa am putut cu adevărat să intru într-un supermarket ca să fac niște cumpărături pentru Fritz, iar mai apoi am putut pregăti ceaiul, am putut să-i înveslesc pe cei din grup cu chitara mea: foamea nu mi-a mai fost stavilă. Cursa cu obstacole era, de bună seamă, câștigată, iar eu mă gândeam la călătoriile rătăcitoare ale lui Odisseu: magazinele de alimente fuseseră sirenele mele. Ascultarea mi-a dat puterea necesară. După 50 de ore, trupul încă îmi mai era liniștit – o, inima-mi era plină de bucurie! Însă darul cel mare al lui Dumnezeu pentru mine încă mai aștepta. Între timp, aveam deja 60 de ore de când nu mai pusesem nicio picătură de apă și nicio fărâmbă de mâncare în gură.

Pentru dăruirea mea, nădăjduiam că Dumnezeu îmi va face o surpriză mare de Paști. Poate un mic dejun deosebit de gustos în Duminica Paștilor sau ceva asemănător. Din nou, mi-a lăsat gura apă! Hristos înviat din morți și Klaus cu ale sale așteptări – „Da, are să fie un ospăț!” Apoi au sosit Paștile. A venit micul dejun, dar – vai! – o frustrare continuă! Nu aveam nici poftă, nici nu a fost vreo bucurie sau vreo trăire deosebită. Am mâncat chiar mai mult decât îmi era foame, în nădejdea că voi simți roadele postului. Trebuia să simt ceva deosebit! Însă nu a fost deloc așa. Aproape dărâmat, mi-am sfârșit masa. „Păcat”, mi-am spus...

Apoi, am mers la slujba de Paști în Twann, în parohia pastorului David McKee, care îmi era prieten. Eram nerăbdător, căci îi propusesem, pe neașteptate, ca grupul nostru să cânte „Aliluia” pentru comunitate. Cântarea o repetasem mai înainte. David voia să lase Sfântul Duh să hotărască. În timpul predicii, ne-a anunțat, de la amvon, pe noi și pe cei din parohie că avem îngăduință să cântăm. M-am simțit împlăcut și m-am bucurat, însă tot nu era „ceva”-ul așteptat. Abia în clipa „cuminecării” s-a petrecut lucrul după care tânjeam. Mi-am amintit de convertirea mea din Lausanne și m-am întrebat, ca întotdeauna, dacă sunt „chemat” la Cina Domnului. Aici a venit vestea cea bună. Deodată, Hristos a fost lângă mine și mi-a spus: „Te cunosc. Te iubesc. Acum să vii la masa adevărată pe care am pregătit-o pentru tine”.

Abia atunci am înțeles că așteptarea mea fusese una trupească, și nu duhovnicească. Nădăjduisem la cele trecătoare, în timp ce Hristos mă chema la hrana cea veșnică. Deodată, m-au podidit lacrimile, fiind adânc mișcat de bucuria și dragostea cu care Hristos m-a învrednicit din nou. Plânsul nu voia să se oprească și – ca atunci, în catedrala din Lausanne – m-am ridicat în fața tuturor

oamenilor pentru a mă cumineca. Aproape că nu mai puteam respira de bucurie! Cred că până atunci niciodată în viață nu mi se păruse vreo hrană atât de aleasă ca hrana pe care am primit-o în acea zi de Paști. Niciodată nu mai fusesem așa de îndestulat și de bucuros. Și, pe deasupra, mai eram plin de Duh Sfânt...²⁹ „Ooo, Hristoase, cât de minunat ești! Iar eu sunt un «contabil» așa puțin credincios, care nici nu merită ca Tu să vii la el. Iartă-mă, dar eu tot Te iubesc, în pofida mizeriei mele lăuntrice!”

Satana, însă, era departe de a se da bătut. Îndată a încercat să spulbere harul primit. Înapoi în tabără, era zgomot și agitație, *bla-bla-bla-uri*, discuții fără rost, iar rugăciunile comune am avut senzația că sunt plănuite, învățate pe de rost, reci, nelăsând loc lucrării Sfântului Duh. Pe scurt: era orice altceva, numai o atmosferă duhovnicească sau pascală nu. Eu, însă, stăteam încă sub har, fiind obișnuit cu trăiri mai adânci, cu ceva mai bun. De fapt, eram mai „bun” ca ceilalți, după cum mi-a dat Satana un gând: „Klaus, chiar că nu te potrivești aici, printre guralivii ăștia”.

Glasul a devenit mai hotărât: „Pleacă, părăsește locul acesta! Ai multă treabă acasă, nu îți mai pierde vremea cu oamenii ăștia necopti!”

Am dat crezare glasului și am fost, deodată, rupt în două. Nu mai eram sigur pe mine. Sufeream în locul acesta și eram încredințat că suferința îmi vine de la grup. Nu mai înțelegeam nimic și m-am apucat, cu adevărat, de împachetat. Mă simțeam foarte rău – contrariul celor simțite de dimineată. Am umblat de colo până colo prin casă, pentru a găsi un loc liniștit unde să mă pot ruga, în pivniță, la mansardă... Când grupul s-a adunat pentru

²⁹ Acest har nu trebuie înțeles ca o lucrare obișnuită a harului în Tainele eterodocșilor, ci ca o iconomie a lui Dumnezeu cu Klaus, pentru a-l întări și a-l povățui spre desăvârșita credință, Dreapta-slăvire. Vezi și nota de la sfârșitul capitolului 11. (*n.red.*)

rugăciune, eu am fost purtat afară: nu puteam și nu voiam să aud din nou rugăciuni de tipul „bla bla bla”. Mă simțeam groaznic de singur aici.

În cele din urmă, am găsit jos, în bucătărie, câțiva prieteni care erau de serviciu, Kongo, Patrizia, Frânzi... și acolo era liniște. Mi-am vărsat durerea în fața lor, iar Patrizia a reacționat așa cum trebuia:

– Haideți, veniți să ne rugăm.

Nu am pierdut timpul. În tăcere, m-am rugat lui Hristos: „Te rog, luminează-mă. Ce se întâmplă cu mine?”

Iar El mi-a arătat. Ce mi-a fost dat să văd, însă, a adus cu sine unul din cele mai mari șocuri cu putință. Mândrie! Hristos mi-a arătat îngâmfarea mea. Eram „prea bun” pentru ceilalți. Eram „special”. Iar dacă ceilalți nu erau așa cum mi-aș fi dorit eu să fie, mai voiam, oare, să îi slujesc lui Dumnezeu? M-am speriat groaznic. Domnul să-mi ierte rușinea aceasta!

Și El m-a iertat, dându-mi mulți frați și surori, noi și adevărați, ca să mă însoțească pe cale. Slavă Ție, Dumnezeule!

CAPITOLUL 26

PUSTIA

– De ce-o cari după tine pe curva asta?, m-a întrebat pastorul cu glas tare, astfel încât E., de care mă ocupam de un an, prin rugăciune și discuții, n-a putut să nu-l audă; ce inteligent din partea lui!

Fata pentru care venisem de fapt la acest pastor, ca să o ajute să-și dăruiască viața lui Hristos și să dobândească, astfel, mântuirea, s-a cutremurat, șocată. Înainte de a avea prilejul să-L cunoască pe Hristos, ea era deja dată afară, dezamăgită, judecată, dărâmată. Dar nici eu nu eram mai puțin dărâmat decât ea. Era adevărat: pantalonii foarte scurți nu se potriveau neapărat centrului religios, dar ar fi putut să își dea și singură seama de asta, mai târziu. Judecarea ei de către pastor i-a confirmat respingerea „popilor”. Am mai avut nevoie de încă un an întreg ca să o conving pe E. – care, fetiță fiind, fusese ani la rând abuzată sexual de tatăl ei – să își pună totuși încrederea în comunitatea celor credincioși. I-am explicat că toți oamenii, atât „păstorii”, cât și „poporul de rând” sunt păcătoși și au slăbiciuni. Ce am clădit eu cu multă strădanie fusese dărâmat dintr-o singură lovitură de acest „slujitor al Domnului”. Da, până și imaginea pe care mi-o făcusem eu despre clerici a început să se clatine. *Nu tot cel ce-Mi zice Mie: Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor (Matei 7:21).* Îmi era limpede

că nu vom dobândi Împărăția Cerurilor cu vorbe dulci, rostite doar din gură, ci doar prin inimile noastre. Cum ne este inima, așa ne sunt și cuvintele și faptele. Toate țin de inimă, căci o inimă în care sălășluiește Hristos nu poate fi nici fățarnică, nici nu poate judeca.

Aici părea să stea și răspunsul la întrebarea pe care o auzisem de atâtea ori: „De ce mie nu mi se întâmplă nimic atunci când mă rog?” Pentru că oamenii aceștia au învățat să se roage doar cu buzele, neavând în inimile lor frica lui Dumnezeu. Ei nu se roagă din inimă. Astfel de pastori erau, desigur, înrudiți cu fariseii, care pe din afară păreau „curați ca lacrima” și se rugau în public, dar acasă, între cei patru pereți ai lor, le cădeau măștile, li se dezveleau patimile, iar ei se credeau nevăzuți de nimeni; mai rău însă era că în inimile lor îi judecau pe cei „slabi”. În astfel de condiții, e firesc să nu se întâmple nimic atunci când Îl strigăm pe Dumnezeu. E mai ușor să te ascunzi în spatele unei legi și să îl arăți cu degetul pe călcătorul de lege, în loc de a te așeza în fața oglinzii și a-ți arunca o privire sinceră. A juca teatru pentru tine însuți, acolo unde nu te vede nimeni, nu are niciun farmec.

A venit vremea ca mila lui Dumnezeu să ia, încet, o altă formă. Vremuri mai grele păreau să ne stea înaintea. *Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut.* „Tata” Dumnezeu a început de acum să dea mai des drumul mâinii copilului, pentru ca acela să învețe să meargă și singur. Dacă Hristos era prototipul meu, atunci aveam să înțeleg în curând că El a venit pe lume ca să slujească, nu ca să împărătească. El le-a spălat ucenicilor Săi picioarele! Și de această lecție aveam nevoie. Fosta mea soție și „sora” mea a pus punctul pe i, atunci când m-a auzit plângându-mă de creștinii guralivi și gălăgioși, care s-au bucurat de atâta mâncare, dar care i-au lăsat pe ceilalți să spele vasele – pe ceilalți, adică pe mine!

– Klaus, mi-a spus ea, mulți oameni vin aici și poartă discuții teologice. Asta nu e de prea mare folos pentru ei. Tu, în loc de asta, speli vasele. Cei dintâi se lasă slujiți, dar nu fac nimic, în timp ce tu îi slujești. Asta e lucrare dumnezeiască!

Eram încredințat că are dreptate și mi-am continuat slujirea fără a câți.

De la convertirea mea, trăiam atât de sus în ceruri, încât la început nici nu îmi puteam închipui că există și creștini care, pe de o parte, au slujiri importante sau sunt teologi renumiți, dar care, pe de altă parte, nu au credință. În timpul unui zbor spre Ierusalim aveam să primesc o „palmă duhovnicească” de la așa-zișii buni creștini.

Eram cu toții pelerini într-un avion EL-AL ce zbura spre Tel Aviv. Ne îndreptam spre întâlnirea de Rusalii „Ierusalim 1984”.

– Atenție, Claudine! am strigat eu, trăgând de inelul unei doze de bere și țintind-o.

Însă Claudine și Nathalie, care ședea lângă ea, s-au lăsat imediat într-o parte. Eu agitasem bine doza, iar berea a țâșnit cu presiune afară, peste scaunul Claudinei și – o, grozăvie! – drept în fața și pe hainele unor doamne mai în vârstă, care stăteau în spatele Nathaliei. Paf! Șocul era desăvârșit, iar râsul nostru îngâmfat a făcut îndată loc consternării. Îmi era și mie limpede că am făcut o prostie, dar reacția celor două femei m-a făcut să amuțesc de-a binelea.

– Creștinii nu fac așa ceva! au strigat ele, puternic indignate.

Am crezut că nu aud bine. Ce treabă avea asta cu a fi creștin? Era musai să alerge creștinii mereu cu fețe de înmormântare, pentru a le arăta celorlalți cum arată valea plângerii? Oare creștinii nu au voie să glumească?

Când, o zi mai târziu, am mers însoțit de două creștine la o conferință din cetatea veche a Ierusalimului, am

văzut în semiîntunericul bazarului un orb bătrân și slab, cu cojocelul găurit, transpirat și neras, care se îndrepta înspre noi – în vremea lui Hristos nu cred că era cu mult altfel. În spatele acestui om mergea un măgar, încărcat cu o povară de fân mare de aproape un metru. Mișcată, una din însoțitoarele mele a strigat:

– Oh, uitați-vă, sărmanul!

– Ah, e cumplit! Îngrozitor, cum se poate așa ceva?!... a întărit a doua.

Și eu:

– Da, e cumplit că în ziua de azi mai există oameni așa de săraci, ca acesta de aici!

– De cine vorbești tu? m-a întrebat cea dintâi.

Am arătat înspre orb.

– Nu, noi vorbeam de bietul măgar, care trebuie să care povara aceea chinuitoare!

M-am simțit ca lovit de trăsnet. Cine era mai nevăzător, doamnele sau orbul? Cât de iubitori de animale sunt unii elvețieni!

Într-o zi, am fost vizitat de Todd Burke, autorul cărții „Anointed For Burial” („Uns pentru îngropare”). Todd era un om chemat de Dumnezeu, care trăise multe întâmplări de necrezut și care făcuse muncă de pionierat în numele lui Hristos în Cambodgia. Am fost impresionați unul de celălalt și am simțit că avem lucrări asemănătoare. Prin urmare, Todd m-a rugat să devin în Fribourg pastor al unei „biserici surori” cu Marea Biserică din America. Eram onorat și voiam să mă rog să primesc un răspuns despre aceasta. Dar cum aș fi putut eu, un creștin nou-născut și fără experiență, să călăuzesc o comunitate? Am înțeles că eram pradă unei ispite care ar fi putut să îmi vatăme sufletul. Cine dintre noi era cel fără experiență? Nu era o „evangelizare” tipic americană, spectaculoasă, cu staruri și finanțe?

Nu a durat mult până când am fost clevetit de cei ce gândeau altfel, spunându-se că am făcut un copil cu o tânără și aș fi împins-o apoi la avort. Aveam senzația că, dac-ar putea, unii ar vrea să-mi ia și pielea. Înșiși creștinii răspândeau neadevăruri și alte răutăți despre mine! În Universitatea Romano-Catolică din Fribourg, întreaga aulă a râs de mine când am venit în întâmpinarea domnului Abrezoll, ce propovăduia libertatea dăruită de „sofrologie”³⁰, spunându-i de libertatea pe care o dă prezența lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Ah, în ochii lor nu eram decât un biet naiv! Dar în aceeași Universitate Romano-Catolică se prezentau și *yoga* sau zen-buddhismul ca metode pentru a fi creștini mai buni. Batjocură, râs, dispreț, defăimări și milă erau ceea ce culegeam mereu.

Dar nu era vorba doar de ceilalți. Chiar și în mine însumi am recunoscut măști: mă aflu în călătorie cu vaporul din Uranopolis spre Muntele Athos. Abia mă urcasem la bord, că ochii mei și începură să caute fete printre călători! Dar, o, ce dezamăgire! Femeile nu au voie în Munte! Atunci mi-a căzut negura de pe ochi: „Klaus, aici nu trebuie să faci pe propovăduitorul cel mândru, pentru a atrage atenția femeilor! Aici nu sunt decât bărbați!” Cu uimire, am înțeles atunci câtă energie investeam în fiecare zi în astfel de spectacole de credință. Fără acest joc, viața ar fi fost mult mai simplă și mai firească.

Mai dureroase, în orice caz, au fost trăirile mele cu „poliția catolică”, după cum îi numeam eu pe aceia cu care aveam mereu mari conflicte la adunările din Paray-le-Monial, Lisieux sau Ars. Acestor credincioși nu le părea important conținutul credinței lor, ci doar forma exterioară. Biserica părea a fi alcătuită din două grupuri de oameni:

³⁰ Sofrologie – o disciplină înființată în 1960, care studiază conștiința umană și modificările ei printr-o metodologie bazată pe *yoga* și filosofia extrem-orientală. (n.red.)

cei născuți din nou în Sfântul Duh și „roboței” închiși la minte, cu care puteai să comunici la fel de bine pe cât puteai cu un tanc sau cu un scut de tablă. La participările mele la marile adunări catolice, întâlneam mai mult oameni din al doilea grup.

Întâlnirile dintre noi au decurs cam așa: dacă la masă primeam o porție de mâncare ca pentru copii și mai ceream un pic la urmă, eram refuzat. Odată, am încurcat intrarea cu ieșirea unui cort uriaș, pentru că erau deschise ambele părți. Un singur pas am făcut spre intrare și nu mi s-a mai îngăduit să îl fac înapoi! Portarul m-a silit să mă strecor prin mulțimea sufocantă de oameni până la celălalt capăt. Eram puternic afectat de o asemenea prostie. Când am vrut să-mi vizitez cei mai buni prieteni, țiganii, mi s-a refuzat intrarea pe motiv că eu nu sunt țigan. Asta a fost picătura care a umplut paharul! Au existat alți conducători care mă aduseseră la țigani ca să depun mărturie. Cu Madoun, Nina și fiii și fiicele ei aveam cele mai frățești relații și eram mereu primit în rulota lor ca un fiu! Aproape toți țiganii mă cunoșteau, fie personal, prin mărturisirea mea, fie pentru că am cântat împreună la chitară. Repetițiile de cor – acelea erau cele mai absurde! Dirijorul orchestrei ne silea să repetăm de nenumărate ori, pentru ca, mai apoi, să cânte el singur la microfon, fără să ne dea tonul sau să ne anunțe cântecul ce urmează. Orchestra tăcea! Chiar și după a zecea rugămintă de a lucra împreună cu orchestra, el rămânea surd. Era grotesc felul în care se puneau pe sine în lumină. Dacă, la un moment dat, căutam liniște și îmi doream să fiu singur, atunci apăreau deodată un fel de „spioni” care voiau să mă care aproape pe sus la cine știe ce adunare.

Această stăpânire, în loc de slujire, această teorie în loc de faptă, această îngustare a minții, în locul dragostei, m-au alungat departe de acel loc al zeloților Vaticanului,

adăpostindu-mă în brațele Domnului. Mi-am plâns durerea în fața Lui.

– Doamne, ce e asta? Știu că Duhul Tău Cel Sfânt dăruie uneori câte ceva din mine. Dar aici nu e vorba de smerenie, nu-i așa? Hristoase, catolicii ăștia mă rup, mă macină, mă calcă în picioare. Chiar trebuie să mai rămân aici?

Oare nu le spusese Maica Tereza mereu: „nu forțați, ci câștigați”? A nu-i strânge de gât erau adevărate lecții de stăpânire pentru mine. Am observat repede că mai există și astăzi farisei înăscuți, ce împrăstie suferințe greu de suportat. De ei m-am plâns lui Hristos:

– Doamne, de ce lași astfel de monștri să atace omenirea? Nu vezi cum ne clevesc – în numele creștinismului! –, dorind să sfârșească cu noi?!

Pentru că inima mea chiar ardea de durere, răspunsul a venit repede:

– Ba da, văd.

– Păi, locul oamenilor acestora e în iad, pentru că ei înăbușă cu regulile lor tot ce e viu. Ar trebui omorâți pentru că răspândesc atâta suferință!

– Ți-ar plăcea să-i omori?

– Da!

– Mie nu numai că Mi-au adus suferință, pe Mine chiar M-au omorât. Și, totuși, Eu îi iubesc.

Nu mai era nevoie de alte cuvinte – Hristos îmi închisese gura. Pielea de pe spate mi s-a făcut ca de găină, iar lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji, când am înțeles atitudinea mea cea rea. În loc să-i iert, voiam să îi chinui. Înțelesul lecției primite era nesfârșit.

Această învățătură îmi spunea, printre altele, să îl iert pe preotul catolic R., care șapte ani de zile a abuzat sexual de mine și m-a chinuit. Nu a fost chiar unul din cele mai ușoare exerciții, dar într-o bună zi m-am aflat în fața ușii sale, întinzându-i mâna spre împăcare.

Îndată după convertirea mea, am vorbit cu fratele meu, Lothar, despre Hristos și credință. La toate întâlnirile noastre, îmi repeta mereu aceeași propoziție:

– Prezența mamei în gândurile mele mă sufocă.

Până când, într-adevăr, s-a sufocat – el, care era medic. Dumnezeu să aibă milă de sufletul său. Moartea sa a fost un avertisment pentru mine. Eram așa de sătul de puterile oculte pe care le exercita mama asupra tuturor, încât am început îndată să mă folosesc de toate prilejurile ce mi se iveau ca să o vizitez în Germania. Îmbătrânise, și dorința mea era nu numai să o iert – căci o făcusem de mult – ci să o ajut să pășească pe poarta spre Rai. Într-o zi, am sunat la ușa ei.

– Cine e?, a întrebat cu glas neîncrezător.

– Fiul tău, Klaus.

Am ajuns destul de repede să vorbesc despre problema ce îmi stătea pe suflet.

– Mamă, tu nu mai întinerești și cândva vei sta în fața Mântuitorului și va trebui să dai socoteală pentru viața ta. Cum ți se pare acest gând?

– Ah, lasă-mă în pace cu asta. Nu mi-e frică. De mult nu mai sunt primită în comunitate, dar eu sunt catolică și cred în Papa!

– Papa nu te va mântui când vei ajunge în lumea de dincolo.

– Iar începi cu asta! Lasă-mă cu credința mea. Ce, crezi că a ta e mai bună?

Cunoșteam de mult tactica ei de a-l încurca pe „adversar” cu discuții teoretice. Nu am intrat în joc, ci i-am propus:

– Haide, vino să ne rugăm.

– Roagă-te tu, că eu nu știu ce să spun.

Am chemat Numele lui Hristos și l-am rugat să-i deschidă inima, ca El să o poată mântui și pe ea. Un an, doi ani, trei ani m-am rugat pentru ea și împreună cu ea

pentru mântuirea sufletului ei. Ploua cu atacuri grozave din parte-i, care se întruchipau în hidoșenii apăsătoare. Mă ataca din toate părțile. În câteva clipe, i se putea schimonosi fața atât de tare, încât oricine ar fi văzut-o ar fi fost cuprins de groază. Când nu știa ce să mai facă, țipa:

– Dispari de aici, lasă-mă singură! Lasă-mă odată în pace!

Părea chinuită de duhuri și mi-am amintit cum am putut să izbăvesc odată, în numele lui Hristos, un îndrăcit de duhurile ce îl stăpâneau. Avea spume la gură și stătea gemând încolăcit într-un colț. Atunci nu am vorbit cu el, ca persoană, ci m-am adresat nemijlocit duhului care pusese stăpânire pe el – și Hristos m-a ajutat! Cu cât era mai mânioasă mama, lovind în mine, cu atât mai mult – așa am observat – își pierdea echilibrul și cădea în față, în brațele mele, în inima mea. Încetul cu încetul, părea să simtă și ea asta. Nu reacționez niciodată la atacurile ei. O lăsam să cunoască dragostea lui Hristos, prin inima mea. După ani de zile, am reușit să o conving să îl lase pe Maurice Ray din Lausanne să îi facă un exorcism. Următoarea mea încercare putea să înceapă.

Am poftit-o în Elveția și l-am sunat pe Maurice ca să stabilim o întâlnire. S-a bucurat de întâlnirea cu mama, cu care avea să vorbească în germană. În ziua hotărâtă, am mers cu mașina spre Lausanne, în timp ce mama stătea liniștită lângă mine. Prea liniștită, pentru gusturile mele! Simțeam o liniște prevestitoare de furtună. Părea să se concentreze asupra unui lucru, iar fața i s-a împietrit. Deodată, un zgomot puternic! – și motorul a început să scoate sunete înfricoșătoare, iar mașina abia dacă voia să se mai miște. Ne aflam în mijlocul autostrăzii, după orașul Bulle. Mama stătea lângă mine, având o privire aspră, ca o statuie de piatră. Nu rostea niciun cuvânt. Dacă nu era Hristos cu mine, m-aș fi îngrozit de

acea privire. Cu chiu, cu vai, mașina a reușit să ajungă la următoarea ieșire de pe autostradă, dar motorul nu mai era bun de nimic. De la o casă țărănească din apropiere, l-am sunat pe Maurice ca să anulez întâlnirea noastră. Din privirea mamei, am înțeles îndată cu cine am de-a face. Pe drumuri de țară, mergând încet, am ajuns până la urmă în Fribourg. Atelierul auto mi-a pus la dispoziție o mașină de închiriat, apoi am stabilit cu Maurice Ray o altă întâlnire pentru a doua zi.

Nu avea niciun rost să vorbesc cu mama despre puterile de care se folosea. Nici până în ziua de azi nu știu dacă ea fusese conștientă de prezența acestor puteri și dacă își mai amintea de preschimbarea stării ei trupești atunci când își venea în fire. Dar nu a durat decât câteva ore, până când a venit un nou atac. Dormeam deja amândoi, când am fost trezit de un apel telefonic ciudat.

– Domnule Kenneth, ați putea veni urgent la mine?

– Cine sunteți, cu cine vorbesc?

Nu aveam nicio idee cine ar putea fi la telefon.

Era un columbian pe numele Hernan, fostul soț al prietenei mele A., împreună cu care mă rugasem mult pentru mântuirea sufletului său. A. îmi povestise multe despre „lucrăturile” sale transcendental-meditative. Nu îl întâlnisem niciodată pe Hernan, care era psiholog, și mi se părea o neobrăzare destul de mare că a sunat la așa o oră târzie. Pe de altă parte, era un prilej mult așteptat ca să port o discuție cu el. Așadar, l-am întrebat:

– Ce s-a întâmplat? E chiar atât de urgent?

– Nu pot să explic la telefon, dar e foarte important.

Te rog, vino repede.

De parcă ar fi ars ceva... Mi-a descris drumul până la locuința sa. Aveam așteptări mari. Poate avea nevoie urgentă de sprijin duhovnicesc. Totul era foarte misterios. Cu atât mai uimit am fost când, la intrare, am fost primit foarte banal:

– Am aici câteva texte tehnice pe care trebuie să le traduc din spaniolă în germană. Ajută-mă, te rog, la traducere. Trebuie să fie gata în șase săptămâni.

Era vorba de tractoare și mașini agricole. Asta era orice altceva, numai spiritualitate nu, iar eu m-am mâniat pentru această manevră de înșelare. Era o obrăznicie! Am înțeles ce voia să spună A. cu „lucrăturile” sale. Totuși, nu voiam să îl las baltă cu textele și m-am gândit că a sluji aproapelui e tot o mărturie a dragostei creștine, care i-ar putea deschide cândva o ușă. Am lucrat până după miezul nopții, iar eu am pornit, vlăguit cu totul, înapoi spre casă. „Ciudat, tare ciudat, câte mi s-au întâmplat astăzi”, mă gândeam eu. În mijlocul acestor gânduri, ceva a trosnit deodată puternic sub mașina mea. O putere incredibilă apăsa la pământ mașina închiriată! Cu zgomot mare, s-au rupt toate suspensiile ce susțineau cele patru roți, în același timp! Tabla caroseriei a alunecat mai departe pe asfalt, lăsând în urmă zgomot asurzitor și o dâră de scântei. Am dus a doua mașină la reparat. Nu putea fi adevărat! Neîndoielnic că mama intrase din nou în acțiune! Când am ajuns în sfârșit acasă, frânt de oboseală, am găsit ușa încuiată. A trebuit să sun.

– Cine e?

De parcă nu ar ști!

– Hei, ce se întâmplă? De ce încui mai nou ușa?

Glasul ei nu mai era același. De fapt, chiar nu era glasul ei – cu câteva tonuri mai înalt – cel care mi-a răspuns:

– Mi s-a spus că nu am voie să las pe nimeni înăuntru.

– Cine ți-a spus? am stăruit eu să aflu.

– Nu am voie să îți spun, a murmurat ea.

Apoi a dispărut și m-a lăsat să stau în fața ușii încuiate. Am bătut cu pumnii în ușă. Nimic. Era aproape năucitor ce se întâmpla, iar eu am fost nevoit să cobor de pe acoperiș printr-un geam deschis de la bucătărie

ca să pot intra în locuința mea. Era de necrezut! Când am tras-o la răspundere, mi-a răspuns cu nevinovăție, de parcă nu ar fi știut nimic. A refuzat să-și asume vreo răspundere.

– De ce nu mi-ai deschis?

– Nu am avut voie!

– Cine nu ți-a dat voie?

– Ți-am mai spus că nu am voie să-ți zic.

– A fost cineva aici, în locuință, cât am fost eu plecat?

– Da, dar nu am voie să îți spun nimic despre asta.

Punct. Așa era mereu.

Aveam motive să mă tem că ar fi fost în stare să facă trenul să deraieze, când ne-am cumpărat, a doua zi, bilete spre Lausanne. Mi se părea foarte important ca Maurice să îi facă exorcizarea cât mai repede. În cele din urmă, am ajuns cu trenul în siguranță la Maurice, iar el s-a rugat, a vorbit și a explicat timp îndelungat ce avea să urmeze. Fără să participe, a primit să i se facă întregul ritual, dar expresia feței i-a rămas împietrită. Maurice a legat în numele lui Hristos puterile rele și nimicitoare dintr-însa, în timp ce ea stătea alături nemișcată. O oră mai târziu, totul se sfârșise și, după ce am prânzit vesel împreună, am luat trenul înapoi spre Fribourg. Deodată, am simțit din nou acea prezență străină care-ți tăia răsuflarea. S-a făcut frig și am putut vedea cum fața mamei s-a preschimbat într-o mască drăcească otrăvitoare – ce groază!

– He, he, he... s-a auzit un râs forțat din plămânii ei. Ați crezut că mă veți birui?

Era cu adevărat îngrozitor ceea ce vedeam.

– V-am păcălit. Nu mă puteți prinde!

Fiori reci îmi treceau pe șira spinării. Nu mama mea era cea care rostea aceste cuvinte. Ea fusese actriță de meserie și, datorită experienței și duhurilor, mereu a jucat teatru. Atât Maurice, cât și eu, am fost păcăliți de jocul ei. Simțeam că înnebunesc! Oare nici în numele lui Hristos nu mai putea fi ajutată?

– De fapt, ce e cu tine? Nu vrei să fii liberă? Nu îți dai seama despre ce e vorba?

– Ba foarte bine chiar.

Tensiunea din ea începea să scadă.

– Dar... domnul Ray e evanghelic. Catolicismul e singura religie adevărată. Domnul Maurice al tău nu-mi poate face nimic, cu necredința sa.

Te ducea la disperare să vezi cât rău poate face unor oameni „vaticanismul”.

– Ai primi să îți faci un preot catolic exorcizarea? am întrebat mai departe.

Ea a încuviințat. Dumnezeu știe ce joc voia să joace din nou cu mine! În orice caz, din acea clipă a mai durat un an în care m-am rugat de ea până a primit să mai facă o încercare. Maurice îmi dăduse adresa unui exorcist catolic, din Feldkirch, Austria. Am mers, deci, în Germania cu noua mea mașină ca să o iau pe mama. Nicio osteneală nu era prea mare pentru dorința mea ca ea să se mântuiască! În timpul călătoriei, am povestit mult unul cu celălalt, iar eu eram bine dispus. Poate un pic prea bine dispus! Tindeam să uit de Satana, datorită veseliei noastre – pe care, desigur, ea doar o mima. Oricât de necrezut ar suna, cu numai cinci kilometri înainte de Feldkirch, în mijlocul autostrăzii, am auzit niște zgomote urâte de la roata mea stângă și – pac! – s-a blocat de tot. Eram prinși. Dacă nu ar fi fost Hristos, cred că mi-aș fi ieșit din minți. Așa, însă, am coborât doar din mașină și am încercat, pe cât îmi era cu putință în mijlocul traficului de pe autostradă, să repar planetara, direcția, plăcuțele și furtururile de frână – atât cât să putem călători mai departe. Am reușit, cu chiu, cu vai, să ajung la adresa dată, iar preotul catolic ne-a deschis ușa. Ne-a privit la început cu neîncredere, apoi a părut să se încredințeze de sinceritatea noastră, iar când i-am transmis salutări din partea lui Maurice, neîncrederea i s-a topit cu totul.

A adus o serie de obiecte: icoane, apă sfințită, tămâie, patrafirul și veșminte, iar apoi a început să îi explice mamei cum se face exorcismul catolic. De data aceasta, am urmărit-o cu atenție. Părea liniștită, deschisă și atentă. Se părea că are încredere în preotul acesta și s-a lăsat în voia lui. Chiar a repetat și ea rugăciunile de lepădare, după cum a rugat-o el. Totul s-a petrecut fără împotrivire. În sfârșit, mi s-a luat o piatră de pe inimă, și o poveste cu adevărat de necrezut a luat un alt curs. E adevărat: când un pom crește mai bine de 70 de ani într-o anumită direcție, atunci nu poate fi pur și simplu îndreptat, căci se poate rupe. La fel a fost și în cazul mamei mele. Din vreme în vreme, se întorceau vechile ei năravuri, dar oare la mine nu fusese tot așa? Băgam de seamă însă tot mai des schimbări în lăuntrul ei. De acum, puteam să ne rugăm împreună – iar restul era în mâinile lui Dumnezeu. Foarte apropiați nu am ajuns însă niciodată și se poate să nu fi fost o întâmplare faptul că în clipa morții sale nu mă puteam afla undeva mai departe decât mă aflam atunci... Vestea mutării ei la cele veșnice am primit-o prin fax, în Australia. Singură a trăit, singură a murit, și tot în singurătate a fost înmormântată, fără niciun om care s-o însoțească pe ultimul ei drum – ea, cântăreața de operă, atât de iubită altădată... Nici măcar fratele meu nu a venit la înmormântarea ei. Ce viață de suferință! Domnul să se milostivească de sufletul ei!

Pe tatăl meu, care toată viața nu a avut nicio treabă cu biserica, l-am reîntâlnit în Stuttgart și i-am povestit și lui multe despre Hristos și mila Sa. Mi-a răspuns laconic că ajunge să fii botezat catolic și că el nu are nevoie de biserică. Nimic, dar absolut nimic nu l-a putut smulge din ideile sale preconcepute că după moarte se sfârșește totul. Mult m-am rugat pentru el, ca să își mărturisească păcatele înainte de moarte. Cu atât mai mult m-am

bucurat când, într-o duminică de Paști, a ajuns din „nebăgare de seamă” să se bucure de iertarea păcatelor. Mă străduisem cu toată puterea dragostei și încredințării mele să îl invit la slujba de Paști dintr-o biserică catolică. S-a împotrivit cu tărie și a rămas acasă, în timp ce eu am plecat la slujbă. Când am ajuns la amiază acasă, televizorul era pornit și, chiar în clipa în care tata a intrat în cameră, Papa transmitea de la Vatican binecuvântarea de Paști „Urbi et Orbi”, zicând că această iertare a păcatelor e valabilă și la cei ce o primesc prin intermediul televizorului sau radioului. Un „Slavă Domnului!” plin de mulțumire a izbucnit din sufletul meu, însă tata mi-a răspuns sec:

– Na, vezi! La ce mai am nevoie de biserică? Doar merge și așa!

În cei câțiva ani de până la moartea sa, a fost cu nepuțință să leg o relație adevărată cu el. Era mult prea mult robul lăuntrului său, al egocentrismului. Eu îl iertasem și îl iubeam, dar el nu a putut niciodată să iubească. Nu mult după aceea, a murit și el. Odihnească-se în pace!

Viața mea din „pustie” a cunoscut la o sărbătoare a Rusaliilor punctul culminant. Împreună cu două surori de credință, Mady (Mallorca) și Priska, am mers cu Peugeot-ul lui Mady o mie de kilometri până în Lisieux și Bayeux din Normandia. Țelul nostru era „Pentecôte des Pauvres”, Rusaliile pentru săracii și oamenii fără adăpost din întreaga Franță. Au venit cinci mii de suflete, vagabonzi, drogați și persoane ce trăiau la marginea societății, așteptând să primească de la Hristos o fărâamă de nădejde sau măcar o bucată de cozonac și o farfurie de supă. Fusesem propus ca vorbitor, iar la intrare mi s-a spus că voi fi anunțat din timp, înainte de clipa mărturie mele. Trecând prin campus, l-am întâlnit pe Daniel Ange, care mă impresionase încă din Strassburg prin personalitatea sa.

– Salut, Daniel! m-am apropiat de el. Mă bucur să te reîntâlnesc. Cred că am multe de învățat de la tine. De pildă, smerenia...

— Nu, Klaus, dacă cineva are ceva de învățat, atunci acela sunt eu — de la tine!

Smerenia lui era dezarmantă.

Am mai povestit un timp, după care a venit vremea să ne ridicăm corturile. Cer albastru, soare cald. Mă bucuram de prezența mea acolo și de ocazia de a le putea vorbi curând săracilor. Acest lucru s-a schimbat, însă, repede. Dumnezeu nu era un Dumnezeu al teoriei — cel puțin nu pentru mine. Toată viața am fost preocupat de a fi, de viață și trăire, niciodată de cunoștințele cărturărești. Așa a rânduit Dumnezeu și atunci, ca „Sărbătoarea Săracilor” să nu devină o sărbătoare a onoarei și faimei pentru mine. Chiar în clipa în care am sfârșit ridicarea corturilor noastre, Mady a primit cutremurătoarea veste a morții tatălui ei. În starea în care se afla, nu era în stare să conducă singură 1000 de kilometri înapoi în Elveția, așa că Priska a preluat această însărcinare. După ce au plecat, m-am simțit ciudat de singur. Nori negri s-au adunat pe cer. Apoi, deodată, a început să plouă cu găleata. În câteva clipe, pajiștea s-a preschimbat în mlaștină. Îndată am fost complet izolat de ceilalți, iar puținele propoziții pe care mi le spusese Daniel Ange aveau să rămână singurele până la plecarea mea.

Oprit de la întoarcerea înapoi, căci venisem în mașină cu Mady, tânjeam după clipa mărturisirii mele, nădăjduind să cunosc astfel mulți oameni. Murdar de noroi, cu hainele ude și tremurând de frig, mergem de colo până colo prin tabără și de fiecare dată când încercam să privesc vreun creștin în ochi, acela îmi întorcea spatele, de parcă aș fi fost ciumat. N-am avut parte de nicio conversație în cele patru zile. Mă simțeam atât de singur și de uitat de lume, încât amărăciunea a pus stăpânire pe sufletul meu. Peste toate aceste neplăceri, se mai părea și că organizatorii au uitat de mine cu totul. Nu a venit nimeni

să întrebe de mine. Cu câtă bucurie m-aș fi eliberat din înșingurarea asta, dar de locul în care te leagă Dumnezeu, nu te poți dezlega prin propria-ți putere! Chiar și la masă am ajuns prea târziu și am fost nevoit, prin urmare, să flămânzesc. Am găsit un rest de lapte în cortul mare și atunci când l-am băut am simțit ceva moale, semisolid sub limba mea; când am mușcat, gura mi s-a umplut de un gust ciudat. Tocmai mestecasem trei melci fără cochilie, mari și lipicioși, ce se înecaseră și se umflaseră în lapte. Bleeeeah... am scuipat tot! Dar se potrivea în tablou: Rusaliiile săracilor. Venisem ca să văd – iar acum aflu ce înseamnă să fii singur, sărac și disprețuit. Ca și Hristos, cândva.

Când am înțeles lecția Sa de Rusalii, L-am slăvit din adâncul sufletului! Dumnezeu nu voia să facă din mine un „teolog”. Nu, El mă purta de mână prin viață, prin pustie și, uneori, prin suferință. El era mereu de partea celor singuri și dați la o parte. El nu îi întreabă de pricinile acestei stări, ci pur și simplu îi iubește. Abia în ultima clipă, puțin înainte de întoarcere, mi-a arătat Domnul tâlcul lecției Sale și m-a slobozit din „blestemul” ce nu putea fi desfăcut decât de El. Atunci am putut să îmi ridic mâinile spre cer, împreună cu cei 5000 de oameni, ca să cântăm la sfârșit: „Aliluia”. Zece mii de brațe legănându-se spre slava lui Dumnezeu, ca lanurile de grâu în bătaia vântului, talazuri ale dragostei... Hippioți, călugărițe, punkeri, preoți, academicieni, doamne, handicapați, urâți, bolnavi – Hristoase, poporul Tău! Iar în acea clipă eu eram cel mai fericit pentru că mi se îngăduise să fiu unul de-al lor.

CAPITOLUL 27

DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ

Când îmi era foarte greu, găseam mereu semne surprinzătoare ale prezenței lui Dumnezeu. Vreau să le numesc mici minuni, căci ele erau de neexplicat și nu puteau fi cuprinse cu mintea, așa cum o dovedește și întâlnirea neașteptată cu Graeme.

Graeme era din Noua Zeelandă și intrase în mănăstirea (Wat) „Bung Wai” la puțin timp după mine. Încă de la început, a avut necazuri cu ceilalți călugări, iar eu am devenit, în timp, *guru* și omul său de încredere. Atunci când avea întrebări sau griji, venea la mine. Păream să fiu atât de important pentru viața sa, încât, în 1980, când mă aflam deja în Elveția, a venit din Noua Zeelandă să mă viziteze. După plecarea sa, eu am zburat în America de Sud și de bună seamă că el a pierdut adresa mea, căci nu mi-a mai dat niciun semn. În timpul atacului tâlhăresc din Columbia, mi s-a furat cartețelul cu adrese și, astfel, nu am mai putut lua nici eu legătura cu el.

Mă aflam împreună cu soția mea într-o călătorie în jurul lumii și am ajuns în insulele Fiji. Norii gri și ploaia ne-au forțat să rămânem pe insula principală, căci niciun vas nu voia să ridice ancora pe așa o vreme. Dar haideți să dăm voie să vorbească textului original din jurnalul meu din august 1996:

Vineri, 02.08.96 – Lautoka / Insula Waya (Fiji)

De apusul de soare, după care atâta am tânjit, voiam să ne bucurăm la mare, așa că ne-am plimbat de-a lungul plajei. În afara unui tânăr bărbos, ce părea să mediteze sub o umbrelă de stuf, eram singuri. Aici, afară, nu se petrecea nimic, așa că am mers la barul hotelului de pe plajă, lângă piscină, să bem acolo un mic „Fiji Bitter”. În afară de bărbos nu era țipenie de om cât vedeai cu ochii. Apoi, ne-a venit ideea să închiriem o cameră în hotelul acesta: era mult mai frumos așezat decât cel la care eram noi cazați și care se afla cam la 100 de metri de plajă. Doream să rămânem câteva zile aici. După ce ne-am băut berea, ne-am interesat de preț și l-am rugat pe proprietar să ne arate o cameră. Într-adevăr, camerele erau mult mai spațioase, aveau bucătărie, veselă și baie și erau, din toate punctele de vedere, superioare camerelor noastre de până acum. Și, pe deasupra, erau și mai ieftine!

Când am coborât scările împreună cu hotelierul, a fugit un oaspete în spatele acestuia – era același bărbos – pentru a-i spune că are probleme cu ventilatorul din camera sa. De fapt, pe mine nu mă prea interesa asta, abia dacă am ascultat, până ce proprietarul i-a spus:

– În ordine, mă voi ocupa de asta.

Atunci când bărbosul a răspuns, m-am întors val-vârtej, știind cu siguranță și strigând tare în noapte:

– Graeme!

Ne-am aruncat unul în brațele celuilalt, eu l-am ridicat și l-am învârtit prin aer. Bucuria revederii era de nedescris... trecuseră 16 ani... și cât de des, oooo, cât de des m-am gândit la el! Ori de câte ori întâlneam un nou-zeelandez în călătoriile mele, chiar și cu doi ani înainte, în Australia, îmi doream să îl reîntâlnesc, să aflu ce a ajuns... Până la urmă, fuseserăm ca frații în mănăstire, căutându-L amândoi pe Dumnezeu, căutând rostul vieții.

De necrezut! Iată că ne-am întâlnit în întuneric, într-o fracțiune de secundă, la capătul lumii, cu doar câteva clipe înainte de întoarcerea sa în Noua Zeelandă. Cine mai poate să creadă aici în „întâmplare”?! M-am așezat cu Graeme pe plajă, sub umbreluțele de stuf, ca să lăsăm să treacă pe lângă noi ultimii 16 ani. Ardeam de nerăbdare să aflui noutățile lui. Ce mi-a povestit Graeme despre căutarea luminii m-a făcut să înțeleg îndată de ce am fost „aduși laolaltă” din nou. S-a numit pe sine însuși „Shining” (luminiță) și, de la ieșirea lui din mănăstire, a tot rătăcit în căutarea „lumiței”. Nu părea a fi fericit și chiar recunoștea că e tot mai puțin în stare să muncească. Și-a cumpărat 35 de hectare de pământ în Noua Zeelandă, dar nu era în stare să le cultive. După cum mi-a povestit, nu putea lucra mai mult de o oră pe zi pe plantația lui de kiwi.

Ultimele trei săptămâni (din șapte) le petrecuse în insulele Fiji, unde locuise la un om bătrân și foarte credincios care – spre măhnirea sa – îi tot povestea de Hristos. Mai ales în ultimele două zile înainte de plecarea sa, stăruise foarte mult bătrânul cu poveștile sale. Când m-am apucat să îi povestesc și eu de Hristos și de tot ce a schimbat El în viața mea de la ieșirea din mănăstire, Graeme a râs zgometos... Era puternic mișcat.

Așa am vorbit mai mult de trei ore și, întrucât trebuia să se trezească devreme, ne-am încheiat apoi discuția. I-am dat niște bani (era falit) pentru călătoria de întoarcere. Apoi, m-am simțit (ca întotdeauna când e vorba de lupte duhovnicești) stors și sleit... În plus, am înțeles de ce vremea a trebuit să fie așa de mizerabilă, căci dacă nu ar fi fost așa, am fi plecat spre Waya înainte de întâlnirea cu Graeme. Omul gândește și Dumnezeu rânduiește, Klaus plănuiește și Dumnezeu oprește. Drum bun!

Aș mai putea povesti un șir lung de astfel de întâlniri, însă vreau să închei capitolul cu ultima de acest fel. Și în aceasta a fost vorba de câteva fracțiuni de secundă. Ora-
rul lui Dumnezeu este desăvârșit!

Beat L. din Zisers, lângă Chur, fusese încântat de o emisiune despre mine de la televizor. Mi-a propus printr-o scrisoare să particip la o conferință în cantonul Graubünden. Întrucât mergeam destul de des în acea regiune, i-am spus lui Beat că îl voi vizita prima dată când voi fi prin apropiere, ca să discutăm toate cele necesare. Nouă luni mai târziu, am avut o conferință în estul Elveției și am avut timp destul să vizitez înainte orașul Chur. Când am ieșit de pe autostradă spre orașul Chur, m-am mirat că mai sunt 17 kilometri până în oraș. Ce o fi fost în mintea constructorilor?

– Nu, a spus Nikica, care ședea lângă mine, tu ai luat-o pe ieșirea spre Davos.

Așa ceva nu mi se mai întâmplase niciodată! Am trecut din sat în sat și, deodată, mi-am amintit:

– Aici, în apropiere, e un sat din care am primit de luni întregi o invitație să țin o conferință. Păcat că nu am adresa la mine. Promisesem persoanei că o voi înștiința când voi fi pe aici. Of, păcat că nici nu mai știu cum se numește persoana sau localitatea. Acum aș fi avut timp pentru asta.

Câțiva kilometri mai departe, am văzut o plăcuță cu numele unei localități: Zizers.

– Cred că ar putea fi aceasta. Chiar îmi pare rău că am uitat numele, dar parcă era asemănător cu acesta.

M-am gândit, dar nu am găsit niciun indiciu în amintirea mea. Imediat la intrarea în localitate, am văzut o plăcuță pe care scria „Stiftung Gott hilft” („Fundația

Dumnezeu ajută"). Oare...? Nu, cu siguranță că nu văzusem așa ceva în antet.

Țâști, am trecut și de ea. Inima mea, însă, îmi poruncea: întoarce-te! Am întors imediat cum mi s-a oferit ocazia și am condus înapoi la tăbliță. Așezământul „Dumnezeu ajută” era format dintr-un număr mare de cămine, case și centre administrative. Am studiat de pe geamul mașinii un plan de așezare de lângă parcare. Făcând așa, mă pusesem în calea unei mașini care tocmai voia să iasă. Șoferul a părut să observe că sunt nehotărât și că mă aflu în căutare. A coborât.

– Căutați ceva?

– De fapt, da.

Numai de aș fi știut cum să îi explic. Am luat-o pe dibuite:

– Caut de fapt pe cineva, dar nu știu nici unde să-l caut, nici cum se numește. Nu e destulă informație încât să mă puteți ajuta mai departe, nu-i așa?

Tânărul a tăcut și m-a privit un moment cu atenție.

„Probabil mă crede nebun”, m-am gândit eu, „și chiar sunt!”

Atunci, însă, a spus:

– Klaus Kenneth?

Eram ca lovit de trăsnet.

– Pe mine mă căutați!

Era Beat L. Pe stradă scria doar: *Dumnezeu ajută!* Puteam oare să găsesc un mai bun ghid al orașului Chur?

Poate că este mai bine să întrerup aici lista lungă a întâmplărilor minunate ce le-am trăit. Unii oameni, mai slabi, ar putea cădea în îndoială și atunci aș atinge exact contrariul celor dorite. Când vom învăța să ascultăm mai puțin de rațiunea noastră și mai mult de inimă? Atunci Dumnezeu ni se va arăta peste tot, în chip minunat, iar noi vom primi semnele pe care rațiunea noastră le așteaptă zadarnic. E încumetarea de a face drumul de la minte la inimă.

CAPITOLUL 28

PIRAMIDA RĂSTURNATĂ

După ce Domnul m-a purtat îndelung prin Casa Sa, lăsându-mă să arunc o privire asupra frumuseților dintr-însa, nu îmi mai doream decât un singur lucru: să rămân mereu în preajma Sa. Într-adevăr, mă simțeam ca izgonit din Rai atunci când vechiul meu eu puneă din nou stăpânire pe mine. Era dureros, și suferința depărtării de Dumnezeu mă aducea degrabă din nou în brațele Sale. Fără El, cu adevărat, nu era viață!

De la convertirea mea, părea că mă aflu pe o scară rulantă ce mă ducea mereu mai sus, în timp ce „vechiul om”, eul meu, alerga uneori în direcția opusă. De bună seamă că nu era îndeajuns de rapid încât să poată înainta „înapoi”, căci atunci când mă opream, fiecare tăcere, fiecare slujbă, fiecare Liturghie, fiecare rugăciune, fiecare citire din Scriptură mă aduceau înapoi în brațele Domnului.

În loc să fiu eu purtat de alții (așa cum fusese de îndată după convertirea mea), am putut sau, mai bine zis, mi s-a îngăduit să îi port eu pe cei ce nu mai puteau merge singuri. Aceasta însemna o dăruire cu trup și suflet. Nu concertele și conferințele mele erau cele care îmi răpeau cel mai mult puterile – deși la 95% din lucrările pe care le făceam în numele lui Hristos primeam atacuri puternice din partea Satanei, atacuri ce mergeau de la piedici, boli, înșelări, greșeli, până la „bombardamente”

lăuntrice și mari dureri fizice. Cele ce mă lăsau și fără ultimele puteri erau discuțiile de după conferințe, care țineau uneori și până la ora unu noaptea, până la punctul în care puteam spune: „Am dat o parte din sângele inimii mele, așa cum și Hristos Și-a vărsat sângele pentru noi”.

„Cariera” în lumea duhovnicească nu înseamnă a urca, treaptă după treaptă, spre dobândirea de ranguri și cinstiri, spre a te bucura de „recunoașterea” celorlalți. Nu, înseamnă coborâre pentru a-l purta pe celălalt pe umerii tăi. Împărțirea suferinței cu aproapele nu se poate face teoretic. Trebuie să iei suferința asupra ta, și așa ceva nu se poate decât atunci când noi înșine suntem purtați de Hristos. Aceasta nu este piramida ce pleacă de la mirenii și duce la treapta „pastorițelor” feministe, urcând mai departe către preoți, episcopi, cardinali, până la Papă, care are toată lumea la picioare – unde fiecare pare să stea pe umerii celor de dedesubt. În Împărăția lui Dumnezeu, piramida este întoarsă: *ci care dintre voi va vrea să fie mai mare să vă fie vouă slujitor, și care dintre voi va vrea să fie întâiul să vă fie vouă rob*³¹. Fiecare treaptă a acestei scări a „carierei” cere dăruire și putere de a purta suferința oamenilor, pentru a-i purta pe cei ce nu mai pot de unii singuri. Să fii preot și să dezlegi păcatele oamenilor prin spovedanie cere mult har și de multă putere de la Dumnezeu; pentru așa ceva nu ajunge să studiezi câteva semestre „teologia”. Am cunoscut cândva un student la teologie, care, după nouă semestre, a renunțat la studiu, motivând astfel: „Atunci când i-am văzut pe acești seminariști naivi și pe preoții ce nu aveau deloc experiență de viață, care, după câteva semestre de studiu, erau trimiși să se ocupe de oameni, mi s-a făcut frică pentru lume. Unora ca aceia nu le-aș da voie să se îngrijească nici de sufletul pisicii mele”. *Dacă nu veți fi ca pruncii nu*

³¹ Matei 20:26-27. (n.a.)

este o chemare să ajungem „fețe de bebeluși”, ci un îndemn de a ne lăsa purtați de Tatăl nostru, cu încredere copilărească, către locul în care Îi putem sluji cel mai bine.

Am început să vizitez deținuți și închisori, pentru a da mărturie în fața lor. M-am întâlnit cu ucigași; pentru mine nici câteva mii de kilometri nu erau o distanță prea mare ca să aduc măcar într-un singur suflet nădejdea în Iisus Hristos. Am riscat persecuții din partea Uniunii Sovietice, în fosta Republică Democrată Germană, doar ca să le pot aduce oamenilor „vestea cea bună”, în timp ce așa-zisul lor socialism disprețuia omul. Am investit mulți bani ca să scot suflete din ghearele Satanei, și nu pentru a câștiga eu ceva, ci doar pentru că inima mea reacționa în astfel de situații. Când Satana nu a izbutit să mă oprească prin boli sau alte necazuri de la slujirea mea, a încercat să mă înșele că o astfel de „lucrare pentru Hristos” mă împovărează, că stresul și istoveala deplină duc la pieirea slujirii mele și că, astfel, nu mă voi mai putea ocupa cu adevărat de oameni.

În multe probleme nu aveam destulă experiență, așa că simțeam că venise vremea să-mi găsesc o „patrie”, o „obște” unde să pot găsi sfat și sprijin. Întâlnirile cu creștinii îmi adânceau însă prea puțin credința – convorbirile și întâlnirile pe care le-am avut cu creștini „vii” ca Maica Tereza, Thomas Roberts, Daniel Ange, Kim Collins, John Stott, Ulrich Schaffer, Nicky Cruz, John Griffith, Edouard Glottin, Dave Parson, Olivier Clément și multe alte personalități din întreaga Europă fuseseră foarte rodnice, dar nu îndeajuns pentru o neîncetată sporire duhovnicească. Nu aveam nevoie doar din când în când de câte-o lecție bună, ci simțeam nevoia unei „obști” care să îmi fie deschisă la orice ceas. Îmi doream o comunitate pe care să o simt ca pe patria mea duhovnicească și un călăuzitor sau părinte duhovnicesc care să-mi poată

răspunde la întrebările arzătoare pe care mi le puneă inima mea. Și întrebări aveam destule! Simțeam că anumite comunități făcuseră din mine o „vedetă”, un fel de „lucru prețios”. Așa ceva în cel mai bun caz îmi mângâia eul; pentru sporirea mea era însă o piedică. *Pentru aceea, celui ce i se pare că stă, să ia aminte să nu cadă*³². Abia mă vindecam de o patimă, că următoarea stătea deja în fața ușii: biruiam lăcomia, mă împăunam cu laude; dădeam milostenii, mă ducea mândria la cădere; învățam, într-o oarecare măsură, să mă rog, apoi îi judecam pe alții care încă nu ajunseseră la „măsura” mea; îndată ce simțeam că mă călăuzește Duhul Sfânt, mă socoteam un „dascăl al lumii”, izbutind astfel să îndepărtiez degrabă Duhul Sfânt de la mine. În timpul scurtelor noastre întâlniri, niciunul dintre conducătorii de comunități nu se gândea „să mă tragă de picioare în jos”, căci li se părea că sunt atât de pătruns de harul lui Dumnezeu încât toate ale mele păreau „desăvârșite” – sau, cel puțin, nu simțeau că ar fi de datoria lor să mă învețe ceva, căci în ochii lor eu eram învățătorul.

Cu uimire, am observat cum multe din cele aproape 25 de denominațiuni creștine în care aveam prieteni se străduiau să mă câștige pentru ele, ca pe un fel de „reclamă”. Într-adevăr, peste tot mă simțeam bine, chiar dacă simțeam adesea că fiecare confesiune este doar o părticică din întregul învățături lui Hristos. Fiecare comunitate părea să aibă o înțelegere proprie a Bibliei. Pentru unii, botezul era cel mai însemnat, pentru alții era propovăduirea Evangheliei, la alții era a doua venire a lui Hristos și, iarăși, alții păreau să slujească doar Vaticanului. Pentru catolici, aveam „botezul catolic”, așa că le aparțineam; pentru biserica țării mele, eram al lor pentru că în rândul lor ajunsesem „creștin” – pe scurt, toți mă voiau, dar eu al cui eram? Prea multe plecau din mintea oamenilor și

³² I Corinteni 10:12 (n.a.)

prea puține din inima lor. Până când, odată, le-am strigat: „Pentru ce nu vă rugați ca Dumnezeu să mă călăuzească acolo unde vrea El, nu unde vreți voi?” Și rugăciunile acestea au fost ascultate. Dar cum ar fi putut să fie altfel? După ce îmi dăruisem întreaga viață lui Hristos, El să nu-mi deschidă porțile către Dânsul?

Într-o bună zi am cunoscut un om sau, mai bine spus, un Sfânt, care m-a impresionat adânc, asemenea Maicii Tereza, nu printr-o teologie iscusită, nici prin statutul și rangul său mare, ci prin voioșia, prin căldura fără seamăn ce o răspândea, prin desăvârșita sa deschidere și, mai ales, prin dragostea covârșitoare ce mi-o purta, legată și de respectul față de personalitatea mea. Un astfel de om căutasem întreaga mea viață. Crezusem că oameni precum el sunt doar în filme și în cărți, nu și în realitate. Pentru mine, acest om era desăvârșirea, cea mai înaltă măsură – o pildă de viață. Era asemenea unui Apostol de pe urmă al unei predanii vechi de 2000 de ani, în care, în tot acest răstimp, nu s-a schimbat nicio iotă din învățătura lui Hristos. Libertatea sa, simplitatea sa, autenticitatea sa, smerenia sa, pacea lăuntrică ce putea fi simțită de departe, taina vieții – toate cele ce-l înconjurau m-au făcut să-mi deschid larg porțile inimii din cea dintâi clipă a întâlnirii noastre. O știam: el era acela pe care mereu îl căutasem! Ajunsesem la capătul drumului. Fiecare particică pe care o văzusem mai înainte, bisericile și comunitățile prin care trecusem – toate se uneau în acest om. Era modelul Bisericii celei Una, așa cum a întemeiat-o Iisus Hristos, fără destrămări, fără certuri, fără zavistii, fără prozelitism: pur și simplu, Biserica lui Hristos! Inima mi-a săltat de fericire, iar lacrimile pe care le-am vărsat din adâncul inimii mele mișcate au fost mai bogate decât oarecând la Maica Tereza. Dumnezeu m-a purtat la cel care știam că este părintele meu duhovnicesc!

Dar atunci a venit surpriza: toți mă voiau, numai el nu! Îmi citise povestea vieții și mi-a spus:

– Iisus e cu tine, Klaus. Este îndeajuns. De ce vrei să-ți lipești o „etichetă” pe frunte? De ce vrei să intri în Biserica noastră? Întoarce-te acasă și mergi mai departe pe calea ta cu Hristos.

Așa ceva m-a dat peste cap! O astfel de atitudine era nouă și mă stârnea, făcându-mă să-mi doresc să aflu mai multe despre pricinile acestei respingeri. Pentru început m-am întors acasă, dar lăuntric eram atins de acea taină nerostită, care – nădăjduiam eu – avea să mi se descopere curând. Am continuat să iau parte la adunări și grupuri biblice, la slujbe sau liturghii, am continuat să citesc din Scriptură și din alte cărți insuflate, am vorbit mai des în comunități cu inimi calde despre drumul meu spre Hristos. Dar în inima mea nu era pace. Simțeam limpede că, prin lucrarea lui Dumnezeu, ceva era într-un proces de devenire. Așa că în anul următor m-am întors la cel ce mi se făcuse părinte duhovnicesc doar prin citirea cărților sale. Voiam să știu de ce nu mă vrea... Această a doua întâlnire a noastră nu s-a deosebit însă cu mult de cea dintâi:

– Klaus, credința adevărată înseamnă a urma lui Hristos, adică „a te lepăda de sine” și „a te urî pe sine”. Nu e o hrană ușor de mistuit, cea pe care noi ți-o putem dăru. Mai devreme sau mai târziu se va ivi din nou „omul cel vechi” din tine, cu toată puterea, și atunci îți va părea rău sau, mai mult, îmi va părea mie rău că te-am adus pe această cale anevoioasă. Ascultă de mine: urmează doar inimii tale și lui Hristos, așa cum ai făcut și până acum. Ar trebui să-ți ajungă. Întoarce-te la tine acasă.

Așadar, nici de data asta!

Cine era mai stăruitor? El sau eu?

Numele său era Părintele Sofronie. Se născuse în 1896 și se nevoise întreaga viață pentru credință, dintre care

22 de ani împreună cu părintele său duhovnicesc, Cuviosul Siluan Athonitul, care, la rândul său, se luptase într-un chip necrezut de aprig, încât într-o bună zi i s-a arătat Hristos și i-a spus un cuvânt care ar putea fi valabil pentru întreaga generație de astăzi: „*Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui*”. Șapte ani după aceea, Părintele Sofronie a trăit în deplină însingurare, ca pustnic, în Muntele Athos.

Puteam fi incredințat că și-a ales cu grijă cuvintele, atunci când m-a sfătuit să nu-mi lipesc pe frunte „eticheta” vreunei comunități. Însă în preajma lui simțeam mereu acel ceva de negrăit, acea taină ce se ascundea în spațele voioșiei sale. Atunci când râdea – și făcea des aceasta când eram împreună – întregul său trup tresălta și părea ca purtat de un nor.

Nu, nici de data aceasta nu era pregătit să mă primească în Biserică și m-a trimis înapoi. Însă la această a doua despărțire mi-a dat ceva care să mă însoțească pe drum, incredințat fiind că astfel mă va îmbogăți:

– Omul care s-a născut cu potențialul de a spori până la „EU SUNT” are, prin puterea rugăciunii, putința de a-și activa acest potențial și, astfel, să ajungă după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, chip în care a fost făcut. Te sfătuiesc, Klaus, să faci „Rugăciunea lui Iisus”, care sună așa: *Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!* Roagă-te constant cu această rugăciune a lui Iisus și vei vedea cum prezența Sa te va schimba.

Zicând acestea, mă lăsă să plec. Pe drumul de întoarcere am cugetat asupra faptului că de atâtea ori am avut dovada puterii rugăciunii atunci când era vorba de alții. Și totuși, la mine se părea că era mai degrabă vorba de „daruri” decât de rugăciuni, care au dezvăluit credința mea și au ajutat la întărirea încrederii mele în Dumnezeu – Însă nu în înțeles scripturistic, unde se spune *Fericiți*

cei ce nu au văzut și au crezut. Cum trebuia să înțeleg acest lucru? Aici se ascundea, oare, cheia „îndărătniciei” sale – putea ea oare fi o expresie a dragostei față de mine? Că mă iubea mai mult decât toți oamenii pe care i-am întâlnit vreodată nu o simțeam doar eu, ci și el le spunea altora cât de mult ține la mine. Nu mă puteam opri să cred că grija sa era un semn de la Dumnezeu, pentru că în decursul vieții fusesem atât de lipsit de dragoste. Ce voia să îmi tănuiască sau de ce voia să mă ferească? Nu am găsit niciun răspuns, astfel că am început să mă cercetez: de la convertire, trăiam cu desăvârșire lipsit de teamă – în toate privințele. Mă trezeam râzând chiar și din cele mai îngrozitoare coșmaruri, căci știam chiar și în somn că prin Hristos am biruit moartea. Era o încredințare ce nu putea fi zdruncinată. Am încercat pe propria-mi piele cunoașterea Domnului Iisus Hristos ca Izbăvitor în cursul unei întâlniri neașteptate: printr-o atingere scurtă și o rugăciune rostită de Mitropolitul Antonie (Bloom)

*Arhimandritul Sofronie (Sakharov) (†1993),
întemeietorul Mănăstirii
Cinsăului Înainte-Mergător
din Maldon, Essex (Anglia)*

al Surojului, m-am eliberat de o durere drăcească de spate. De ani buni îmi găsisem pacea lăuntrică și nicio clipă nu am mai pierdut-o. Învățasem să iert, așa cum și eu fusesem iertat. Atunci, ce îmi lipsea? Păzeam poruncile. Împărțeam bunurile cu ceilalți. Mă rugam. Mă simțeam slobod. De ce anume mă ferea Părintele Sofronie? Trebuia neapărat să aflui.

CAPITOLUL 29

DE LA MINTE LA INIMĂ

Prin Rugăciunea lui Iisus, s-au schimbat multe în mine de-a lungul timpului. „Laptele pruncesc” s-a preschimbat prin strădanie și rânduială în „hrană tare”. Problemele mediului înconjurător, cele ale politicii, muncii și altele asemenea acestora au dobândit o altă valoare. Una e să te rogi pentru victimele catastrofelor anunțate în fiecare zi de crainici cu glasuri nepăsătoare și alta să te holbezi la televizor, urmărind „știri de senzație”. Dumnezeu m-a ajutat mereu când a fost vorba de o schimbare treptată – cu cât erau mai grele provocările la care eram supus, cu atât mai puternic era și sprijinul Său, iar eu izbuteam să ies biruitor din încercări. Ce fel de încercări erau acelea? Am început să mă privesc în lumina lui Dumnezeu, iar ceea ce mi-a fost dat să văd era orice altceva, numai o imagine trandafirie nu: eram încă un păcătos și existau clipe în care mă rușinam că mă socoteam creștin. Mă simțeam slobod, dar eram oare cu adevărat? Ce e libertatea? Eram slobod de patimi? Nu. Lupta împotriva „vechilor năravuri” – cum ar fi mânia, lăcomia, pierderea vremii în fața televizorului, răzbunarea, nerăbdarea, lenea, clipele în care mă lasam purtat de val – s-a întins pe ani îndelungați și chinuitori. Nu mai eram atât de naiv încât să cred că poți birui fără un ajutor „mai presus de om”. Aceste poveri aproape că nu puteau fi tăiate din rădăcini, căci

ele fuseseră o viață întreagă „acasă” în lăuntrul meu. De fiecare dată când cedam uneia dintre ele, era ca și cum fir după fir s-ar prinde de mine, alcătuiind împreună o funie groasă pe care nu mai puteam s-o rup. Atunci ședea altcineva pe tron, nu Duhul lui Dumnezeu. Oare aceasta era important – să lepezi aceste poveri? Oare nu e mai important să le poți stăpâni, să nu lași să ajungi robul lor? Fie mă stăpânesc ele pe mine, fie eu pe ele. Cale de mijloc nu este. Înțelegeam tot mai bine ce îmi cerea Hristos în Scriptură: „*Cine nu se leapădă de sine nu poate să-Mi urmeze Mie*”³³. Însă era acesta oare un motiv ca eu să nu mai dau mărturie despre cele pe care le făcuse Hristos în viața mea?

Satana mă învinuia cu toată tăria, arătându-mi starea de ticăloșie în care mă aflam – și avea dreptate. Aveam nevoie de luminarea Duhului Sfânt, Care ne ajută să ne vedem păcatele, pentru a nu cădea în cursa diavolului, căci s-a zis: „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui”, pentru că dragostea lui Dumnezeu este mai puternică. Tot Satana l-a învinuit și pe Iuda de trădarea lui Hristos. Iuda l-a ascultat și s-a spânzurat. La scurtă vreme după aceea, l-a atacat și pe Petru pentru cele trei lepădări de Hristos³⁴. Însă Petru nu a ascultat de diavol, ci de inima sa: a mers și a plâns cu amar. Rugăciunea lui Iisus a născut și în mine lacrimi de pocăință și, cu ele, au adus biruința iertării păcatelor. Mila lui Dumnezeu mă făcea să mă simt tot mai mic, călăuzindu-mă pe calea smereniei. Cu cât mă priveam mai mult prin „ochii” lui Dumnezeu, și nu prin judecata omenească, cu cât mă apropiam mai mult de El, cu atât îmi dădeam seama că sunt mai rău: *Doamne, ne iartă nouă, precum și noi iertăm aproapelui nostru...* Aceasta este calea pocăinței, ce duce spre spovedanie,

³³ Cf. Matei 16:24 (n.red.)

³⁴ Vezi Marcu 14:29-30 (n.a.)

spre post și nevointă. Privirea mea s-a ațintit spre veșnicie, iar eu nu am mai judecat cine e rău sau bun, sau mai aproape de Dumnezeu, singura mea întrebare fiind: cât de departe sunt eu de Dânsul? Acest cuget m-a purtat în brațele Sale și m-a îndemnat să fiu părtaș Sfintelor Taine.

Ce mare deosebire față de învățătura asiatică despre karma și reîncarnare! Acum începeam să cunosc deosebirea dintre cuvântul primit – *Întru Numele Meu vei fi tot mai puternic* – și tehnica rece a meditației, care, în cel mai bun caz, ne acoperă în chip meșteșugit patimile.

– În Rugăciunea lui Iisus se descoperă Sfânt Numele Său, mi-a spus Părintele Sofronie la cea din urmă despărțire a noastră.

Aceasta, așadar, este cheia spre inimă: **rugăciunea inimii**. Iar ea nu are nimic în comun cu vreo mantră. Simțeam mai puternic ca niciodată imboldul de a afla mai multe despre ea, astfel că m-am întors – și în al treilea an – din nou la el.

Așteptările nu mi-au fost înșelate. Nu doar discuțiile noastre au fost ca o revelație, ci și scrierile și cărțile pe care le-am găsit în bibliotecă, legate de Rugăciunea lui Iisus. Cărțile Sfinților Părinți ai Bisericii erau atât de bogate și de copleșitoare, încât mi se părea că am „material” duhovnicesc care să îmi ajungă până la sfârșitul vieții. Inspirația de a-mi numi întâiul album muzical „From Head to Heart” („De la minte la inimă”) mi-a venit, de bună seamă, din același izvor ca și rugăciunea inimii: era o chemare de a alege calea cea strâmtă, de a încerca să pătrundem prin „îngusta ureche a acului”, de a pormi la lupta împotriva patimilor, de a primi smerenia, de a te certa pe tine însuși ca să primești, mai apoi, îndreptățire de la Hristos – o chemare, deci, de *a-ți ține mintea în iad și a nu deznădăjdui*.

Și, iată, din nou m-am lovit de vechea întrebare pe care mi-o puneau iarăși și iarăși creștinii: „De ce nu se

întâmplă nimic cu mine atunci când mă rog?" Răspunsul stătea, de bună seamă, în rugăciunea lui Iisus. Părintele Sofronie, „prietenul meu” – îndrăznesc să-l numesc așa cu mândrie, însă nu cu trufie – mi-a îngăduit la cea de-a treia întâlnire să arunc o privire asupra unei „taine deschise”. În cele ce urmează, voi apela atât la convorbirile noastre, cât și la cele scrise de Părintele Sofronie în cartea sa *His Life is Mine*³⁵, căci acestea completează ceea ce eu, în parte, am uitat din cele vorbite. Fiind întrebat despre puterea Rugăciunii lui Iisus, el a răspuns următoarele:

„Nu ajunge să spunem rugăciunea cu gura: e important să **Îl iubim** pe Cel pe Care **Îl** chemăm. Acest lucru nu se poate petrece printr-o repetare mecanică a rugăciunii sau doar prin gânduri. Dacă nu ne străduim din toate puterile să păzim poruncile Sale, atunci în zadar **Îi** chemăm Numele. Dumnezeu ne povățuiește cu toată limpezimea să nu luăm Numele Său cel sfânt în deșert³⁶. A rosti Numele lui Hristos cere atât conștiința prezenței Dumnezeului Celui Viu, cât și adevărata Sa cunoaștere. Când oamenii **Îl** fac pe Dumnezeu vinovat de toată suferința, de războaie, de nedreptatea din lume – «oare de ce îngăduie Dumnezeu așa ceva?!» – atunci se petrece tocmai contrariul: omul **Îl** răstignește pe Hristos din nou, în loc să se răstignească pe sine și patimile sale pentru ca, prin iertarea Lui, să se slobozească de păcatele de care s-a făcut vinovat. Aceasta e tragedia vremurilor noastre. Întreaga omenire **Îl** învinuiește pe Dumnezeu de tot răul, în vreme ce creștinul pornește la drum pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și a afla dacă vina se află la Dânsul sau în însăși inima omului”.

Scurtul răstimp al prezentului, pe care îl putem numi „al nostru”, ne este dat ca să căutăm calea de întoarcere

³⁵ În românește, *Vom vedea pe Dumnezeu precum este* (Sophia, 2005). (n.red.)

³⁶ Cf. *Ieșire 20:7* (n.a.)

În Raiul din care am fost izgoniți prin păcatul lui Adam. Sfântul Ioan Botezătorul ne spune cum trebuie s-o facem: **Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor.**³⁷ Pocăința este cu puțință doar prin recunoașterea propriei neputințe. Iar recunoașterea este cu puțință doar atunci când chemăm Numele lui Iisus Hristos, în Duhul Sfânt. Acesta este „cordonul ombilical” ce ne leagă de Dumnezeu și prin care cunoaștem puterea dumnezeiască, fără de care nu putem face nimic. Repet cu toată stăruința: acest lucru este cu neputință prin orice fel de „tehnică de meditație”. Teologia teoretică (academică), lipsa de trăire și cunoașterea pur intelectuală a numelui lui Hristos au dus la deșertăciunea din viața multor creștini. Nu ajunge să îți „amintești” psihologic sau mental de Hristos. O astfel de rugăciune e cu adevărat o pierdere de timp – și atunci cu atât mai mult rugăciunile noastre pentru cine știe ce lucruri materiale rămân „neuzite”.

Calea de ieșire din fundătura acestei lumi este rugăciunea, iar un chip al rugăciunii este Rugăciunea lui Iisus – însă doar atunci când o rostim plini de credință, recunoscând păcătoșenia noastră și cerând iertare. Nu ne pot slobozi nici yoga, nici exercițiile trupești, după cum încearcă să ne spună unii învățători³⁸, ci harul, credința noastră și îndelungă-răbdarea. Aceste calități par să se fi pierdut în vremurile noastre, când toate se fac în grabă. Dorim să avem totul în cât mai scurt timp. Ofertele ezoterice făgăduiesc reușite neîntârziate. De astfel de rătăcirii vă previn cu toată stăruința. *Păziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar înăuntru sunt lupi răpitori*³⁹.

Întorcându-mă din nou la trăirile mele din hinduism și buddhism: ele mi-au îngăduit să trăiesc experiențe din

³⁷ Matei 4:17 (n.a.)

³⁸ Vezi Întăia Epistolă a Sf. Timotei, cap. 4:8 (n.a.)

³⁹ Matei 7:15 (n.a.)

lumea de dincolo, ele mi-au arătat o cale prin care se ajunge, cu ajutorul meditației, într-o zonă dincolo de înțelegere, unde mintea este redusă la tăcere, tot ele m-au ajutat să mă cufund într-o anume mistică și să părăsesc spațiul și timpul. O vreme am crezut că am găsit o oarecare pace față de evenimentele mereu schimbătoare ale lumii, părându-mi-se chiar că am simțit veșnicia – dar Dumnezeu Adevărului, Dumnezeu cel viu nu era în aceste trăiri. „Nu e nimic altceva decât o ascunsă iubire de sine, în care omul se admiră pe sine ca făptură. El realizează o autoîndumnezeire, în loc să privească spre Dumnezeu. Este aceeași tragedie care a dus și la căderea lui Adam. Ceva a fost schimbat, în chip rafinat, de către cineva: prin meditația impersonală, omul nu mai este în stare să-L cunoască pe Dumnezeu ipostatic (personal), ajungând o victimă a credinței că el însuși e Dumnezeu. O dată orbit de «frumusețile» mai sus zugrăvite, omul pornește pe drumul propriei nimiciri, crezând că se poate întoarce la starea pe care a avut-o înaintea vieții. Însă aceasta este o stare impersonală în buddhism, iar omul se dizolvă, ajungând neființă. Dar Dumnezeu îl cheamă pe om tocmai din neființă la ființă, prin acel «Eu SUNT».”

Rugăciunea noastră trebuie să fie, deci, întotdeauna ipostatică, față către față. Dumnezeu ne-a zidit spre a fi din nou părtași prin har la Ființa dumnezeiască, fără a ne nimici însă identitatea personală. Aceasta este veșnicia pe care o putem dobândi doar prin izbânda noastră asupra lumii. În Hristos am biruit lumea; departe de Dumnezeu, suntem înfrânți și supuși morții. Prin urmare, indiferent de motive, e cea mai mare nebunie să ascultăm de învățătorii mincinoși și, șovăind de colo-colo, să ne lepădăm pentru ei de credința în Biserica lui Hristos. „În felul acesta, dragostea de aproapele se preschimbă, pe nesimțite, în iubire de sine și duce la o dezbinare nu numai în

propria persoană, ci și la desprinderea de lumea înconjurătoare, ba chiar de întreaga omenire, care în Dumnezeu una este. Cel mai cumplit vrăjmaș al dragostei de aproapele este mândria noastră, în care se ascunde o putere uriașă". Strădania noastră trebuie să se îndrepte spre biruirea mândriei, căci dorința de putere înseamnă moartea sufletului. Dacă primim în lăuntru puterea și mândria, atunci toată rugăciunea noastră va lua în deșert Numele cel Sfânt al lui Dumnezeu. Iar leacul împotriva mândriei și puterii este smerenia, după cum ne-a arătat Hristos.

Dacă ne vom strădui din toată inima ca prezența lui Dumnezeu-Cuvântul să fie centrul tuturor sferelor vieții noastre, atunci ne vom slobozi de păcate, de patimi și de legăturile cele rele. Adevărata rugăciune creștină este neîncetata chemare a numelui lui Iisus: *Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul, și pe toată lumea Ta!* Această rugăciune a inimii lucrează și atunci când ne găsim pe patul morții, iar creierul nu mai funcționează la putere maximă, căci prin chemarea Domnului Iisus Hristos ne înveșmântăm sufletul pentru călătoria în veșnicul „acum”. Rugăciunea adevărată nu este cu puțință fără smerenie. Smerenia însă ne arată adevăratul nostru eu, adică starea de despărțire de Dumnezeu. Această despărțire este iadul. Îngăduiți-mi să repet: de ne vom învinui pe sine de bună voie, Domnul ne va îndreptăți prin mila Sa. De ne îndreptățim noi înșine găsindu-ne scuze sau, mai rău, aruncăm vina pe ceilalți, atunci Domnul ne va judeca⁴⁰. Aceasta este taina vieții: harul rugăciunii aduce veșnicia și este cheia vieții de după moarte – calea de la minte la inimă.

⁴⁰ Vezi Matei 23:12 (n.a.)

CAPITOLUL 30

GÂNDURI DE ÎNCHEIERE

Pe o tăbliță aflată în vestita biserică Aghia Sofia scrie: *Spală-ți și păcatele, nu doar fața*. Dacă ne-am îngriji cu aceeași dăruire de sufletul nostru ca și de trup, dacă în loc să căutăm centre de *fitness* am căuta lăcașuri de rugăciune, dacă în loc să ne punem încrederea în bănci mari cât catedralele și în marii „preoți” ai acțiunilor bancare am pune-o în adevăratele case ale Domnului și în slujitorii Săi, atunci nu ne-am mai lăsa înșelați cu atâta ușurință de „refrenele” acestei lumi – putere, poftă, bani. Hristos a supus pofta (ispitirea cu pâine), puterea (ispita din templu) și pe diavol (ispitirea cu lumea ce îi va sta la picioare) prin curăție, ascultare și sărăcie. E drept că acestea nu sunt tocmai valorile cu care am fost crescuți de mici copii, dar înțelepciunea lumii este nebunie înaintea lui Dumnezeu, iar lumea, la rândul ei, îi privește pe creștini ca pe niște nebuni. Doar noi putem hotărî în care înțelepciune vrem să ne încredem. Urmările pe care le are înlocuirea viziunii Bisericii cu cea a lumii, a filosofiei, a drepturilor omului, a umanismului și a tuturor celorlalte „-isme” ne sunt arătate în cărțile de istorie – ridicarea sabiei în loc de ridicarea crucii. Împotriva mândriei, a dezbinării, a războaielor, a unii de străini există un singur leac: smerenia.⁴¹ Ea nu se studiază, ea

⁴¹ Sfântul Ioan Scărarul afirmă smerenia drept criteriul ultim al Ortodoxiei: „E cu neputință să iasă foc din zăpadă. Dar e mai cu

doar se înfăptuiește și abia atunci când Îl primim pe Hristos în inima noastră ne preschimbăm din creștini cu numele în creștini renăscuți, care pornesc pe calea dobândirii celei mai mari măsuri: dragostea de vrăjmași.⁴²

Se zice că Lenin ar fi spus înainte de moarte: „Dacă în Europa ar fi fost și numai cinci creștini adevărați, atunci comunismul n-ar fi avut nicio șansă”. Unde sunt acum adevărații creștini, cei care ar trebui să ia măsuri în fața Islamului și a pretențiilor sale de stăpânire a lumii? Cu siguranță nu sunt cei ce *iubesc șederea în capul mesei la ospete și scaunele cele de frunte în sinagogi, și închinăciunile prin târguri, și a se chema de oameni: Rabbî, rabbî*⁴³, ci aceia care nu se lasă numiți „Rabbî” – sau „Domnul Pastor”, sau „Doamna Episcop” –, fiindcă *unul este Dascălul vostru, Hristos, iar voi toți frați sunteți*⁴⁴.

Întrebați-vă: sunt, oare, pregătit să ascult glasul Său, sau mă mai las încă subjugat de celelalte glasuri viclene ale „maeștrilor” mincinoși: ale ezotericilor, ale filosofilor, ale întemeietorilor de noi religii, ale ucigătorilor „aducători de noroc”, ale mass-mediei, televizorului, politicienilor sau ale celorlalți așa-zisi eliberatori? Chemarea lui Hristos naște sentimente incomode în mine sau mi se pare ciudată pentru că nu pot găsi pilde vii? Ori, în loc de acestea, mândria mea aude glasuri puternice: „la de la fiecare maestru ce are mai bun, nu renunța la libertatea ta, caută cu mijloacele tale proprii, servește-te din supermarket-ul ezoterismului

neputință să se afle smerita-cugetare la eterodocși. Virtutea aceasta e a ortodocșilor, dar și a acestora, numai dacă sunt curățiți” (Scara XXV, 32; p. 307) (n.red.)

⁴² Sfântul Siluan Athonitul spune că „noi, creștinii ortodocși, suntem binecuvântați pentru că Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Ne-a învățat Duhul Sfânt. El ne învață să-i iubim și pe vrăjmași”. (*Între iadul deznădejdi și iadul smereniei*, p. 275)

⁴³ Matei 23:6-7 (n.a.)

⁴⁴ Matei 23:8 (n.a.)

și făurește-ți propria credință". Unde este fratele meu, cine este sora mea? Tot ce rămâne e deșertăciune lăuntrică, o viață omenească goală. Cine se numește creștin nu își mai poate îngădui să îi „îndoape” pe oameni cu vorbe frumoase și citate scripturistice. Acela nu caută să se îndepărteze de ceilalți oameni, ațintindu-și privirile asupra lucrurilor ce despart, după cum se întâmplă în multe comunități religioase. Nu, creștinul renăscut caută părtășia, el vede ceea ce unește, și nădăduiește și se roagă pentru unirea tuturor cu Biserica cea Una.

Oamenii nu sunt orbi, ei văd cum trăiesc părinții, învățătorii lor sau politicienii. Elevii mei au numit acest lucru, în compunerile lor, cu un singur cuvânt: fariseism. Ei așteaptă pilde care să le arate cum se trăiește *credința*, *nădejdea* și *dragostea*. Dragostea e singura limbă și singura putere pe care toți o înțeleg. Atâta vreme cât privim nepăsători, de după gard, ne facem vinovați de stricarea credinței. Fie suntem luptători activi în marile războaie dintre credință și necredință, dintre nădejde și deznădejde, și ne străduim să împlinim visul unei omeniri sobornicești, depline și unite, fie ne facem prin pasivitatea noastră vinovați de căderea, destrămarea, dizolvarea lumii în mii de ideologii naționale, rasiste sau politice, care nu se pot împăca și care calcă cu cruzime omenirea în picioare.

Semnele vremilor celui de-al treilea mileniu după Hristos, nu demult început, n-aduc prea multă nădejde. Știm foarte bine ce spune cartea Apocalipsei despre sfârșitul zilelor, când răul se va dezlănțui. Se pare că e aproape clipa unei dezlănțuiri a răului mai mare decât a cunoscut vreodată istoria – cine are ochi de văzut, acela vede giganticele megafuziuni și concentrări de putere, acela vede cum agricultorii sunt jertfiți pe tabla de șah a dorinței de îmbogățire și înțelege apropierea dintre www și 666. Tot mai puțini oameni sunt gata să-și pună „ade-

văru" la încercare. De teamă că ceea ce ei cred a fi adevărat se va vădi o minciună, preferă să-și ascundă capul în nisip. Să sfârșim odată cu strângerea de dovezi despre „ființarea” lui Dumnezeu în celelalte religii! Dumnezeu S-a descoperit prea adesea și prea limpede încât să mai putem spune că nu am avut putința de a-L cunoaște. Acesta este prilejul întoarcerii! Toate se pot schimba de mâine, dacă suntem pregătiți să chemăm în inimă Numele lui Iisus Hristos. Pământul nostru se odihnește pe umerii Sfinților. Ei ne sunt lumină. Iar din generație în generație se sting tot mai multe lumini, se face tot mai întuneric. Mai putem întoarce timpul îndărăt prin rugăciunea noastră? Sunt sigur că da, dar descoperirile Scripturii se vor împlini...

Înțelesul și rostul acestei cărți este de a da mărturie asupra faptului că iertarea și schimbările sunt cu putință întotdeauna și oriunde, atunci când dragostea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh ne atinge inima. Dragostea de negrăit a lui Dumnezeu plutește asupra noastră, la fel ca înainte de facerea lumii. Cel ce își va deschide inima sa o va primi. Aici și acum!

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!

CAPITOLUL 31

EPILOG: NEVOINȚA DE A DEVENI UN CREȘTIN ADEVĂRAT

Ce s-a petrecut între 2004 și 2008? Prin rugăciunile și dragostea părintelui meu duhovnicesc, Arhimandritul Zaharia (Zaharou), următorul Părintelui Sofronie, m-am simțit atras așa de mult de mănăstirea din Maldon, Essex (Marea Britanie), încât am ajuns să merg acolo uneori și de cinci ori pe an, împreună cu soția mea, Nikica. Ce ne atrăgea într-atât acolo? Ei bine, acolo am învățat să adâncesc rugăciunea; nu doar Rugăciunea lui Iisus, pe care o începusem cu mulți ani în urmă, ci o întreagă viață de rugăciune, care mi-a preschimbat treptat toată viața de zi cu zi într-o pomenire neîncetată a lui Hristos prin cugătarea la Numele Său și chiar la moarte. Am descoperit că Rugăciunea lui Iisus e un fel de „bombă cu ceas”, adică o dată ce ai început să o lucrezi în chip nemincinos, la vremea socotită de Dumnezeu a fi potrivită se vor arăta roadele. Dar care îi sunt roadele? Ce s-a schimbat cu adevărat în viața mea?

Ascultarea, curăția trupească, rezolvarea problemelor bănești, nejudicarea altora, postirea și multe altele... toate acestea izbutisem **deja** să le „fac”, și păreau atât de ușoare. Am aflat însă acum că toate aceste experiențe mi se dăruiseră **doar** din harul lui Dumnezeu, și nu veniseră „de la sine”, după voia mea. În cele din urmă, m-am

Încredințat că Dumnezeu îi încearcă pe cei născuți din nou și pe cei convertiți: pierdem după o vreme harul (undeva după doi sau patru ani) și El vrea să vedem dacă Îl iubim cu adevărat, fără pretenții, nu pentru darurile pe care ni le dă. Vă amintiți capitolul despre „post”? Atunci îmi era așa de ușor să-l țin fiindcă El – în chip cumva prorocesc – a dorit să-mi arate de pe atunci ce va fi mai apoi, după mulți ani. Când am ajuns ortodox și a trebuit să postesc în fiecare miercuri și vineri, precum și patruzeci de zile înainte de Crăciun și de Paști, și încă în alte posturi din timpul anului – am făcut o socoteală și a ieșit că, cu totul, posteam mai bine de jumătate de an – am rămas șocat. Nu, nu se putea aștepta așa ceva de la mine! Acum a început o luptă adevărată împotriva vocii mele și pentru a asculta de Hristos și de Biserica Sa. Să-mi lepăd voia, după ce mă obișnuisem să o ascult vreme de 60 de ani, nu e ceva ușor pentru nimeni. Dar întrebarea era: Îl iubeam cu adevărat pe Dumnezeu? Îmi puteam dovedi acum dragostea prin înfrânarea de la ascultarea vocii mele? Da, puteam. Puteam face la fel cu celelalte lucruri, pe care le voi numi pe numele lor – „patimi”? În chip vădit, puteam; aveam puțința de a-mi urma voia proprie – așa cum a făcut Adam înainte de cădere – sau să o lepăd. Dar până și gândul la cele ce vor urma nu era unul foarte plăcut: abia atunci când vrei să scapi de-o patimă sau de vreun nărav (gurmanderia, în acest caz), îți poți da seama în ce măsură ești „legat” de acesta. Ce descoperire cumplită! Să luăm, de pildă, televiziunea: mă obișnuisem și socoteam ceva firesc și de la sine înțeles să mă uit la știri, la sport (ce captivant!), la documentare sau la o grămadă de alte lucruri cu adevărat interesante. Dacă cineva mi-ar fi spus că într-o bună zi va trebui să le lepăd, să le jertfesc pentru Dumnezeu, că întreaga lume a televiziunii este (așa cum zice

Evangelhia) „din lumea aceasta”⁴⁵ și că creștinii – deși, e adevărat, trăiesc *în* lume – nu trăiesc *după* lume, n-aș fi putut primi. Acum, prin rugăciune zilnică și regulată, am aflat că cuvintele rugăciunii m-au hrănit duhovnicește și m-au călăuzit, aducându-mă mai aproape de Mântuitorul meu – pe când televiziunea, radioul și presa sunt o hrană neduhovnicească, care mă înstrăinează de Dumnezeu. Îndreptățirea mea, că trebuie să știu ce se întâmplă în lume, nu mai putea sta în picioare în fața rugăciunii. După cum am zis, televiziunea și mass-media sunt „interesante” – cuvânt care vine din latinescul „inter essere”, adică „a fi parte dintr-un întreg”. Și mi-am pus întrebarea: sunt eu creștin și trăiesc în lume, dar nu mai sunt din lumea aceasta, sau fac parte din lume, hrănindu-mă cu scandaluri, crime, știri de senzație și tragedia întregii lumii? Nu era atunci mai bine să mă rog pentru întreaga lume, să mijlocesc pentru victimele sale de zi cu zi, așa cum făceau Sfântul Siluan și Cuviosul Sofronie, și așa cum se face în rugăciunile Sfintei Liturghii? Așa ceva ar arăta o adevărată dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele meu, căci Dumnezeu este cu adevărat în fratele și sora mea. Așa mi-aș putea dovedi dragostea pentru Dânsul. Dar, din fericire, toate acestea – televiziunea, mâncarea, voia proprie ș.a. – n-au trebuit să fie rupte cu sila de la mine, ci – o, minune! – au căzut de la sine. Ca o încălțăminte care, atunci când crești, nu ți se mai potrivește și o arunci, la fel și aceste lucruri lumești s-au îndepărtat de la mine ca ceva nefolositor. Și mai uimitor lucru: chiar și muzica, walkman-ul, CD-player-ul și compunerea de cântece s-au „înecat” în rugăciune. Muzica a fost dintotdeauna viața mea și – îndrăznesc să mă asemăn Părintelui Sofronie, ca pictor – era ultima redută a lumii în mine. Nicicând nu mi-aș fi închipuit că muzica ar putea să

⁴⁵ Ioan 8:23 (n.red.)

„cadă” de la mine într-o bună zi, și încă așa de lesne. Dar, credeți-mă: pacea lăuntrică dobândită prin înfrânarea de la „hrana lumii” a însemnat pentru mine o mare surpriză; înfrânarea a fost urmată de pace și a făcut loc rugăciunii pentru lume, chiar dacă este doar o mică, o foarte mică contribuție la restaurarea fostului Adam ipostatic. Așa că, pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc și prin strădaniile mele de a mă ruga zi de zi cu rugăciunile ortodoxe, dar și cu rugăciuni „libere”, pe care le-am învățat de la „bisericele independente” și de la protestanții din Apus (care nu trebuie osândiți când urmează aceluiași Stăpân), ca și prin Rugăciunea lui Iisus, citirea și traducerea unor scrieri duhovnicești de mare însemnătate, prin luarea adesea parte la Liturghie și împărtășirea cu Sfintele Taine, prin multele convorbiri și conferințe de-a lungul întregii Europe, m-am „legat” de bunăvoie lui Hristos.

Mă așteaptă încă un drum lung. Uneori mă gândesc că nici n-am început încă să fiu creștin. Calea creștină dreptslăvitoare îmi pare ceva cu neputință, dar nu este *nicio* alternativă, așa cum am dovedit în întreaga carte. Mesajul lui Hristos este atât de contrar ideilor lumii, atât de ciudat, încât *nicio* ființă omenească n-ar putea fi vreodată în stare să plăsmuiască asemenea idei. Pentru mine reprezintă dovada cea mai sigură că Iisus trebuie să fie Fiul lui Dumnezeu, cineva ce nu este din lumea aceasta! Să-l urmărim așadar lui Hristos pe calea Sa pogo-rătoare, în blândețe și smerenie – atât de inacceptabile pentru lume! – pentru a ne înălța cu El la veșnica slavă. Însă aceasta o vom cunoaște doar în cea din urmă clipă a vieții noastre pământești.

Cred că cititorul poate înțelege cu ușurință că toate acestea stârnesc ura Satanei, care mă atacă mult mai mult decât în trecut. Diavolul îl pizmuiește pe Hristos și vrea să mă aducă înapoi la el. Adesea, dărmă ceea ce

Încerc eu să clădesc. Chiar și atunci, cred că Dumnezeu îngăduie acestea – Dânsul fiind Stăpânul – pentru a mă încerca, a-mi vădi credința, ascultarea și a-l arăta dragostea mea (cea puțină). Să înveți deosebirea gândurilor Satanei și a urzelilor sale, precum și felul în care ne înrăurește gândurile, se dovedește a fi o lucrare anevoioasă, în care nu poți izbândi fără harul lui Dumnezeu. Știu un singur lucru: deși sunt cel mai rău dintre oameni, voi tânji neconținut după harul și ființarea Sa.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE PENTRU CITITORUL ROMÂN

Vreme de 10 ani, am fost ucenic al Arhimandritului Sofronie. Prin vizitele mele periodice la mănăstirea Sfântului Ioan Botezătorul din Essex, Anglia, în anii de după convertire, am învățat să cunosc, tot mai adânc și din ce în ce mai bine, nu numai Ortodoxia ca singura învățătură adevărată, ci mai ales înțelesul adânc al acestor învățături descoperite de Dumnezeu.

Cititorul își amintește cele din urmă capitole: Părintele Sofronie nu a vrut să mă primească cu ușurință în Ortodoxie. Am înțeles mai târziu că nu voia să se facă vinovat de a mă fi condus la ea, dacă, o dată ce voi începe cu adevărat să Îi urmez lui Hristos, nu voi mai avea apoi tăria de a merge pe această cale și mă voi abate iarăși de la ea. Atunci, poate, aș fi aruncat vina pentru aceasta asupra lui. Părintele Sofronie știa dreapta închinare, „orthodoxia”, din experiență, nu din cărți, precum și faptul că dreapta credință aduce cu ea o cruce de purtat – spre deosebire de religiile asiatice, care caută o viață de relaxare și înlesniri, urmărind, mai presus de toate, să oprească suferința; ba chiar și spre deosebire de biserica romano-catolică și, într-o măsură și mai mare, de bisericile reformate și protestante, care și ele caută înlesniri și vindecări, și ai căror credincioși socotesc durerea și suferința ca fiind ceva „nedumnezeiesc”, ceva ce trebuie evitat cu orice preț sau îndepărtat prin rugăciune.

În Apus, oamenii au fost formați în credință de Vatican sau de către Luther. Foarte des, în nenumăratele mele conferințe și discuții, dau peste oameni care cercetează învățăturile lui Hristos în afara unei tradiții, doar cu Biblia, care vorbesc și care înțeleg după cum le spune mintea. Pentru ei, tot ce are de-a face cu nevoița, cu lepădarea de sine, cu adevărata luptă împotriva „vechiului Adam” este respins ca fiind ceva medieval, ceva prea extremist pentru vremurile de astăzi. Totuși, însă, nu trebuie să ne pierdem nădejdea. Spre cinstea și spre lauda bisericii reformate și a multor alte biserici independente, pot confirma din proprie experiență că, adesea, mulți dintre pastorii și conducătorii lor se roagă lui Hristos cu râvnă fierbinte și dăruire adâncă, mai înflăcărat și mai mișcător decât mulți dintre ortodocși, care rămân în rutina lor, nepăsători și adormiți față de sporirea duhovnicească. Părinții nevoitori din veacul al patrulea au vorbit despre vremurile de la sfârșitul lumii. Odată, un frate l-a întrebat pe bătrânul său: „Avva, ce am făcut noi?”. Părintele i-a răspuns: „Am făcut jumătate din ce au lucrat părinții noștri”. „Dar cei de după noi, ce vor face?” a întrebat mai departe fratele. „Vor face jumătate din cele lucrate de noi”. „Dar călugării ce vor veni în urma noastră, ei ce vor face?”, a mai întrebat nou-începătorul. „Ei doar vor ține credința, fără să mai poată nimic lucra, dar pentru aceasta vor fi mai slăviți în ceruri decât părinții noștri care sculau pe cei morți”⁴⁶. Ni se spune aici că vor fi atunci ispite atât de mari, încât creștinii vremurilor din urmă vor putea să-și păzească credința doar cu mare greutate, și vor dobândi mai multă slavă în ceruri decât Părinții care puteau și să-i învie pe cei morți. Aceste cuvinte sunt, așadar, pentru dumneavoastră și pentru mine.

Cel ce va încerca însă – îndemnat de gândirea materialistă apuseană – să găsească un echivalent psihologic

⁴⁶ În *Patericul egiptean*, la Slova I, Pentru Avva Isihirion. (n. red.)

pentru cele duhovnicești nu va izbuti. Mulțimea covârșitoare a filosofilor și teologilor apuseni nu are, vădit, nicio înțelegere a legilor duhovnicești, a lucrurilor care tulbură și vatămă sufletul, a duhului care este părăsit. Ei confundă deznădejdea harismatică și cea psihologică; pentru ei, spovedania și pocăința au devenit niște ritualuri învechite, care pot fi înlocuite cu ușurință de un psihiatru; pentru ei, mănăstirile sunt vestigii medievale, ce sunt, în plus, târâte în noroi prin toate filmele de la Hollywood (nu chiar pe nedrept, pentru cel ce știe ce se mai petrecea uneori prin mănăstirile catolice); pentru astfel de oameni, icoanele nu sunt nimic altceva decât închinare la idoli, iar rugăciunile pentru cei adormiți – ocultism. E tragic să vezi cum oamenii din bogatul Apus au înlocuit monoteismul cu mamono-teismul. Pentru ei, a te socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu e o prostie, iar zdrobirea inimii e un semn de slăbiciune; în schimb, mulți astfel de creștini se trufesc cu daruri dumnezeiești și cu vedenii de la Dumnezeu, Domnul le vorbește de câteva ori pe zi, după cum cred, cad la pământ și se rostogolesc „de la Sfântul Duh”, strigând și râzând isteric. Iată ce a adus până acum psihologia creștinilor și a harismaticilor! Iar această înșelare poate fi deosebită doar de către cel ce a avut o experiență adevărată a lui Dumnezeu, o întâlnire adevărată cu El: atunci, omul tace, este cuprins de cea mai adâncă frică de Dumnezeu și își vede păcatele (vezi Isaia: „Vai mie, văzutam pe Domnul”). Creștinul apusean crede că Dumnezeu îi va dărui raiul și veșnicia fără să îl pună la încercare. Este o mare greșală, de care am fost păzit prin intrarea în lumea ortodoxă. Ortodoxia m-a izbăvit și de a ajunge autorul unei cărți care să-mi proslăvească propria poveste, în loc să dea slavă lui Dumnezeu – o nebăgare de seamă fatală pe care o văd la autorii protestanți: unii dau tiparului istoria unei convertiri de senzație, iar apoi convertitul este

pe nevăzute cuprins de mândrie și, în chip tragic, nu se mai slăvește decât pe sine. Tot în Ortodoxie m-am învrednicit să am parte de o mică minune a Părintelui Sofronie, atunci când s-a rugat pentru mine înainte de apariția cărții.

Dumnezeu i-a spus Sfântului Siluan Athonitul: „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui”. Frații și surorile mele din Apus s-ar îngrozi dacă ar auzi așa ceva și ar face trimitere la Scriptură, unde se spune că toți ne-am mântuit prin sângele lui Iisus Hristos. Așadar, în ochii lor, o astfel de vestire nu e de la Dumnezeu, ci de la satana. E adevărat, acest sfat nu este pentru toată lumea, nici măcar pentru toți monahii ortodocși. Este și greu de dus din punct de vedere psihologic. Însă cine cunoaște vreun alt leac mai bun împotriva mândriei decât smerenia și decât a merge pe calea lui Hristos, pogorându-te până în adânc? Doar așa dobândim biruința asupra vrăjmașului. În scrierile Sfântului Siluan – care este, într-o anume măsură, bunicul meu duhovnicesc, de vreme ce prin ucenicul său, Părintele Sofronie, am aflat dreapta credință – citim și cele ce urmează:

„Cine s-a smerit pe sine, acela a biruit pe vrăjmași. De cel ce se socotește în inima sa vrednic de focul cel veșnic, niciun vrăjmaș nu se poate apropia și niciun gând lumesec nu pătrunde în sufletul lui, ci toată mintea și toată inima lui rămân în Dumnezeu. Iar cine a cunoscut pe Duhul Sfânt și a fost învățat de El smerenia, acela a ajuns asemenea Învățătorului său, Iisus Hristos, fiu al lui Dumnezeu, și s-a asemănat Lui”.⁴⁷

Astăzi, la peste zece ani după „plecarea acasă” a iubitului meu prieten și părinte Sofronie, ucenicul său, Arhimandritul Zaharia (Zaharou), prieten al Părintelui Rafail Noica din România, a preluat asupra sa călăuzirea mea

⁴⁷ Cuviosul Siluan Athonitul, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei* (Deisis, 2001), p. 193. (n.red.)

duhovnicească. Ca un învățăcel silitor, i-am tradus cărțile în germană și voi cita în continuare un pasaj din Părintele Zaharia, pe aceeași temă a smereniei:

„Părintele Sofronie scrie în cartea sa despre Sfântul Siluan despre această teorie a «piramidei răsturnate». El spune, din experiență, că lumea este asemenea unei piramide: în vârf stau cei puternici ai lumii, care stăpânesc asupra neamurilor (vezi Matei 20:25), iar la bază stau cei mulți. Însă duhul ființelor omenești cere, prin fire, egalitate, dreptate și slobozenie a duhului, așa că nu poate fi mulțumit cu o astfel de «piramidă a existenței». Și, atunci, ce a făcut Domnul? A luat această piramidă și a răsturnat-o, baza ei s-a dus în sus, și a devenit «cap». A luat asupra-și întreaga povară a păcatului, povara nedesăvârșirilor întregii lumi – și, din acea clipă, cine mai îndrăznește să se judece cu Dânsul? Judecata Sa este mai presus de înțelegerea omenească. Prin aceasta, Dânsul ne-a descoperit calea Sa; săvârșindu-o, ne-a arătat că nicio altă ființă omenească nu se mai poate îndreptăți altcumva; prin urmare, toți cei ce Îi aparțin trebuie să coboare pe această cale, pentru a se uni cu El, capul piramidei răsturnate; aici găsim acea «bineplăcută mireasmă» a Sfântului Duh; aici stă puterea vieții dumnezeiești. Hristos a cărat singur această piramidă, însă tovarășii Săi, Apostolii și Sfinții, l s-au adăugat și împart cu Dânsul această povară. Chiar de nu L-ar ajuta nimeni, El ar putea ține de unul singur această piramidă, doar cu puterea Sa, căci este nemărginit de puternic; însă El dorește să împărtășească toate cu prietenii Săi. Prin urmare, este esențial pentru ființele omenești să afle calea pogorătoare, calea smereniei, calea Domnului – și, prin ea, să devină prieteni ai lui Hristos, Cel Ce a făurit această cale”.

Mă întorc iarăși cu gândul la dezbinarea adâncă și fără de Dumnezeu în care se află bisericile lutherane din

răsărit, apus și mieznoapte. Adânc, în lăuntrul meu, simt durere din pricina sărăciei care stăpânește Apusul – din pricina cunoașterii doar din cărți, a teologiei academice și a credinței după mintea fiecăruia. Marii Părinți ai Bisericii – precum Ioan Scărarul, Grigorie Palama, Isaac Sirul, Maxim Mărturisitorul, Nil de la Sora, Vasilie de la Poiana Mărului (ale căror scrieri le public acum în limba germană) și uriașul număr al celorlalți Părinți ai Bisericii – sunt cvasinecunoscuți. Părinții duhovnicești sânt respinși în întregime, făcându-se referire la Scriptura care zice că nu trebuie să zicem nimănui părinte, Avva, în afara lui Dumnezeu. Sfinții Părinți din istoria Bisericii sunt comparați cu ei înșiși, de vreme ce stă scris în Biblie că tot cel ce crede în Hristos se îndreptățește și se sfințește – deși nimeni nu mai pare să înțeleagă ce este un sfânt și, cu atât mai puțin, ce înseamnă că cineva se sfințește. Lucru care nu e de mirare, deoarece acești oameni nu au întâlnit niciodată un sfânt și nu au cunoscut lupta sa de nevointă pentru sfințenie, nici nu au citit vreo scriere despre acestea. Pentru ei, moaștele sfinților sunt ceva care ține de „casa groazei” din parcul de distracții sau de filmele „horror”.

E lesne de înțeles că cel căruia i se descoperă astfel de „taine” suferă din pricina unui astfel de creștinism diluat. Atunci când mi-e dat să aud spunându-se la amvoanele înalte ale funcțiilor că gândirea ortodoxă și ascețică îi afectează distructiv pe oameni și pe creștini, îmi vine să plâng din pricina întunericii care domnește în astfel de minți și inimi. Așa că poate Părintele Sofronie avea dreptate. Durerea este îndoită: pe de o parte, mă lupt și mă străduiesc astăzi, prin cărțile și prin traducerile mele în germană (de pildă Sfântul Sofronie, Iosif Isihastul, Kallistos Ware, Părintele Zaharia, Nil de la Sora, Starețul Paisie de la Neamț, Starețul Vasilie de la Poiana Mărului, Serafim din Sarov...) să aduc adevărata credință

(Ortodoxia) mai aproape de apuseni, să-i fac pe oameni să se deschidă pentru ea și să-i însuflu – expunându-mă, astfel, atacurilor lor; pe de altă parte, încerc durerea drumului către adâncul inimii mele stricăcioase, cea a „vechiului Adam”, cu necazurile de zi cu zi, musturarea de sine pentru acestea, căderile și iarăși suirile prin harul lui Dumnezeu, toate adâncurile firii mele căzute.

Doar cel ce ia în serios Ortodoxia, nu ca pe un ritual, nu ca pe o cultură, nu ca pe un curent național sau o simplă tradiție – așa cum este cazul, din nefericire, în multe din țările tradițional ortodoxe – își urmează calea Crucii sale, care duce prin Golgota către eliberare (de patimi).

În urma vizitelor făcute în țările ortodoxe, trebuie să spun iarăși și iarăși, din păcate, că mulți credincioși confundă icoana cu un talisman, că săvârșirea semnului Crucii la liturghie aduce mai mult cu încercarea de alungare a unor muște decât cu un gest vrednic și conștient de închinare, că rugăciunile sunt turuite cu o iuțime de necrezut, ca și cum cel ce citește ar încerca să treacă prin ele cât mai grabnic cu putință, fiindcă are altceva mai însemnat de făcut. Cât vor mai dăinui dezbinările bisericești motivate de politică și de invidie? Toate acestea îmi amintesc de un cuvânt al unuia dintre învățătorii mei, care zicea: „E mai ușor să sădești o pădure nouă decât să salvezi o pădure veche și putredă”. Dar unde este tinerețea? Unde se găsește sângele proaspăt al Ortodoxiei? Citiți despre aceasta la Isaia, capitolul 29, începând cu versetul 13.

Mă bucur mult că România îl are în sânul ei pe un părinte duhovnicesc precum Rafail Noica. Părintele Rafail a fost pentru mine, la Essex, vreme de mulți ani, un bun prieten și tovarăș, și încă este, în acei munți în care se roagă și se luptă pentru înnoirea duhovnicească a țării. Sunt la fel de bucuros și pentru faptul că ne-am învrednicit să găzduim în casa noastră din Elveția mulți preoți

ortodocși – ce cinste! Uneori, îi spun locuinței noastre „Hotelul Românesc”.

Sunt mulțumit că pot acum să înmănez mai departe cunoașterea primită în primii ani ai drumului meu către Ortodoxie de la Sfântul Nicolae Velimirovici, prin citirea regulată a Prologului său și a predicilor sale atât de insuflăte, sau din Sinaxar, viețile sfinților, precum și din toate cărțile Sfântului Sofronie, ale Sfântului Porfirie, ale Sfântului Iosif Isiastul, ale lui Serafim Rose și ale unui număr uriaș de alte suflete vii ale Bisericii Ortodoxe. Pentru mine nu are nicio însemnătate dacă acești sfinți sunt deja canonizați sau nu: ei sunt sfinți! Cu cât sporește conștiința acestei cunoașteri, cu atât mai dureros este contactul cu neștiința oamenilor din Apus – care, în locul acestei surse inepuizabile, își caută mântuirea la psihologi, la filosofi și în alte credințe; ei își găsesc adăpost în yoga și în meditația buddhistă, în loc să meargă pe calea Rugăciunii lui Iisus.

Astăzi, la peste douăzeci de ani de la convertirea mea în catedrala din Lausanne, recunosc din experiență cuvintele rostite atunci de Iisus Hristos: „Nu te teme. Întru Numele Meu vei fi tot mai puternic.” Aceste cuvinte se găsesc acum trecute pe icoana personală și mă insuflă zi de zi cu bărbăție, în călătoria mea prin această lume plină de tulburare. Fie ca și cititorului să îi meargă la fel, fie ca el să își îndrepte inima, gândurile și întreaga simțire, potrivit întregii predanii ortodoxe și a tuturor slujbelor ortodoxe, către Iisus Hristos, fie ca el să îl poată cunoaște în chip simțit în Liturghie și, astfel, să treacă de la omul cel „vechi” la omul cel „nou”.

Fericirea făpturilor gânditoare se găsește în binecuvântata predanie a Dumnezeuiștilor Daruri, în care se împlinește și planul lui Dumnezeu „mai înainte de anii vecilor” (Tit 1:2) pentru chipul Său – ființa omenească. În

Klaus Kenneth

aceeași mișcare prin care dumnezeirea s-a unit cu omene-
nirea în ipostasul Domnului nostru Iisus Hristos, ni s-au dat
toate darurile puterii dumnezeiești, „lucrurile ce s-au rându-
it” – care aparțin vieții și dumnezeirii. Într-acest chip, s-a împlinit
cea mai mare și mai de preț făgăduință a lui Dumnezeu:
cea de a ne face „părtași dumnezeieștii firi, scăpând de
stricăciunea poftelor celei din lume” (II Petru 1:3-4).

*Cu mulțumire și cinstire pentru Părintele Sofronie,
Marly, 1 septembrie 2007*

DATE BIOGRAFICE

1945. Născut în Cehoslovacia, în timpul refugiului din calea rușilor; prima experiență a morții (prin război, înfometare și gazare);

1957. Călătorii cu bicicleta prin Germania; șef de bandă și activități criminale; probleme cu poliția;

1962-1965. Alte călătorii, „College” în Roma, Franța de sud, Nisa, Paris; baterist într-un club de noapte din Viena; „The Shouters” – trupă *beat* de succes din Germania de sud; curse internaționale de ciclism;

1966. Spania; Maroc; pentru prima dată la închisoare;

1967. Bacalaureatul; Universitatea din Tübingen; revolte studentești; droguri (până în 1973); marxist-leninist; Turcia, Persia; salvat de la moarte prin foc, DJ într-un club de noapte, cunoașterea Ursulei (viitoarea soție);

1968-1969. Turcia, Persia, Grecia, Universitatea din Hamburg; viață de noapte în Hamburg: Reeperbahn, Camargue; lecturi de psihologie și filosofie; Iugoslavia, Bulgaria; vizită în Fribourg (Elveția);

1970. Suedia; Norvegia; Capul Nordic; Finlanda, Laponia; Spania; Portugalia, Maroc până în deșertul Sahara;

1971. Am plecat cu mașina în India, trecând prin Persia, Afganistan, Pakistan; război între India și Pakistan (s-a tras în mașină); în Nepal – fascinație pentru demoni; întoarcerea prin Irak și Siria. Război între Irak și Iran. După Bagdad, rătăcire pe un câmp minat, salvat ca prin minune; despărțirea de Ursula. Oprește în Londra;

1972. Hamburg – viață de noapte extremă și muncă la negru într-un bordel; adus de mai multe ori în fața instanței și declarat vinovat. Măcinat de pornografie, droguri și consum de alcool. Comportament lipsit de morală și de jenă. Comoție cerebrală în taverna din port, ură față de toți și de toate; încercare nereușită de sinucidere; izolare; deșertăciune, intrare în secta Meditației Transcendentale (MT) cu Maharishi Mahesh, apare interesul pentru ocultism și vrăjitorie; Mexic: Tabără revoluționară în Munții Mexicului, 40.000 de kilometri prin SUA (George McGovern îmi cade în brațe); yoga; puterea mea asupra oamenilor crește tot mai mult;

1973. Anglia, Scoția, Germania de Est, Camargue, Mallorca; sfârșitul consumului de droguri, izolare și singurătate; stările de extaz și levitațiile se succed;

1974. Muncă în Paris – Orly, Camargue și „blestemata rulotă”, cules de struguri în Franța de sud până de Crăciun; impactul cu Christine;

1975. Italia; mutare în Calcutta (India); învățarea *sitar*-ului la Balram Pathak; sfârșitul MT și întoarcerea spre hinduismul pur;

1976. Din cauza lui Christine, întoarcere din India: eliberarea lui Christine în Fribourg; amenințare cu moartea de către criminali; Elveția, Italia de sud, Spania;

1977. Thailanda; Malaiezia; Camargue; Hamburg;

1978. Reîntoarcerea în India; Sikkim, Bhutan; India de sud; numeroși *guru*; tur al junglei plin de peripeții pe spatele elefanților; întâlnirea cu Maica Tereza în Calcutta; Tibet, Bangladesh; am devenit medium – mesaje din lumea de dincolo;

1978. Stări de transă și extaz; zeița Kali; dezamăgit de hinduism. Prima vizită în Israel (Ierusalim) – întâmplarea din Biserica Sfântului Mormânt cu pelerinii; vizitarea Peninsulei Sinai;

1979. Buddhism; Bangkok; Pattaya; Casa Regală; intrarea în mănăstirea din zona de graniță dintre Laos și Cambodgia; Spania; Moscova; Varșovia;

1980. Fribourg (Elveția) – profesor în Gruyères; atacuri dese din partea dracilor; nimicirea tuturor relațiilor; cea mai mare izolare; refugiul în alcool; extaz prin dans; primele scrisori despre Hristos, de la Ursula din India;

1981. Ruperea tuturor relațiilor; din nou excese de alcool; Italia; Spania; Insulele Canare; eram ca turbat; evadare în spiritualitatea sud-americană – călătorie în Peru, Ecuador, Columbia, Venezuela, Brazilia, Paraguay, Bolivia. Atac tâlhăresc în munții de lângă Bogotá; reîntoarcerea în Elveția. Primele vizite la creștinii cu „fețe de bebeluși”: groaznic! După trei zile de lupte lăuntrice puternice și exorcism: convertirea mea la creștinism. Hristos îmi vorbește de două ori.

1982. Aproximativ 25 de minuni s-au petrecut în viața mea în anii ce au urmat; harul dă roade; vindecări lăuntrice; se petrec lucruri bune și de neînțeles. Reluarea studiului la Universitatea din Fribourg: limbi străine și sport;

1983. Întâlnirea cu Părintele Sofronie în Lausanne și cunoașterea Ortodoxiei; Părintele Sofronie va ajunge părintele meu duhovnicesc.

1981-1991. Numeroase concerte și seri de mărturie în întreaga Europă; 1991 – albumul muzical „From Head to Heart”; primul CD – „Tales of Change”, „pogorârea” în dreapta credință; începe lupta împotriva patimilor și a vechiului eu;

1986. Botezul ortodox la Geneva;

1987. Finalul studiilor – post de profesor în școala publică secundară din Fribourg, Elveția; călătorii în China, Coreea, SUA, Australia, Rusia, Moscova, în jurul lumii etc.

1994. Părintele Sofronie trece la Domnul, în vârstă de 97 de ani;

1998. Descopăr cine sunt și de ce trăiesc; integrarea credinței în viața de zi cu zi – acasă, la școală, în mediul

meu; înființarea „King Solomon Academy” din Kenia – încă o minune a lui Dumnezeu; din nou în Australia, Fiji, Hawai, SUA etc.

1999. 5000 de kilometri prin deșert – Namibia și Africa de sud; o operație grea la ochi; un dar de la Dumnezeu – căsătoria cu Nikica, în ajunul Crăciunului;

2000. Conferințe și mărturii în toată Europa, la radio, televiziune și în presă. Extinderea „King Solomon Academy” în Kenia; întemeierea Fundației Sf. Sava în Serbia și Muntenegru.

2001. CD-ul „Best of *From Head to Heart*”; cartea „Două milioane de kilometri în căutarea adevărului”; misiuni de ajutorare în Kenya, Muntenegru și Serbia.

2003. Apare traducerea în limba germană a cărții Arhimandritului Sofronie „His Life is Mine”, cu blagoslovenia autorului (adormit în iulie 1993, la 97 de ani)

2005. O nouă carte: „Götter, Götzen, Gurus – Östliche Mystik: Heil oder Unheil?” („Zei, idoli, guruși – Mistica orientală: salvare sau vătămare?”); începerea unei noi cărți despre ocultism și „fascinația invizibilului”. Retragerea din activitatea pedagogică îmi lasă timp pentru conferințe săptămânale și lucrul cu cărțile.

2006. Traducerea acestei cărți în engleză (de către Alexandra Wilson-Noica și Elizabeth Hookway). Traducerea cărții Gherondei Iosif Isihastul – *Scrisori către fiii duhovnicești*⁴⁸; mai mulți editori consideră învățăturile și sfaturile sale un „creștinism distructiv” și refuză să publice cartea. Germania catolică și protestantă este un „pământ tare” pentru Ortodoxie.

2007. Alte traduceri ale acestei cărți, în croată și franceză.

2008. O editură romano-catolică din Paris (CERF) îmi refuză cartea, spunând: „Nu este o lucrare academică”;

⁴⁸ În română, Gheron Iosif – „Mărturii din viața monahală” (Ed. Bizantină, 2003). (n.red.)

e limpede că Vaticanul merge mai departe pe calea apropierei filosofice și raționale de Hristos, în locul întâlnirii ipostatice cu El prin rugăciune; astfel, consider că acest refuz îmi confirmă lucrarea și faptul că singura cale adevărată către Hristos este cea a inimii. Publicarea cărților „Die Macht der Name” („Puterea Numelui”), despre Rugăciunea lui Iisus, și „Lebensbuch des Nil von Sora” („Viața Sf. Nil din Sora”).

2009. Publicarea acestei cărți în România; publicarea ei în Bulgaria, împreună cu un șir de conferințe. Îmbătrânesc: patru operații în două luni m-au ajutat să cuget la moarte, o cale minunată de a-ți aminti prezența lui Hristos și de a te ruga.

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte al editorilor români</i>	9
<i>Cuvânt înainte al autorului</i>	17

PARTEA ÎNTÂI NĂSCUT PENTRU URĂ

Copilăria și tinerețea.....	21
Răzbunare.....	29
Teamă, ură și moarte.....	36
Ocultism, SUA și Mexic.....	50
Țările Arabe și islamul.....	54
Meditația transcendentă.....	59
India, yoga și hinduismul.....	66
Cu Maica Tereza, în Calcutta.....	73
Moartea guru-ului.....	83
Buddhismul.....	87
În Israel.....	109
Buddha a murit.....	116
În America de Sud.....	123
Atac tâlhăresc în Columbia.....	131
Înapoi în Europa.....	140
Lupte și exorcism.....	146
„Cetatea” mea cade.....	155
Lovitura de grație.....	164
Libertate.....	174

PARTEA A DOUA

NĂSCUT DIN NOU PENTRU DRAGOSTE

20. Sfârșitul... este abia începutul.....	185
21. Vremea școlii: credință, învățătură, har.....	191
22. Rusalii fericite.....	207
23. O, minune!.....	219
24. Bani.....	235
25. Postul.....	241
26. Pustia.....	250
27. Dumnezeu Se face cunoscut.....	267
28. Piramida răsturnată.....	272
29. De la minte la inimă.....	280
30. Gânduri de încheiere.....	287
31. Epilog: Nevoința de a deveni un creștin adevărat....	291
Cuvânt de încheiere pentru cititorul român.....	296
<i>Date biografice</i>	305

Marcat de o copilărie zbuciumată, lipsită de dragoste și plină de abuzuri, Klaus Kenneth, exclus de societate, pornește în căutarea dragostei și adevărului, pe un drum primejdios, presărat cu dezamăgiri. Căutarea sa, pecetluită de ură și moarte, îl poartă vreme de doisprezece ani în lungul și în latul Europei, Asiei și Americii, din țările arabe până în India și Thailanda, din Israel până în Brazilia și Alaska, și către marile religii ale lumii, precum hinduismul, buddhismul sau islamul. Dar nici una dintre ele, după cum nici ateismul, ocultismul, ezoterismul sau drogurile nu îi pot umple golul lăuntric. Abia întâlnirea dramatică cu Dumnezeu cel Necunoscut, într-o situație limită, marchează începutul unei preschimbări a vieții sale, o schimbare neașteptată și îndelungă, care capătă un făgaș final prin ajungerea „acasă”, în Ortodoxie. Toate acestea sunt relatate de către autor într-un mod viu și captivant, fără a ascunde nimic din cele ce s-au întâmplat. Astăzi, Klaus Kenneth, în vârstă de 63 de ani, locuiește în Fribourg (Elveția). În

numeroasele sale conferințe și emisiuni de radio și TV vorbește despre experiența sa de viață și credința sa dreptslăvitoare în Hristos.

2009

Agnos